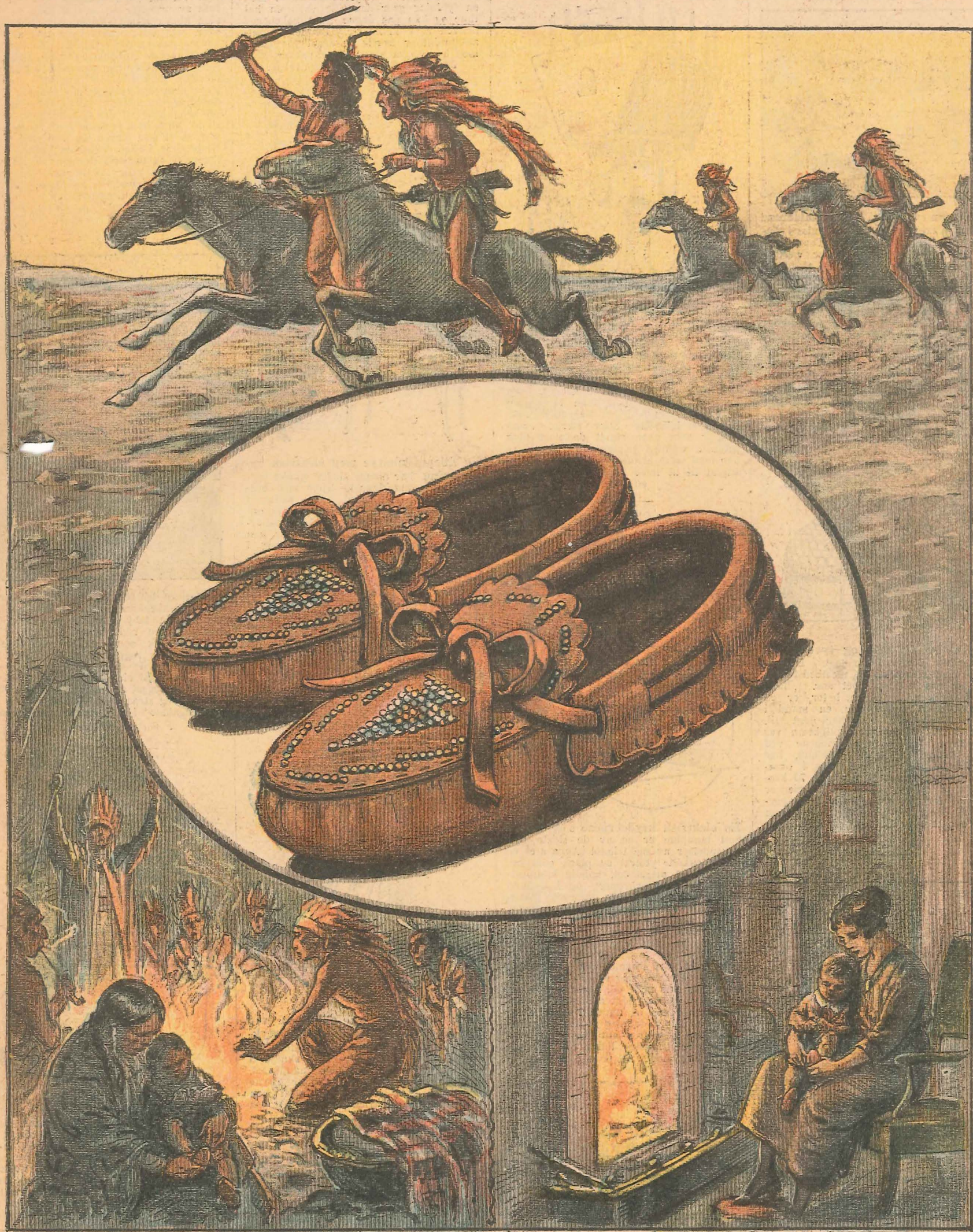

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

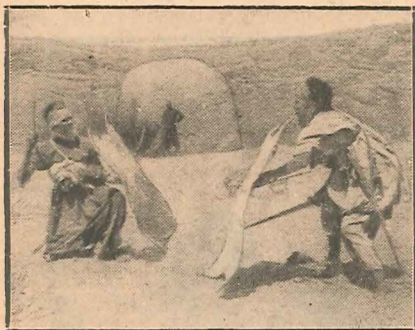

Hjemmelagede indianer-mokasiner som babysko.

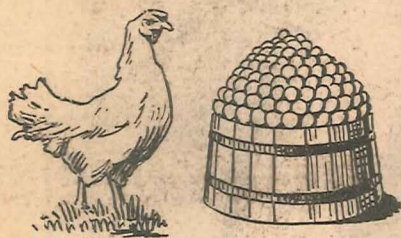
I de fleste indianerfortællinger spiller mokassinene — rødhudenes karakteristiske lærsko — en stor rolle. Hvor ofte har vi ikke med glødende kinder og bankende hjerte fulgt „Blekansigt's ekspedition for at opspore en eller anden indianer bare ved hjælp af de merker som hans mokassiner havde avsat paa marken? Og altid siden har indianernes spraglete lærsko staat for fantasien med en egen eventyrglans. Men de færreste har vel tænkt sig at disse beklædningsgjenstande fra barndomstidens romanverden og fra en nu utdøende folkerace skulde egne sig som benbeklædning for barn og ta sig nydelig ud — paa et par moderne smaa babyføtter. I det blad gis en liten beskrivelse av hvorledes man selv kan sy sig et slikt par barnemokassiner. Det er et let og taknemlig hjemmearbejde som vi haaber at rigtig mange av vore læsere vil gaa igang med. De skaffer derved sin lille gut eller pike etpar praktiske, originale sko og sig selv — naar barnet engang er vokset fra mokassinene — en hyggelig erindring.

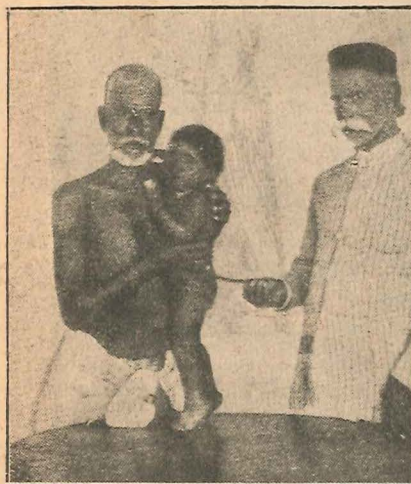
KURIOSITETER

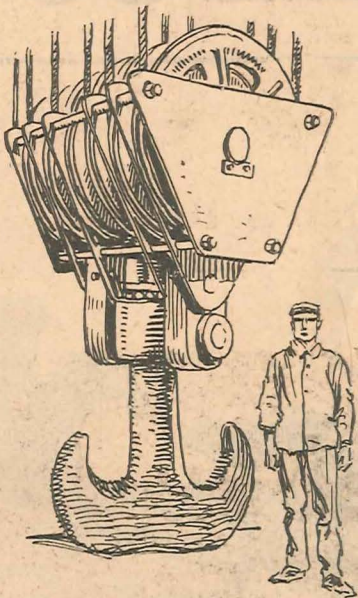
Efterkommere av middelalderens korstogsfarere skal endnu findes i Sahara. Det er nomadefolket Tuaregerne som formodes at indeha denne værdighet. Fremadgangen støttes paa at tuaregerne ved sine kampe benytter vaaben og skjold som bærer umiskjendelig præg av at ligne dem som korstogfarerne brukte da de i store skarer drog ut for at befri det hellige land fra de fremmedes aak. Det besynderlige er, at tuaregerne er muhamedanere, og at de da bærer vaaben av europæisk oprindelse. Men tuaregerne er ogsaa av de egne muhamedanere betraget som enslags "outsiders" som bare uegentlig tilhører Islam. Deres nationalsport er enslags turneringer som ogsaa peker hen paa ridderiden og støtter paastanden om, at man har for sig direkte efterkommere av middelalderens bege trede korstogsfarere.

Tre hundre og seks og tyve egg i et aar har denne høne lagt. Det er amerikansk rekord. Den næstbedste rekord er paa 314 egg i et aar. "Babe Ruth", som rekordhønen heter, er en hvit italiener, som eieren, en mand i staten Washington, selv har lagt til. Værdien av hønenes aarsproduktion var 16 dollars. Og da omkostningene ved dens foring utgjorde 4 dollars, har den paa et aar git 12 dollars i overskud, hvilket svarer til omtrent 70 kroner i vore penger. "Babe Ruth"s eier er bekjendt for sin gode stamme av eggleggere. Han har adskillige høner, som legger over 300 egg om aaret.

Et litet menneskebarn med virkelig hale. Den bekjendte, nu avdøde antropolog, professor Herman Klaatsch har i et efterlatt verk, som for tiden er under utgivelse, indlemmet et billede, et fotografi som gjengis ovenfor. Man ser paa det to tamuler som tilhører det bekjendte begavede og oplyste tamulfolk i Indien, og mellem dem et litet tamulbarn. Den merkeligste av disse tre er ubetinget barnet. Ser man nærmere efter, vil man nemlig opdage at den lille tamuler har en tydelig utviklet hale, som endda er forholdsvis lang — hele seks centimeter.

Saa kjempemæssige kroker som den vi ser paa billedet, skal der til for at løfte de gigantbyrder som man hæver ved hjelp av de moderne kraner. Om krokens størrelse faar man et begrep naar man sammenligner den med manden paa billedet. Seks sterke staaletrosser som gaar rundt de i en blok samlede vældige trisser, forbinder kroken med selve kranen, som i det hele er istand til at løfte 210,000 kilogram paa en gang.

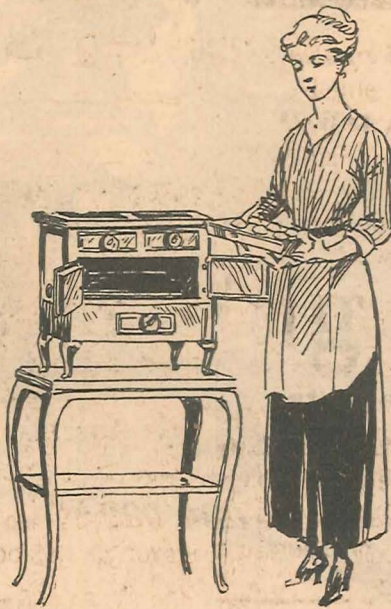

En elektrisk krydderpose som middel mot tandpine er en av de sidste nye anvendelser av elektricitet. Apparatet er meget enkelt: ytterst en plate, som bestaar av et meget let, bølelig kompositionsmetal (fosforbronse), og i hvilken elektriciteten ledes ind, hvorved platen oppvarmes, — og indenfor platen findes et lag vat eller lignende, som legges umiddelbart paa kindet og som mottar varmen fra den ophetede metalplate. Apparatet kan forøvrig anbringes hvor som helst paa legemet det ønskes, og hvor et varmt omslag er paakrævet. Og man kan, hvis man vil, ogsaa bruke det til fugtige omslag, idet mellem laget mellom metalplaten og huden isaafald bare gjøres vaakt før det lægges paa. Varmetilsættelsen reguleres automatisk, og apparatet er saaledes indrettet at overhetning aldrig vil kunne indtræ.

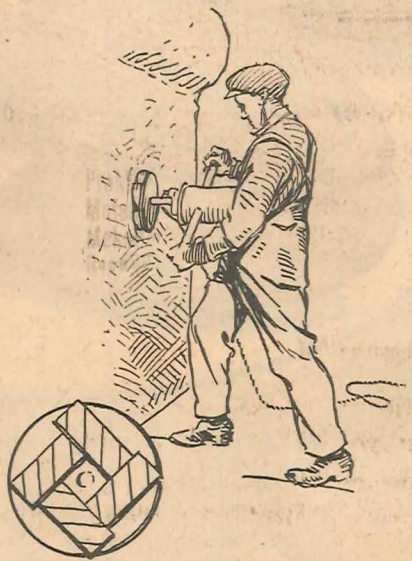

Denne lille automobil er ikke et stykke leketøy, men en virkelig automobil som drives ved et elektrisk akkumulatorbatteri. Hele vognen er bare halvanden meter lang, en tredjedels meter bred og omtrent likesaa høi. Den har moderne tallerkenhjul (uten eker) og sty-

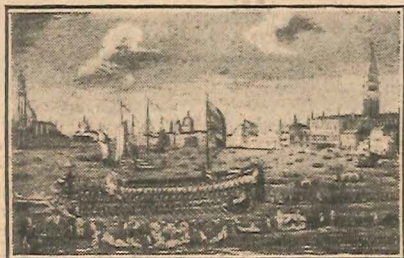
res med rat som de store automobiler. Den sættes igang fremover ved tryk med foten mot en knapp i bunden tilhøire, mens et tryk paa knappen tilvenstre bringer vognen til at rygge. Ved hjelp av et haandtak dirigeres bremsen. Med en fyldning gaar den lille vogn en hel time og kan paa denne tid tilbakelægge henved tyve kilometer. Denne lilleputautomobil er særlig beregnet for barn, men kan ogsaa benyttes av voksne, som ikke er altfor store og tunge.

En lilleput-komfyre med elektrisk oppvarming har mange steder vundet oppas i smaa amerikanske hjem med indskrenkede pladsforhold. Den sættes i forbindelse med en almindelig lyskontakt og kan anbringes paa kjøkkenbordet, et sybord eller lignende. Der kan kokes paa fire steder paa en gang i denne dukke-komfyre, idet der er to kokeplater ovenpaa og to indi komfyren. Og naar ovnsdøren er lukket, kan de to indvendige kokeplader benyttes som høikasse, idet man, efterat maten er kommet ikok, stenger av den elektriske strøm og lar maten koke videre ved den varme maten har mottatt, samt ved den varme som findes i det lukkede rum.

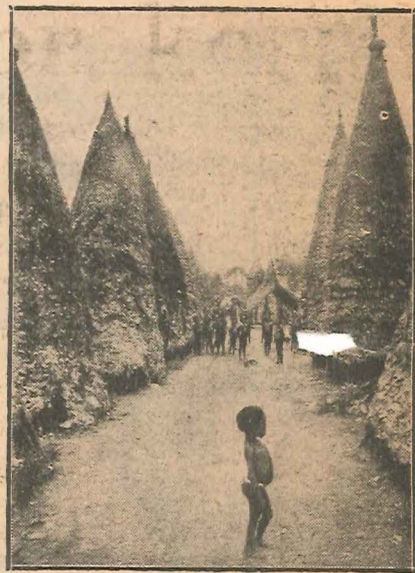

Naar cementvæggen avpundes ved hjelp av roterende carborundumstykker, kan en mand paa en dag utføre det samme arbeide som der ellers skulde ti mand til hvis der anvendtes haandkraft. Carborundumstykkene — der er gjerne fire ialt — er anbragt vinkelret paa hverandre paa en træskive, som vist paa billedet nedentil tilvenstre. Træskiven dreies rund ved elektricitet og utfører 375 omdreininger i minuttet.

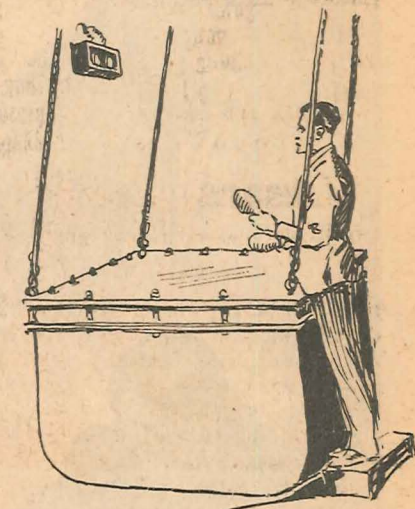

Da byen Venedig hvert aar blev formælet med Adriaterhavet, Venedig

hævet sig i den sidste periode av middelalderen op til at bli er av verdens største og mægtigste handelssteder med en handelsflaate paa over 3000 skiber og med en stor glas- og silkeindustri. Den var da "den deiligste by", en by fuld av prægtige og herlige ting, og den stod ubestridt som Adriaterhavets behersker. Og dette ønsket byen nok at vise verden paa en festlig maate. Derfor gik byens øverste embedsmand, den stormægtige doge, hvert aar paa Kristi himmelfartsdag ombord i en pragtfuld gondol, hvor han sat under en prægtig baldakin av vinrød silke. Hans kappe hadde saa langt slæp at der maatte tyve mand til at bære det. Gondolen roddes et stykke ut paa havet, og ved den femtende time kastet dogen en gylden ring i vandet og antydet dermed, at nu var lagunesluden for dette aar formælet med Adriaterhavet, — byens vei til rigdom og magt.

Merkelige hytter. Paa den venstre bred av Aruvimi-floden i Kongo-Tristaten ligger negerlandsbyen Yambuya som midtpunkt i "den røde gummiland". Her bor de folk som samler gummi for Kongostatens regjering, og den lille by frembyr med sine sukkertopplignende hytter et høist eiendommeligt skue. Disse hytter er bygget av bambus og er tækket med ler og straa. Paa billedet ses en av "hovedgatene" i den morsomme gummisamlerby.

Hvorledes man lager torden paa et stort teater, kan man se paa billedet her. Det redskap manden staar ved, er en stor trækasse som er ophængt i fire tauger, og som er overdækket med en stor jernplate. Oppe tilvenstre ser man det signalapparat gjennom hvilket manden, som skal lage tordenen, faar tegn fra regissøren. Saasnaert signalet har git sine tre glimt, vet manden at nu skal tordenvæiret begynde, hvorefter han med et par koller bearbejder jernplaten paa en slik maate at det for tilhørerne nede i teateret lyder, som om tordenen rullet — en illusion, som yderligere understrekes ved de lynglimt, som belysningsmesteren lar spille over scenen, og ved regnet — som imiteres ved en dertil indrettet maskin eller — under mindre forhold — med et sold, hvori erner rystes frem og tilbake.

ALLERS

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 9.

Torsdag 3. mars 1921.

45 aarg.

Marcus Antonius holder liktalen over den myrdede Julius Cæsar paa Forum romanum i Rom.

Midt paa billedet ses den vældige sten hvorpaa Cæsars lik hviler, og tilvenstre ses Cæsars hustru Calpurnia som bringes til sin bærestol. Efter P. Piattis maleri.

Cæsars baalfærd.

(Til ovenstaaende billede.)

Rom var i oprør, den uhyre by, hovedstaden i et uhyre rike, levet som i feber. Hvad vilde der ske med landet nu da cets hersker var myrdet, hvem vilde rive magten til sig, hvilket parti vilde det gaa ut over, hvor blodig vilde den borgerkrig bli som alle visste nu vilde komme. Julius Cæsar, Romerrikets „Diktator perpetuus“, var blit stukket ned med 23 dolkestøt av de sammensvorne under Marcus Brutus og Cæsar Longinus, og da han sank død sammen ved billedstøtten av den store Pompeius, var der ikke utpekt nogen efterfølger. Roms stormænd vilde slaas om det rike bytte som het den romerske stat og magten i den. Idag skulde Cæsars baalfærd finde sted. Hvad vilde der ske?

Julius Cæsar hadde gjort Romerriket til den største stat verden nogensinde hadde set. Han hadde erobret Spanien, Frankrike og England; Grækenland og det nuværende Balkan med Østerrike, endvidere Lilleasien, Syrien, Ægypten og hele Nordafrikas kyst var enten romerske kolonier eller lydland. Fra Skotland til Sahara, fra Gibraltar til Det røde hav strakte riket sig. Og like stor som soldat, som statsmand, som administrator og lovgiver hadde Cæsar av rikets mange deler skapt

en vidunderlig statsenhet. Egentlig beundret alle ham, men i beundringen blandet der sig en dyp vrede mot ham. Den kom fra de gamle republikansksindede mænd, som frygtet, og ikke med urette, at Cæsar vilde styrte republikken. Han hadde allerede gjort sig til diktator paa livstid. Det næste skritt vilde være at han antok kongenavn og helt tok kongemagten. Der hadde allerede været mange sammensvergelses mot ham. De var blit avsløret og slaat ned. Et mægtig parti av patricierne var paa hans side. Men den 15. mars aar 44 før Kristus slog hans skjæbnes time. Marcus Brutus, Decius Brutus, Cæsar Longinus og Cæsar Trebonius gik imot ham i senatet, de overrakte ham et bønnskrift som de visste vilde bli avsløret og som et tegn til de andre sammensvorne rev de togaen av hans skuldre. I neste øieblik faldt de alle over ham og dræpte ham.

Nu er det baalfærdens dag. Paa Forum romanum, som store offentlige plass, omkring hvilket alle de største og pragtfuldeste bygninger ligger, er reist en mægtig sten paa hvilken Cæsars lik hviler og omkring den myldrer folket. Antonius holder lovtalen og liktalen over den myrdede Cæsar, han berømmer ham som kriger, statsmand, lovgiver og taler, men folket hører kun halvt etter. Man vet at Cæsar, som selv ingen barn efterlot sig, hadde indsat sin slegtning Octavius til sin arving og at Octavius betraktet selve riket som en del av sin arv, men man vet ogsaa at

Marcus Antonius likeledes kræver riket, og at der mellem de to mænd hersker bitter skinsyke. Saa er der Brutus og Cassius og deres senatsparti, og hvem vet hvad de andre stormænd vil? Cæsars hustru Calpurnia, som staar ved sin bærestol, anklager bittert sig selv for ikke at ha holdt Cæsar tilbake fra senatet paa den skjæbnesvangre dag. Baade hendes egne drømme og spaakvinden Spurinna hadde advart hende. Hun jamrer høit og hendes skrik lyder uhyggelig over pladsen hvor folket synes at være besat av den frygteligste nervøsitet. Antonius taler stadig, himlen skyer over, et vindstøt varsler det kommende uveir, og over den blygraa himmel farer nu de første lyn. Nogen mænd kommer i strid, en dolk trækkes og bores i et bryst til skjæftet, blod flyter, der lyder skrik, og mens kvindene tvinger Calpurnia ind i bærestolen som slavene bærer bort, overdøves Antonius' tale av folkets skrik og vaabnens klirren. Endnu før Cæsar var blit brændt kjæmpet stormændene om hans rike.

I næsten fjorten aar skulde borgerkrigen være. Da hadde Octavius beseiret sin sidste motstander, Antonius, og blev Romerrikets eneherker under navnet keiser Augustus. Det var under hans regering at Kristus blev født.

Taushetens aak.

Av

Amy Mac Lauren.

Autorisert oversættelse.

(Forts.)

Alt dette sa Margaret idet hun stillet lampen paa plads og lå bøkene tilrette paa toiletbordet ved siden av Lady Brewsters seng.

Den nat sov Nanny ved siden av barnets vugge, og Margaret gik altid gjennom barneværelset før hun begav sig til sit eget værelse. Utenfor døren stanset hun, men hun banket ikke paa, som hun hadde hat til hensigt at gjøre. Lyden av en hjerteskjærende graat naadde hendes ører.

Dersom det hadde vært hendes frue vilde Margaret ha gått ind i værelset og ha beroliget og trøstet hende. For mange aar siden hadde Margaret selv gjennomgått lidelser og sorg, og hun forstod den slags ting. Hun kjendte den klang av smerte som lød gjennom den halvvalte graat. Bare den haand som hadde utdelt slaget kunde læge smerten.

„Hun graater for sin mand — han har voldt hende smerte,” mumlet hun, og der glimtet taarer i hendes graa øine. — „Stakkars liten! Det er ham, ikke mig som kan hjelpe hende!”

Og lydløst fortsatte hun sin vei.

Hun pleide alltid at foreta en runde gjennom huset om aftenen for at se efter om alle dører var lukket. Margaret tillot intet sværmeri i maanskin eller andre forlystelser efter klokken ti. — Der var ingen mandlige tjenere paa Pittivie, og med undtagelse av den stuepiken som hadde lukket op for Mrs. Maynard om eftermiddagen hadde alle tjenestefolkene vært i slottets tjeneste i længere tid.

Men denne piken var Margaret ikke tilfreds med, og det var hendes hensigt at la hende reise, saasnt hun hadde faat en anden i hendes sted. Hun var oprindelig fra Pittivie, men hun hadde vært ute i verden og kom tilbake med visse moderne ideer som Margaret ikke fandt hverken nødvendige eller passende.

Klokken var næsten elleve, for Margaret var blitt opholdt længer end vanlig i Lady Brewsters værelse, men hun fandt alle dører lukket og tjenestefolkene gått i seng. Det eneste usedvanlige som tiltrak hendes oppmerksomhet var et lysskjær som kom ut fra en dør som førte til et rum ved siden av kjøkkenet, og ved synet av det gik der et uttrykk av ærgrelse over hendes ansigt.

„Nu sitter hun der og læser de dumme romanene igjen istedenfor at gaa tilsens som et anstendig menneske paa denne tid av døgnet,” mumlet hun og derefter aapnet hun døren og gik derind.

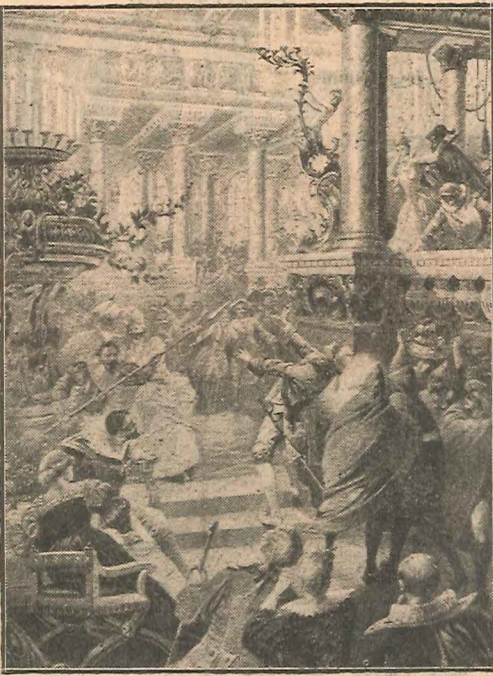
Piken sat med albuene paa bordet og slukte ivrig indholdet av en bok som laa foran hende. Kappen hadde hun tat av sig og hendes pjuskete haar og blussende kinder var en smigrende tribut til den historie hun var fordypet i.

Hun vendte sig om med et sæt da døren blev aapnet og hun gjenkjendte den høie skikkelse som stod i aapningen.

Margarets blik gled forbi hende bort til bordet. Her laa kappen som i sig selv var en torn i øiet paa Margaret, for det var ingen ordentlig kappe, bare en liten strimmel musselin med lange, flagrende ender som udelukkende voldte sin eierinde besvær.

Men der var noget andet som laa ved siden av den og tok sig merkelig ut paa

Miniaturesamling av kjendte malerier med historiske motiver.

De sammensvorne myrder kong Gustaf III. av Sverige paa maskeballet i operahuset i Stockholm den 16. mars 1792. — Originaltegning av E. Bruning.

Kong Gustaf III. av Sverige hadde i flere aar ligget i strid med store deler av den svenske adel av politiske grunde. Kongen ønsket at innskranke adelens magt, og dette lyktes ogsaa for ham, men det skulde komme til at koste ham hans liv. Endel svenske adelsmænd, deriblandt general Pechlin, grevne Ribbing og Klas Horn, løytnant Ehrensvärd, oberst Liljehorn og kaptein Anckarström, beslattet at dræpe ham, og de valgte som tid og sted den 16. mars 1792, da der skulde finde et maskebal sted i operahuset. Skjønt kong Gustaf var blitt advart mot at vise sig paa maskeballet, gik han der dog sammen med sin hofstaldmester von Essen. Kort efter sin ankomst blev han omringet av nogen sorte dominoer, og mens en av disse, grev Horn, slog ham paa skulderen under utropet: „Goddag, smukke maske!” skjød Anckarström ham bakfra med en pistol. Kongen blev hardt saaret, men han døde først tolv dager efter og hadde da faat innsat et regentskap, saa de sammensvorne, som hadde haabet paa en revolution, ikke naadde sit maal. Anckarström blev henrettet, mens de andre deltagere i mordet slap med landsforvisning.

det grove træbord. Det var en dameparasol — en ubeskrivelig luftig gjenstand av chiffon over silke. Rundt om haandtaket snodde der sig en guldslange. Dens flate hode var besat med juveler og et par øine av smaragder lyste onskapsfuldt i skjæret fra lampen.

Margaret gik bort til bordet og saa nøiere paa parasollen. Hun visste ikke at

Hun stod stille ved bordet og saa ned paa parasollen.

der hadde vært gjester paa Pittivie den eftermiddag. Hun var blitt kaldt bort til en syk kone og var ikke kommet tilbake før ut paa aftenen. Som regel blev hun underrettet om alt som var foregaaet i hendes fravær, og hendes forbauselse var blandet med vrede da piken paa hendes spørsmål om hvem parasollen tilhørte svarte at den var glemt igjen av en dame som hadde vært der om eftermiddagen.

„Og hvorfor ligger den her?” spurte Margaret.

Piken var ræd for Margaret, men hun gjorde alltid forsøk paa at late som om hun ikke var det.

„Jeg vilde netop pakke den ind og sende den med postkusken imorgen. Han kjører den veien,” svarte hun.

„Hvem har git dig lov til at sende pakker til de damer som kommer her uten at la mig vite det?” sa hun langsomt. Piken stammet noget om at hun mente at gjøre sin pligt.

„Din pligt, Jemina Brown, er at gjøre det som blir sagt dig, og det er mig som skal gi dig dine ordrer. Husk paa det. Hvem var damen?” spurte hun.

Jemina skulde netop til at gi en begeistret beskrivelse av Mrs. Maynard, hvis person hun netop syntes skulde passet akkurat til heltinden i den roman hun læste, men noget i Margarets ansigt holdt hende tilbake. Hun forklarte hastig at det var den samme damen som hadde vært blandt de gjester Sir Andrew og Lady Brewster hadde bragt med tilbake for nogen dager siden.

Margaret visste straks hvem hun mente.

„Hendes naade vilde ikke motta gjester idag,” sa hun og saa fast paa piken. „Hvorfor lot De damen komme ind?”

Jemina Brown forklarte at damen hadde ønsket at tale med Mrs. Adair, og at hun hadde vist hende ind i dagligstuen hvor hun hadde opholdt sig en halv time.

„Fulgte De hende ut?” spurte Margaret.

„Ja!” sa hun haanlig. „Enkelte mennesker gir os ordrer som om hele huset tilhørte dem! „Mrs. Maynards vogn!” Det var den ordre jeg fik og den blev git i en meget stolt tone.”

Margaret hadde hørt nok — den sidste bemerkning gjorde ikke noget indtrykk paa hende. En mørk ild glødet i hendes øine. Hun tok parasollen og saa la hun romanen ned i bordskuffen, laaste den igjen og tok nøklen i lommen. Hun hadde bragt med sig et tændt lys ind i værelset, for gangen utenfor var mørk. Saa skrudde hun lampen ned, og den gik ut med en spruttende lyd.

„Gaa op og læg dig!” sa hun strengt og holdt lyset op over hodet paa sig for at Jemina Brown kunde se at komme opover trappen som førte til hendes værelse.

Margaret ventet til alt blev rolig. Saa lukket hun døren, og efter at ha lagt parasollen fra sig paa bordet og sat lyset ved siden av den begynte hun at gaa lydløst frem og tilbake. Hver gang hun nærmet sig bordet saa hun smaragdøinene i slangehodet skinne i lysskjæret. Efterhaanden blev hun sig bevisst at disse grønne øine paa en underlig maate hypnotiserte hendes hjerne. De tvang en inspiration ind i den. Det korte krydsforhør av Jemina Brown hadde gjort mange ting klare for hende. Lady Brewsters instinkt hadde ledet hende paa ret vei. Der var hendt noget den eftermiddagen som hadde voldt Mrs. Adair sorg og smerte. Margaret hadde jo med sine egne øine set hende graate, og Margaret visste at det laa i hendes magt at bringe aarsaken til hendes sorg for retfærdighetens domstol.

I de sidste dagene hadde hun baa- ret paa en hemmelighet som hun ikke hadde visst hvorledes hun skulde benytte. Men nu visste hun det. Der var indtraadt en krise og nu maatte hun saasart som mulig benytte sin viden. Hun maatte tale i enrum med den kvinde som gjorde forsøk paa at ødelægge livet for de tre mennesker hvis lykke Margaret ønsket at se saa fuldkommen som mulig.

Hun kunde opnaa en samtale med Mrs. Maynard ved at gaa til huset hvor hun bodde, men det vilde hun helst undgaa. Hun vilde ikke gaa til Mrs. Maynard. Hun ønsket at Mrs. Maynard skulde komme til hende. Hun var sig fuldt bevisst hvor viktig det var at la sin fiende komme til sig paa sin egen grund. Mrs. Maynard maatte komme til Pittivie — men hvorledes skulde det arrangeres? Det var et vanskelig spørsmaal.

Hun stod stille ved bordet og saa ned paa parasollen.

Stellet i den var av mørkt bambustræ og utskjæringene var meget skarpt fremtrædende. Slangens krop var snodd tæt rundt den tykke del av haandtakket, og det juvelbesatte hode stak omtrent en tomme ut fra toppen. De smaragdgrønne øine fortryllet hende — de funklet som stjerner og hadde et ondt glimt.

„Er de egte eller uegte?” mumlet hun idet hun satte en finger mot de glitrende stener og gned dem.

Til hendes forbauselse forsvandt øiet og med et skarpt smeld aapnet toppen av stellet sig.

Hun satte sig ned i stolen ved bordet og trak lyset nærmere til sig.

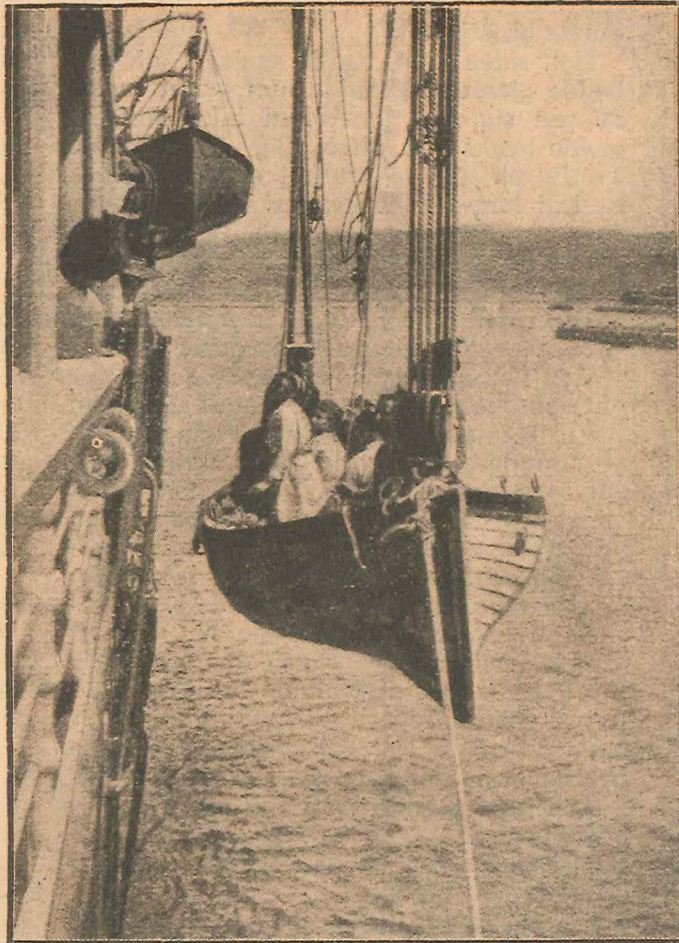
Saa vendte og snudde hun forsiktig paa parasollen. Det indre av dens hule haandtak var fuldt av brever og papirer. De var presset saa tæt at hun maatte ta en av strikkepindene i sin arbeidspose og grave den ned i hullet før hun kunde faa noget ut.

Hun spredte dem ut paa bordet foran sig og vendte dem om ved hjelp av strikkepinden som om det var noget skadelig kryp hun ikke vilde ta i. Det var ikke hendes hensigt at læse dem. Selv om hun hadde gjort det vilde hun ikke ha forstaat meningen av dem. De vilde ha kastet streiflys over nogen merkelige hændelser i Mrs. Maynards historie. Men den kjendsgjærning at de hadde været skjult paa denne maaten og at hun hadde opdaget dem var tilstrækkelig for Margaret. For nu hadde hun et middel hvormed hun kunde faa Mrs. Maynard til at komme til Pittivie.

„Folk som har slike ting skjult paa hemmelige gjemsteder har sjelden noget godt isinde,” mumlet hun idet hun la papirene tilbake og brukte strikkepinden saa meget som mulig for at ikke hendes fingrer skulde komme i berøring med dem. Hendes hjerne arbeides hastig hele tiden.

Mrs. Maynard kom kanskje av egen drift for at hente parasollen. Det vilde hun sandsynligvis. Hun vilde kanskje være ræd for at parasollen skulde falde i hændene paa et tankeløst bud — men Margaret agtet ikke at overlate noget til tilfældet. Linjene om hendes mund blev mer bestemt og energiske da hun husket paa det løfte hun hadde git Jack om morgenen før han reiste.

„Jeg skulde passe paa dem og bære omsorg for dem til han kom tilbake. Det er en nydelig maate jeg har holdt mit løfte

Karantænelægen tas ombord.

Livet ombord paa de store Orient-dampere gaar som regel rolig og ensformig. Dagene ligner hverandre som hølgenæ naar de blinker under sydsolens stråler, og den eneste adspredelse naturen byr paa er delfinenes hop over vandflaten eller flyvefiskenes muntre lek gjennom himmelrummet. Som en hel sensation midt i denne dolce-far-niente-tilværelse virker det derfor naar skibene paa hjemveien fra østen er naadd til Suez og her ved indseilingen til kanalen skal ha karantænelægen ombord for at inspicere sundhetstilstanden. Er der tilfældigvis kolera i østen — og det er der næsten alltid — skal der ikke saa meget til før lægen beordrer hele skibet med mandskap og passagerer indlagt i karantæne, saa det er jo en meget spændende begivenhet, selv om det ikke netop er denslags oplevelser passagererne tørster mest efter, da en slik ordre jo forsinker reisen for et længere tidsrum. Men i regelen varer lægens ophold ombord bare nogen øieblik, og er inspektionen forløpet tilfredsstillende blir der almindelig glæde ombord, og man lytter med et gjenkjennende smil til den summende lyd fra skibspropellen naar den begynder at arbeide igjen.

paa! At la en kvinde som hende komme ind til hans lam.”

Hun tok lyset og parasollen og forlot rummet for at gaa til sit eget værelse i det gamle taarn. Hun betænkte sig ikke paa hvad hun vilde gjøre. Hun aapnet en gammeldags skrivepult og la et ark brev- papir foran sig. Først skrev hun dato og adresse og nogen faa linjer med sin tydelige, faste haandskrift. Derpaa la hun brevet i en konvolut, skrev adressen utenpaa og satte frimerke paa.

Margaret var stolt over at være skotsk, og hun talte med stolthet sit morsmaal; men hun var ikke nogen udannet kvinde og kunde skrive og tale engelsk til fuldkommenhet.

Hun puttet brevet i lommen, kastet et sjal over hodet og gik ut av huset gjennom en bakdør. En sti førte gjennom haven i retning av landsbyen. Det var lyst nok til at hun kunde se veien og der var bare nogen faa minutters gang til posthuset. Alle folk i Pittivie landsby hadde ligget i sin seng i flere timer allerede, og hun la brevet i kassen og vendte tilbake til slottet uten at ha møtt et eneste menneske. Postvognen kjørte klokken seks om morgenen til nærmeste kjøbstad og paa veien utdelte

postkusken de lokale brever. Sandsynligvis vilde Mrs. Maynard motta hendes brev naar hun drak sin morgente.

Margaret smilte svakt da hun gik gjennom bakdøren og lukket den efter sig. Taarnværelset saa meget skummelt ut da hun kom ind i det. Stenen var lagt over det mørke hul i gulvet, men teppet var endda ikke lagt over det, og man kunde se den massive jernring ved hjelp av hvilken stenen blev løftet i veiret.

„Det er vist bedst vi snakker sammen herinde,” mumlet Margaret og saa sig om. „Her er stille og ingen vil forstyrre os!”

XX.

Mrs. Maynard besøker Margaret.

Margaret hørte ikke til de mennesker som befatter sig med unyttig hemmelighetsfuldhet. Hun hadde formet brevet jevn og likefrem, for hun var sikker paa at hun vilde opnaa mer ved denne fremgangsmaate end ved at forme sine ord slik at de vakte frygt.

Hun gjettet sig til hvad der var hændt under Mrs. Maynards besøk. Hendes samtale med Mrs. Adair hadde

aabenbart tat et ubehagelig forløp, og Mrs. Adair hadde saa tilsidst vist hende ut. Det var Margaret overbevist om og likesaa sikker var hun paa at hverken Sir Andrew eller Lady Brewster visste noget om besøket.

Men Mrs. Maynard skulde ikke vite noget om at Sir Andrew og Lady Brewster var uvidende om hendes besøk paa Pittivie. Hun vilde sikkert være meget ivrig efter at faa sin parasol igjen og glad over at den blev git hende tilbake. Dersom hun visste at familien var fraværende og at hun bare vilde træffe en tjenestepike vilde hun sikkert komme selv.

Alt dette hadde hun tænkt nøie over. I brevet skrev hun ærbødig at dersom Mrs. Maynard var den dame som hadde glemt en parasol paa slottet den foregaaende dag saa vilde hun underrette hende om at den var i god behold. Da herskapet var borte den følgende eftermiddag skulde den som kom for at hente parasollen spørre efter husholderen.

Det lød meget enkelt. Parasollen med dens værdifulde haandtak var for kostbar til at man kunde sende den med posten. Den burde gis i sikre hænder og meddelelsen om at herskapet var fraværende vilde berolige Mrs. Maynard. For hvis hun selv kom til Pittivie vilde hun ikke faa se nogen som hun ikke ønsket at se. Og hvis det gik som Margaret ventet vilde herskapet virkelig være fraværende om eftermiddagen. Hver sommer gav Sir Andrew en fest for landsbyens barn, og naar veiret var godt foregik denne paa en slette et litet stykke fra slottet. Erfaringen hadde vist at ruinene og klippene som omgav Pittivie utøvet en stor tiltrækning paa barn.

Festen fandt sted fra klokken tre til seks, og alle beboerne paa Pittivie var som regel beskjæftiget med at hjelpe til ved festen. Der blev reist et telt hvori der blev servert te. Mrs. Adair vilde sikkert gaa ditbort og vilde ta barnet med sig.

Det var Margarets pligt at se efter at alle forberedelser var truffet; men det var ikke nødvendig for hende at være tilstede under festen. Og da Mrs. Maynard ringte paa døren til forstuen paa Pittivie litt før klokken

fire var det ikke Jemina Brown som lukket op for hende, men en rødkindet pike som hadde faat sine instruksjoner og som ikke tænkte paa andet end at gjøre det hun hadde faat ordre om. Og efter at ha lukket den fremmede ind skyndte hun sig til festen for at slutte sig til sine kammerater som var gaat i forveien ditut.

Mrs. Maynard hadde bevart nogen meget forvirrede ideer om Pittivies eiendommelige arkitektur. Dersom hun fra hallen var blit vist ind i den lange

stengang som førte til Margarets værelse i taarnet vilde hun kanske ha gjenkjendt omgivelsene; men som det nu var kom hun ind i saa mange underlige smaa værelser som støtte op til hverandre at hun slet ikke visste hvor hun var før hun

Hendes øine faldt paa et indrammet billede som stod paa bordet.

pludselig efter at være kommet ind gjennom en dør som blev aapnet og lukket efter hende, befandt sig i et værelse som forekom hende kjendt.

Hun var i virkeligheten en stor rædhare. Hendes blik faldt paa den store jernring i stenen midt i gulvet og hun gyste uvilkaarlig. Det skrækkelige hul var omtrent like under hendes føtter og hun husket alle de frygtelige historier hun hadde hørt da hun stod ved kanten av det.

Hun for tilbake og saa sig omkring efter døren. Men der var ikke spor at se av nogensomhelst utgang. Det ene stykke panel saa akkurat ut som det andre. Vinduene var lukket og da hun prøvde at aapne et av dem var det som om det var spikret fast.

En navnløs skræk overvældet hende. — Hun sank hjelpeløs ned paa en stol. Skjønt atmosfæren i rummet var varm og tung begynte hun at hakke tænder og skjælve av kulde som om hun sat i en gravhvælvning.

XXI.

Margarets hemmelige hjelp.

I enkelte retninger var Mrs. Maynard en klok kvinne, men i andre var hun meget taapelig.

Mens hun sat her i dette gravlignende værelse og ventet paa, hun visste ikke hvad, tænkte hun atter og atter i sin angst og vrede at det hadde været usigelig taapelig av hende at gjemme sine papirer paa et saa dumt sted som i haandtakket paa en parasol.

For skjønt det var et hemmelig rum, saa kunde hun dog risikere at hemmeligheten blev opdaget naar det skulde være.

En parasol kunde bli stjaalet, gjemt eller mistet, og hvis en person undersøkte slangehodet nøie, kunde fjæren let springe op. Det var jo ikke en gjenstand hun kunde bære paa sig dag og nat og haandtakets

store værdi forøket jo bare faren for at den kunde bli stjålet.

Helt siden hun hadde opdaget at hun hadde glemt den hadde hun været rasende paa sig selv fordi hun ikke tidligere hadde tænkt paa disse ting. Hun hadde nemlig en dag overrasket sin kammerpike i at læse hendes brever, og hun hadde da anset dette for en saare lur maate at skjule sin eiendom for profane blik.

Det er ikke nødvendig her at forklare hvad brevene indeholdt, men tapet av dem var av levende interesse for deres eier.

Mon hemmeligheten med parasollen var blit opdaget og skulde hun nu bli gjenstand for pengeutpresning? Hun var saa vant til et dømmende den menneskelige natur efter sin egen maalestok og trodde derfor det værste om alle. Det var mulig at parasollen var gjemt et eller andet sted her i værelset. Kunde hun bare komme i besiddelse av den før nogen kom saa kunde hun kanske stille sine egne betingelser.

Hun reiste sig fra stolen og idet hun forsiktig undgik at komme i nærheten av jernringen midt i gulvet listet hun sig rundt langs veggene. Der var øiensynlig skaper bak panelene, for naar hun saa nøiere efter kunde hun se spor av nøkkehuller i trævirket, og med et utbrudd av glæde fik hun pludselig øie paa et nøkkelknippe som var efterlatt paa bordet.

I næste øieblik hadde hendes haand lukket sig over det. Da faldt hendes øine paa et fotografi som stod paa bordet, like foran hende. Det var fotografiet av Margarets bror, David Robertson. Fotografen hadde ikke gjort noget forsøk paa at mildne de haarde, faste træk; billedet var som en levende kopi av originalen.

Med en klirrende lyd faldt nøkkelknippet ut av hendes haand ned paa stenflisen, og i samme øieblik blev døren aapnet og Margaret kom ind.

Mrs. Maynard saa den aapne dør og den lange gang bak den — gangen som førte til frihet. Dersom hendes lemmer bare vilde lystre hendes vilje vilde hun ha styrtet forbi denne høie truende skikkelsen! Men det vilde de ikke. Hun visste at hun var faldt i en fælde, indviklet i et frygtelig net som hun ikke kunde slippe ut av. Hun stod skjælvende og rystende som en halvtulling og holdt sig i bordet. Saa blev døren lukket og den høie skikkelsen kom nærmere bort til hende.

Margaret saa nøkkelknippet og fotografiet og gjettet hvad der var hendt. Hun hadde med forsæt overlatt sin gjest til sig selv i nogen tid. De minder som stod i forbindelse med det døde taarn var ikke opmuntrende og ikke egnet til at berolige nervene hos et menneske som hadde daarlig samvittighet.

I utseende lignet Margaret sin bror meget, og som hun nu stod her og saa ned paa den skjælvende kvinne, saa hun Mrs. Maynards øine vandre fra hendes ansigt til fotografiet og saa tilbake igjen med umiskjendelig frygt.

Margaret hadde ikke til hensigt at bruke omsvøp. Hun hadde latt Mrs. Maynard komme til sig i en bestemt hensigt og hun gikk straks løs paa saken. Hun pekte paa fotografiet.

„Jeg vet alt om Dem,” sa hun rolig. „Det er min bror. Han hadde opsyn med Deres mand som i fem aar ikke kunde passe paa sig selv.”

Mrs. Maynard svaiet fra den ene siden til den andre og tok et fastere grep i bordet. Margarets alvorlige øine syntes at trænge tvers igjennem hende.

„Deres mand har været død i tolv maaneder,” vedblev Margaret med samme ro-

lige stemme. „Min bror la ham i kisten og saa dem kaste hans grav til. De betalte selv for begravelsen, saa De vet det er sandt.”

Mrs. Maynard kjæmpet for at faa ordene frem og de kom hæst og nervøst:

„Jeg betalte alt — vogner — alt!”

Margaret maalte hende med granseløs foragt.

„Ja, de betalte det — fordi De nu visste at De var fri for Deres byrde. Men før den tid matte David mange ganger ta av sin egen løn for at fri Deres mand for at lide sult og mangel. Han kunde ha stevnet Dem, men han gjorde det ikke.”

Hittil hadde Margaret talt rolig, men pludselig flammert vreden op i hende. Hendes stemme skalv av tilbaketruengt lidenskap og ordene faldt med stor kraft.

„De er falsk,” sa hun, „falsk fra hode til fot. De er en slet, hjerteløs kvinne som søker at klare Dem selv ved at ødelægge andre. De vil skille mand og hustru fra hverandre. De vil ta en fars kjærlighet fra hans barn. Der findes ikke det onde De ikke vilde gjøre hvis De bare kunde tjene Dem selv ved det. Jeg sa at jeg vet alt om Dem og jeg skal bevise sandheten av mine ord. Hvem har holdt nøden fra Dem og Deres dør i alle disse aar? Hvem har staat beskyttende mellom Dem og en halvveis vanvittig drukkenbolt av en mand? Han vilde mange ganger ha drept Dem om han hadde kunnet. Jeg vet hvem det er. Det er ikke mange dager siden han forlot huset her, og jeg vil ikke være vidne til at hans hustru og barn lider uret. — De har tat hans penger, og hvad har De git ham til gjengjæld for det han har gjort for Dem? De har bedrat ham. Deres mand er død, men det har De ikke latt ham vite. De har tat pengene for Deres mands ophold — og det var ikke faa penger — og De har tat dem i al den tid Deres mand har ligget begravet.”

Hun holdt inde og den forfærdede kvinne som stod foran hende saa sig hjelpelest omkring.

Margaret løftet sin haand.

„De har med Deres egne ord fordømt Dem selv,” sa hun langsomt. „Jeg har hørt Dem fortælle ham Deres usandheter,

Mrs. Maynard skrev det andre brevet med Margaret staaende bak stolen.

mens De sat her utenfor paa bænken.”

Mrs. Maynard gjemte sit ansigt i hændene. Var der i det hele tat noget som denne skrækkelige kvinne ikke visste? — Det var unyttig at kjæmpe mot en saa overvældende bevismængde.

„Hvad ønsker De?” stammet hun. „Er

Katakombene ved den lille by Amalfi i Italien.

I en klippekluft ut mot den naturskjønne Salernobugt, syd for Neapel, ligger den idylliske by Amalfi; den er av størrelse som en tredierangs kjøbstad og gjemmer sig beskedent mellem steile klippesider; men i virkeligheten har den ingen grund til at skjule sit aasyn. Den er en perle av skjønhed og aapenbarer for den som tar den nærmere i øiesyn, saa mange deiligheter at den for den saks skyld godt kunde taale at præsenteres paa et sølvfat for hele verdens blik. Vort billede viser den ikke fra dens mest flatterende side; det er byens kirkegaard man ser. Men denne er til gjengjæld hoist interessant og meget eiendommelig beliggende ytterst ute paa klippevæggens skraaning — som et fuglerede der bygges paa det mest utilgjengelige sted for at ingen skal kunne forstyrre dets ro. Amalfis kirkegaard er et slikt fredhellig sted. Indunder de massive klippevægger ligger katakombene, disse oldtidens labyrinter av gravganger, som blev hugget ut i selve fjeldet, og i hvis sider de utallige gravkamre findes. De indeholder mange skatter til belysning av Italiens ældste historie, og nutidens forskere kan takke den lille, merkelige klippeby ved Salernobugten for mange betydningsfulde, kulturhistoriske fund.

det penger? Har De faat mig hit for at prøve paa at skræmme mig til at gi Dem penger?"

„Penger!” Margarets øine flammert. „Nei, det er ikke penger! Der er bare en ting for Dem at gjøre. De kan gjøre Deres uret god igjen. Skriv til ham og si ham at De har bedrat ham i hele det sidste aar —”

Mrs. Maynard lot hændene synke.

„Jeg tør ikke. Jeg er ræd for at si ham det,” utbrøt hun.

Margaret gik et skridt nærmere bort til hende. For første gang var der en truende klang i hendes stemme.

„Kanske De senere vil finde barmhjertighet hos ham end hos andre jeg ikke vil nævne,” sa hun betydningsfuldt.

„Hvorledes kan jeg si ham det? Han er her ikke. De maa gi mig tid! Jeg maa finde paa en utvei til at fortælle ham det!” mumlet Mrs. Maynard med et glimt av haab ved utsigten til opsættelse.

Hvis hun bare kunde faa anledning til at fortælle Jack det paa sin egen maate saa kunde hun kanskje faa ham til at se paa saken fra hendes synspunkt.

Margaret gik bort til sin gamle skrivepult

og aapnet den; hun la pen og papir tilrette og trak en stol bort til pulten.

„De skal skrive til ham før De forlater dette værelse,” sa hun.

Mrs. Maynard gik over gulvet og satte sig ved pulten; hun skjønnte at Margaret var ubønhørlig. Der var ikke noget andet at gjøre end at adlyde hende.

Hun tok pennen og begyndte at skrive, i begyndelsen langsomt, men efterhaanden med større iver, næsten med febrilsk ængstelse. Hun skrev altid flytende og nu anspændte hun hver nerve for at uttrykke sig i vendinger som kunde røre den mand hvis barmhjertighet nu var hendes sidste chance.

Da hun var færdig la hun papiret sammen og vilde lægge det i en konvolut.

Margaret hadde staat i bakgrunden og iagttaa hende. Uten at si et ord rakte hun ut haanden.

Mrs. Maynard rettet sig op og prøvet at lægge for dagen et mod som hun ikke følte.

„De har ingen ret til at læse mit brev,” sa hun. „Det skal kun læses av den som kjender alle omstændighetene. Jeg har git fuld forklaring, det gir jeg Dem mit ord paa.”

Margaret rystet paa hodet.

„Jeg kan ikke stole paa Dem. Deres ord er mig ikke nok!”

Og med sin faste haand tok hun brevet ut av Mrs. Maynards skjælvende fingre og foldet ut de to ark og læste dem fra begyndelsen til enden. Det var ikke vanskelig for haandskriften var tydelig og regelmæssig.

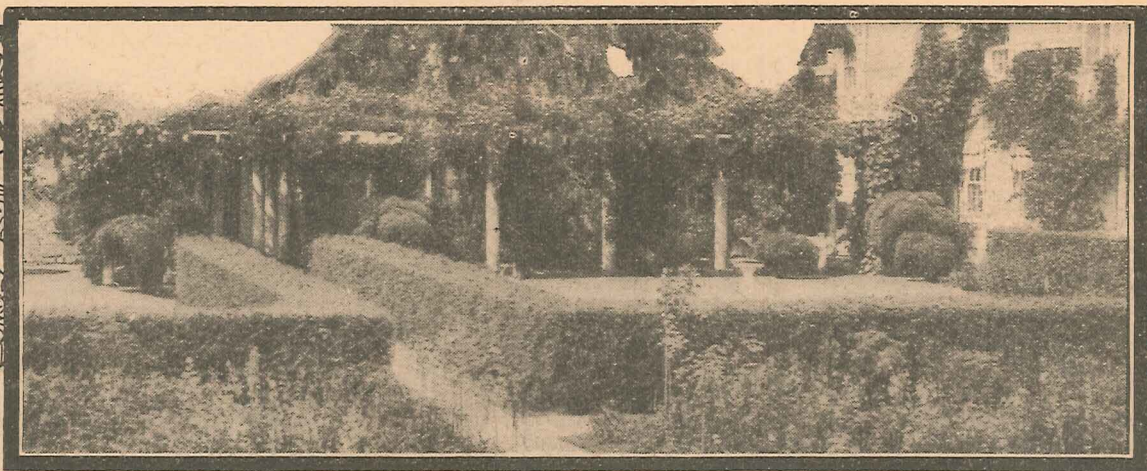
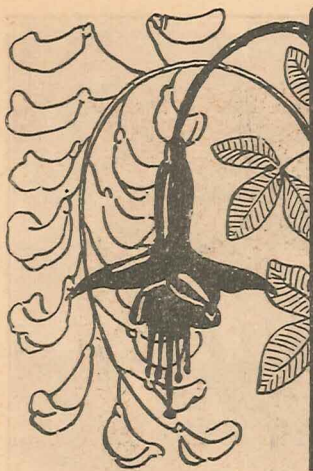
Uten at fortrække en mine rev hun brevet i smaastykker og kastet dem ind i kaminen. Nu var der en bydende klang i hendes stemme da hun sa, idet hun la et nyt ark papir paa skrivepulten:

„Spild ikke tiden! Det blir kjedelig for Dem hvis Sir Andrew skulde komme tilbake mens De er her og faar vite hvad De har gjort. Det vil ikke ta Dem to minutter at skrive saa meget som er nødvendig. Si ham at Deres mand er død og hvor længe han har været død. Og si ham at De har brukt hans penger til Dem selv — til pynt og fornøielser. Om han vil vise Dem barmhjertighet — det blir hans sak — ikke min.”

Med en forbausende lydighet skrev Mrs. Maynard et andet brev mens Margaret stod bak hendes stol.

(Fortsættes.)

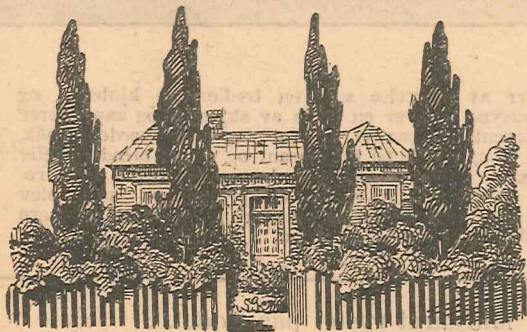

En have.

Vi bringer her en plan til en liten, poetisk have, hvor der paa en forholdsvis liten plads er skapt en enestaaende mangfoldighet av karakteristiske, sammenstemte idylliske avvekslinger. Her veksler blomstrende busketter av snebær, guldregn og spiræa med duftende lavendelhekker og mørke balustre av barlind, og mellem hvilke der gaar snorrette flise ganger, og her kan man vandre gjennom herlige løvganger med slyngende og klatrende klematis, vildvin og krydret duftende kaprifolier. Her ligger en indbyggende krokettplæn, og der kommer man til en rotunde med et rislende kildevæld. Over en række sten kan man vade over den lille dam, som indrammes av anemoner, funkia og engblommer, og paa hvis vand vandliljer seiler. Heller ikke en rosenhave med et gammeldags solur savnes like saa litet som en eplegang, en kirsebærgang og en rips-gang, kort sagt: denne lille have virker som en hel liten idyl.

Skal man anlægge en have, er det av stor betydning at ha en plan at gaa frem efter, og enhver praktisk haveeier skaffer sig derfor ogsaa en tegning til haven, før anlæggelsen paabegyndes, — enten han saa selv utfører det praktiske arbeide, eller han lar andre overta det. Hosstaaende vil findes en saadan tegning, som kan tjene

Poppelrækken.

til eksempel paa, hvorledes man kan anlægge en have, og der er i planen tat særlige hensyn til en hensigtsmæssig inndeling av arealet ogsaa med hensyn til tilknytningen til husets rum, til en praktisk og økonomisk utnyttelse av havens areal samt til, at bekostningen holdes indenfor rimelige grænser.

Vi vil nu beskjeftige os med denne plan, og vi tænker os som fremmede, der kommer paa besøk til eieren og av ham elskværdig blir vist omkring og indviet i stort som i småt.

Kommer man gaaende bortover den villavei, ved hvilken huset er beliggende, ser man at haven herfra karakteriseres ved en kraftig række av slanke pyramideppler, som raker op over et tæt buskads av eviggrønne og løvfældende buske, som dækker for huset og holder støvet borte fra havens enemerker. Et hvitmalt stakit og en hvitmalt port er det næste, som fanger ens øie, og først fra porten er man istand til at skimte det røde hus, hvis to gavler springer litt frem foran midtpartiet. Indenfor haveporten deler gangen sig i to deler. Der er her en liten gaardshave, og midtpartiet dannes av rhododendron, hvis farver er avstemt efter villamurens røde farvetone. Denne gruppe av rhododendron indfattes av en lav ekehek. Baade disse rhododendrons mørke, læragtige blade og de eviggrønne busker i sidebusketterne skaper ogsaa ved vintertid en hyggelig og lun have.

I busketterne er der baade enebær, cotoneaster, liguster, snebær, syriner, guldregn, spiræa og andre vakre, blomstrende busker. En liten s'degang fører ind til gaarden og kjøkkenet og er særlig beregnet for transport av varer og lign.

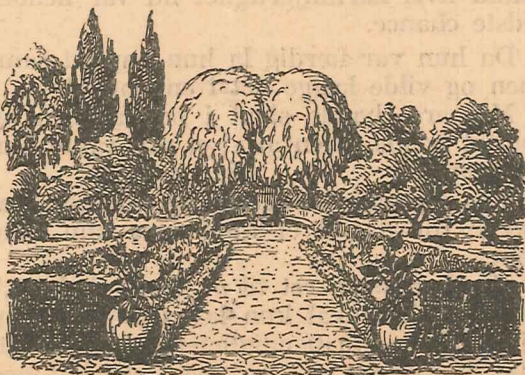
Er man kommet ind i huset, kan man fra entreen gaa ind i herreværelset, som ligger mot syd. Titter man ut av det solbeskinnede midterste vindu, har man foran sig en rosenhave, som grupperer sig omkring et gammeldags solur, som staar midt i græsplænen. Desuten er der fire interessante, klippede buskbomplanter, og omkring hele rosenhaven gaar en løvgang hvorfra slyngende og klatrende planter henger ned. Fra et andet vindu faar man et glimt ut imot haveporten. Nedenfor det tredje vindu er barnas plads, hvor de leker med sand i den lune lekekrok, som her er dannet.

Fra herreværelset gaar man ind i havestuen. Den er rummelig og lys. Fra spisestuen ser man kun litt av haven. Et par plommetrær og en høi hek dækker for havens avfallsplads. Fra kjøkkenet ser man, at gaardspladsen, overskygges av et bredkronet valnøttetræ, hvis frugter lettere opsamles paa en grusbeltet plads end paa en græsplæn.

Man kan nu gaa tilbake til havestuen og derfra videre ut paa den luftige og aapne terrasse, hvor der aldrig blir for varmt, da den vender mot vest. Denne terrasse er hævet et par trin over den omgivende have, og den er likesom gangen belagt med fliser i brud, imellem hvilke der titter en hel mængde smaa stenurter op. Disse generer slet ikke ved sin tilstedeværelse, men gjør tvertimot det hele saa hyggelig og interessant. Paa siderne danner tette hekker av barlind vakre balustre, der virker som murer, og er paa de to sider temmelig høie og lukker bl. a. for den mindre vakre utsigt til kjøkkenhavens regioner, mens de paa den brede side er ganske lave og avsluttes av to gammeldags krukker med hortensier.

Vi har fra denne haveterasse en deilig utsigt og et langt perspektiv. To blaanende lavendelhekker løper langs midtgangens fliser og avgrænser et myldrende flor av stauder i alle regnbuens farver. De to brede stauderabatter støttes bak av to mure av avnhøk, som er klippet og holdt pent, og indrammer dette haverum. Fliserne fortsættes til stauderabatternes avslutning, og der er her dannet en rotunde foran et rislende kildevæld og en liten sandstenskum. Brede hekker omslutter dette parti, og to gule, hængende piler duver med sine lange grener derover. Set fra havebænkene her tar huset sig prægtig ut; idet murene delvis er dækket av blaaregn, hvis lange klaser henger frodig ned.

Fra dette sted kan man gaa ad to veier rundt i haven. Vælger man at gaa tilvenstre, kommer man ind i nyttehaven, hvor frugter og grønsaker trives. Man gaar videre ad „eplegangen“, der likesom de andre ganger har faat sit navn efter de

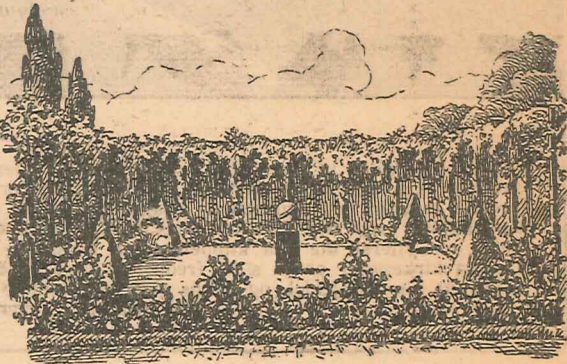
Staudegangen.

trær eller busker som er plantet ved den, og ser straks, at gangene overalt er indfattet av jordbær med rødmende frugter. Ved enden av en liten sidegang ligger der bak høie hekker nogen bunker med gamle blade, jord og lign., som man slet ikke kan se fra de andre haveganger.

Fra „eplegangen“ gaar man videre ad „kirsebærgangen“. Her har man paa den ene side skiftevis lave og høistammede stikkelsbærbusker, som virker meget dekorative, og paa den andre siden har man en række kirsebærtrær, bak hvis lette hang der vokser en række av bringebærbusker. En liten stikgang, „ripsgangen“, fører til en vandkran, og ved siden av denne staar der et par trætønder som er beregnet paa, at vandet heri skal kunne staa og bli temperert, inden det brukes til havevanding. Omkring rundkredsen staar der en krans av solbærbusker.

Paa en bänk under to kirsebærtrær (omtrent ved enden av „kirsebærgangen“) kan man hvile sig litt og opdager da, at man let og bekvemt kommer fra kjøkkenet og ut til nyttehaven, nemlig gjennom den lille dør i plankeverket, som omgir gaarden. Iøvrig fører „plommegangen“ likeoverfor tilbake til terrassen foran havestuen.

For ogsaa at faa set den øvrige del av haven gaar man tvers over terrassen og ned ad trinene paa den motsatte side. Her er det, barna har sin

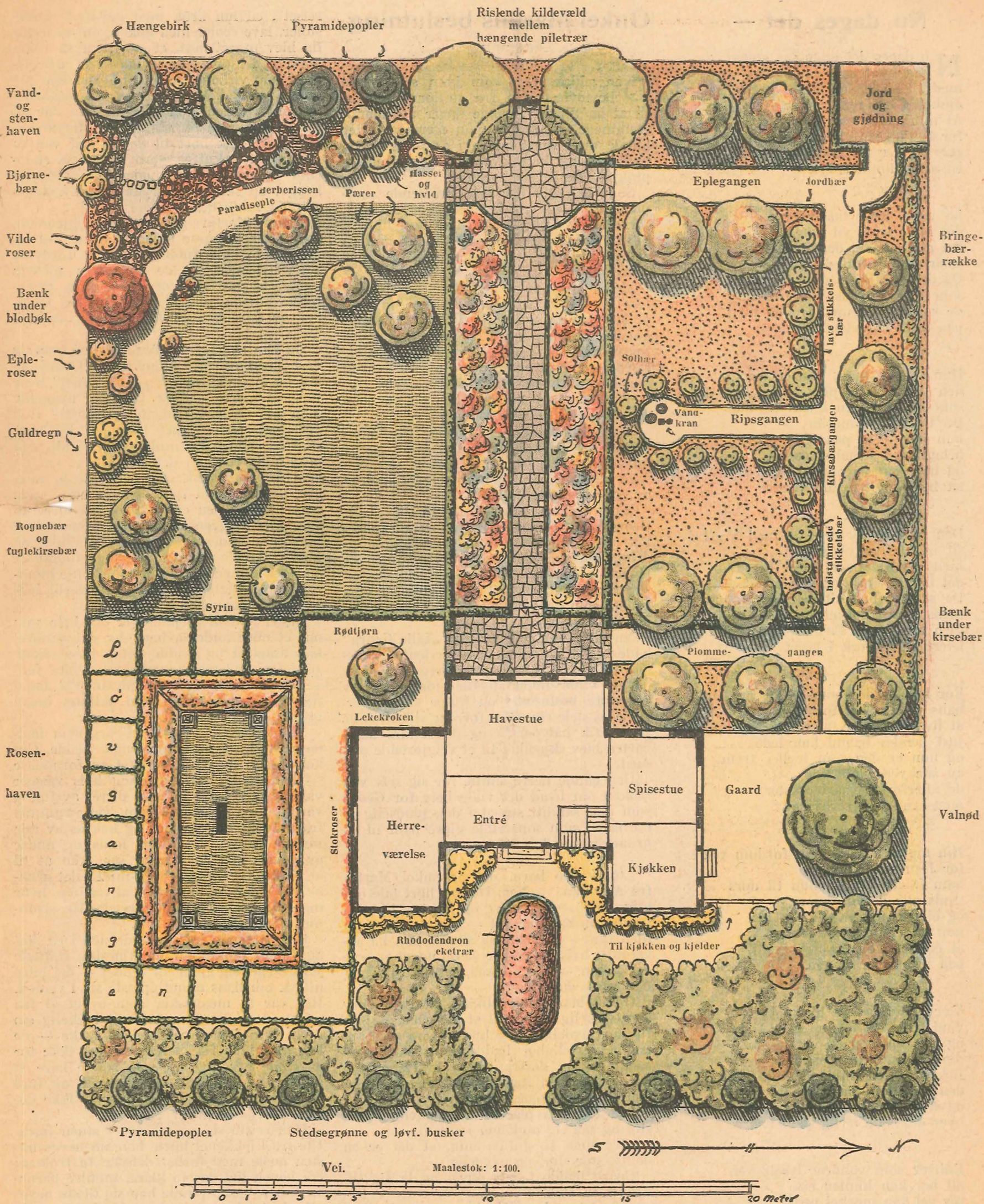
Rosenhaven.

lekekrok, nær sin mors aarvaakne øie, i ly av husets vægger og i nogen skygge av en stammet rødtjørn. Til høire kan man ikke komme, da en hek lukker her; men gangene fører tilvenstre og har paa den ene side langs huset en række av høie stokroser, som ranker sig op langs væggen.

Forrest i rosenhaven er der en smal rabat av lave maanedes-roser, som blomstrer næsten hele sommeren. Indenfor denne er der snedronninger, caroline testout, kapt. christy, edward herriot, baronne rothschild, rayon d'or og flere andre deilige rosensorter. Fra gavlen av huset ser man, at en liten port fører ut til gaardshaven. Den er anbragt der, da det kan være praktisk at kunne gaa fra haven og denne vei ut paa gaten istedetfor at gaa gjennom huset. Gaar man videre, kommer man ind under løvgangens dække. Her er der ved hveranden stolpe klatrende roser, mens der ved de andre stolper er klematis, vildvin, kaprifolier, ja, endog et par egte vin, hvis klaser henger fristende ned imellem dryppende roser og krydrede kaprifoliers blade. Løvgangen er laget av granstolper, og ut imot nabohaven er de sat ganske tæt sammen, saa man ikke følger sig genert av fremmede.

Fra løvgangen bøier man av tilvenstre og kommer til endnu et haveparti, som er viilt forskjellig fra det, man hittil har set. Paa en stor plæn er der buer og kuler til krokettspill, og langs gangene skygger syriner, guldregn, rognebær og fuglekirsebær, og mens det dufter av epleroser, nærmer man sig en bänk av naturtrær som staar

PLAN TIL HAVEN.

under en stor blodbøk. Nær herved er der nogen stier af træ- og vadesten. De danner de farbare veier mellem sumpplanter som anemoner, bregner, engblommer, epises og andre hjemlige vekster. Paa den lille dams vandflate brer der sig nogen rød-blomstrede vandliljer, og imellem siv og blomster svæver glitrende sommerrugler, biller og travle myg omkring, mens nogen guldfisk præadig snapper de brødsmler man kaster ut til dem. Her

vokser bjørnebær og berberissen og vilde roser, og over det hæver sig etpar bjerker, hvis letløvede kroner speiler sig i vandet. Man gaar nu atter ut paa den gruslagte gang. Like ved har man et litet træ med paradiseppler, og i hjørnet av plænen vokser der pæretrær. Paa den andre side av gangen vokser der hassel og hyld, mens nogen pyramidepopler paa fortrinlig maate gir kontrasten til de hængende bjerk- og piletrær. Vandet fra kilden

føres i en rørledning til den lille dam, hvor det paany gjør nytte ved sin forfriskende virkning.

Alle til anlægget hørende vekster behøver ingen vinterdækning for Sør- og Vestlandets vedkommende, hvorimot man paa Øst- og Opplandene maa dække nedennævnte planter og busker for vinteren: Roser, klematis samt stedsegrønne trær som coniferer og buksbom. Stauderne bør dækkes ialfald det første aar efter plantningen. J. T.

Nu dages det —

Nu dages det igjen saa smaat og lyset gaar om lande, med rike straalene lagt i krans omkring sin rene pande — At mørkets lange, trange tid for hendes smil maa vige, som skaper for det trøtte sind en liflig himmelstige.

La være, tætte taakeslør
det blide træk vil dølgje,
det glade haab, den faste tro
staar støt i hendes følge —
Og armøds blide spurver smaa,
som blev, trods vinternøden,
de kvidrer løs med freidig mod
paa trods av selve døden.

Hun er saa skjær, hun er saa fin,
den unge lysets pike,
som bærer hilsen kjækt og bud
fra Gud i himmerike, —
hun iler frem paa lette fot,
belagt med straalespænder,
og hver en tynget sjæl med fryd
sit bytte mot hende vender.

Den mørke sky maaske med kraft
sit morderlyn vil sende,
mens skarpe hagel helst til graat
det blanke smil vil vende —
Da skjuler hun sit uskyldsblik
mens uveirsmørket raser,
men vent, snart flænger hun paany
hvert helvedverk i laser.

For hun er den som, sendt fra Gud,
hans vaar skal forberede,
at hver en spire, spæd og sprød,
just hendes haand kan lede —
og hun er den som tryller frem
av sne ved vintertide
de allerførste vaarblomster,
med kroner sølverhvide!

Hin mørkets aand som fordem vek
for Jesu milde øine,
ham følger kraftig hun til dørs
trods alle drevne løgne —
og ei den mindste lille plads
hun under ondskaps slange,
at godhets fot ei saares skal
paa torneveier trange.

Vær hilset, vakre himmellys,
vind frem, hver dag, hver time,
og læg om hver en vunde øm
din balsams straalestrime,
Bekrans med mildhets lue skjær
den sjæl som taalsomt lider,
og styrk med al din rike kraft
hver den som ærlig strider.

Enhver som vandrer lysets vei,
alt her kan himlen eie,
for vel kan mørket prøve paa
at krydse haardt dets veie —
Men endnu seiret rettens Gud
trods motstand og trods øde,
og endnu tænder hvert et gny
paa nat en morgenrøde —!

B. T.

—=||X||=—

Onkel Martins beslutning.

I.

Den ældre herre som kom spaserende bortover veien fra stationen saa ut til at ha tilbragt mange dager ute blandt fremmede — og saa man nærmere efter kunde man snart baade i ansigtstræk og paaklædning konstatere et umiskjendelig præg av De forenede Stater.

Som han gik der den straalende sommormorgen og snakket høit med sig selv, fornøiet og smilende, med et lunt blink i øinene bak lorgnetten saa han ut som en riktig hyggelig og elskværdig gammel herre.

Men det var han slet ikke — tvertimot, han var bitter, som den er som opdager at han har forspildt sit liv — han hadde gjennomgaat en haard skole derover i den nye verden, og i alle de aar han hadde kjæmpet for at vinde frem, glemte han at han engang hadde hat slegtens glade, lyse sind og da han endelig „la op“, var han som han selv sa „tørket ind“.

Nu var han kommet tilbake til fædrelandet for at lægge sine ben i det gamle familiegravsted og for at prøve om han ikke allikevel skulde kunne faa noget ut av „de fordømte dollars“.

Han var nu paa vei hjem til „Lille Georg“, den eneste av de nulevende i slegten som han bevarte nogen venlig erindring om fra sit besøk herhjemme for tredive aar siden. „Lille Georg“, hans yngste søsters gut, en kvik og godhjertet liten krabat som dengang alltid hang ved „onkel Martin“s haand.

Nu vilde han se hvorledes „Lille Georg“ hadde artet sig og om han fortjente at lykken faldt i hans turban, og hvis han gjorde det vilde onkel Martin gjøre alvor av sin store beslutning og kjøpe sig en livrente og dele sin store formue slik at Lille Georg fik halvparten og den andre halvparten blev skjænket til et velgjørende øiemed.

Den gamle herre smilte for sig selv ved tanken om hvad det vilde bety for Georg som nok sat litt smaat i det, pludselig at motta en sum som vilde gjøre ham til en grundrik mand.

„Ja, kjære barn, det er onkel Martin fra Amerika. — Naa, De har hørt tale om mig, frue. — ja, Georg og jeg var jo gode venner da han var gut — han var en flink liten fyr — og sandelig skulde han ha arvet mig, hvis der hadde været noget at arve da — hm — hm — naa, vil dere ha mig her etpar dager —“

Onkel Martin lot blikket gli fra Georg som virkelig saa ut til at ha artet sig bra, til hans nydelige, lille hustru som med opriktig hjertelighet hadde budt ham velkommen, og derfra til de to lyshaarede smaapiker med forbausede blaa øine som iagttok ham meget interessert.

Saa tok han plads i en makelig kurvstol og saa sig omkring i stuen. —

„Jeg maa si, gutten min, at det er en deilig, stor stue, og hyggelig —“

Georg hadde tændt pipen og la sig tilbake i en stol.

„Ja, det er hyggelig her, synes du ikke — og det morsomme er at den hygge som er her har vi skapt os selv — da jeg kjøpte huset var hverken det eller haven særlig tillokkende, men jeg brøt ned væggen mellom to værelser og ved fælles hjelp har vi etterhaanden faat skapt et rum netop som vi hadde drømt om det.“

Onkel Martin sukket. Han lot blikket gli utover stuen — han selv sat i „herrevæ-

relset“, en lun krok med polstrede kurvstoler, lave reoler med bøker som øiensynlig blev meget læst, et stort, indisk røkebord og i hjørnet mot vinduet et arbeidsbord som virkelig saa ut til at der blev arbeidet ved det. Ved siden av arbeidsbordet op mot væggen stod et skap som var en hel liten verden for sig. Onkel Martin reiste sig og gik bort til det — det var en vrimmel av skuffer, store og smaa, skaprum og aapne rum, hylder og reoler, alt bygget op slik at indtrykket blev mangelart og fantastisk.

Onkel Martin gik skuffene igjennem, trak de morsomme forhæng tilside fra reolene som stod fulde av bøker, fordypet sig i hyldenes og de hyggelige nichers mangfoldighet av morsomme ting, orientalske kunstgjenstander, sjeldne ur, krukker av porcelæn og keramik og antikviteter.

Da han endelig var færdig gned han sig i hændene av velvære, nikkete til Georg, og tok de to skridt over i „dagligstuen“ hvor fru regjerte — her var like hyggelig, men paa en anden maate. Tilvenstre stod det store sorte flygel hvorpaa der bare stod en sjelden keramikkrug, fylt med pragtfulde roser; i det ene hjørne var en lav, bred vægbænk som beklædte to vægger, polstret med rødt og med store røde puter; under den et bord med hylder under. Alle veggene var tæt behængt med malerier, raderinger og kobberstik, og med det bløte kokosteppe, de smagfulde lampeskjerner og de fint samstemte blomster gjorde dette værelse et forunderlig indtryk av harmoni og hygge.

Onkel Martin gjennemgik det hele som om et eller andet avhang av det resultat han kom til og skulde netop til at sette sig igjen da hans oppmerksomhet blev fanget av et forhæng i „dagligstuen“s andet hjørne, hvorigjennem han skimtet noget grønt.

„Vinterhaven“, oplyste Georg som hadde reist sig og trak forhænget tilside. Onkel Martin formelig klukket av fornøielse — han stod i en utbygning hvis vægger var av glas, taket herinde dirret av fugtig varme, men de planter som fyltde rummet fra gulv til tak, palmer og kaktus av alle mulige former og arter, lotus og andre av østens sjeldne vekster saa ikke ut til at ha det for varmt — og midt i det grønne stod der et mægtig akvarium hvor mængder av pragtfuldt farvede fisk svømnet omkring.

Onkel Martin lot sig falde ned i en stol og fulgte tankefuldt en kinesisk slørhale som varpet sig gjennom vandet — det bitre uttrykk om hans mund opløste sig i vemod. Her var to mennesker som evnet at faa noget ut av livet — de levte lykkelig sin egen rike tilværelse i fred og lykke — de kjæmpet ikke for at naa tilveirs, ikke for at vinde guld og ære, de hadde bare et maal: at gjøre hver dag saa rik og fuld av indhold som mulig — og var ikke det tilværelsens mening?

Han reiste sig og gik ind i stuen igjen. Ute fra kjøkkenet hørte han sin nevøs hustru pusle med forberedelsene til frokost; fra haven lød der to klare, muntre barnestemmer — saa vendte han sig til sin nevø: „Du har det sandelig hyggelig, gutten min — men si mig — sitter du godt i det?“

„Aa, vi klarer os akkurat — det vi hadde av formue er gaat med til kjøp av huset og ombygningen, men jeg tjener hvad vi behøver for at leve ved noveller og oversættelser —“

I dette øieblik blev døren til kjøkkenet aapnet og fru meldte smilende at frokosten var færdig — ute i kjøkkenet som

var holdt i muntre farver stod et rødmalt træbord med bænker, og her var familiens spisestue. —

Efter frokosten foreslog fru Helga at herrene skulde sætte sig ut i haven saa skulde kaffen bli serveret der, og Georg aapnet dørene fra „stuen” ut til haven.

Her var næsten like lunt som indendørs. Paa to av sidene var der et høit plankegjerde overgrodd med espaliertrær, roser, kirsebær, pærer og ferskener; paa den tredje, ut mot veien, skjermet en mandshøi hek for nysgjerrige blik, selve haven var en stor tæt græsplæn uten ganger, med pragtfulde blomster langs sidene, et deilig lysthus i det ene hjørne og et stort drivhus i det andre.

Fruen som var fulgt med ut i haven mens vandet kokte tok sin mands arm og sammen førte de sin gjest fra blomst til blomst, fra træ til træ, og det var som om en helt ny verden blev aapnet for ham — han maatte beundre mandeltræet som var kommet fra Italien, og som i en varm krok stod med vakre, hvite blomster, han maatte bøie sig over fersknene som allerede hang med svake dun paa kindet, han maatte prøve de store spanske kirsebær og senere inde i drivhuset gjette hvor mange kilo druer der vilde bli iaar.

Bakefter fulgte han med ut i kjøkkenhaven — her lærte han hvorledes en jordflæk kan bli levende under en varsom haand — her grodde poteter, gulerøtter, bønner og erter, og op mot huset stod tomatplantene med sine tunge, rødmende frugter. I tanken gik han tilbake til vaaren da Georg hadde saadd bed for bed og hver dag hadde gaat med smaapikene sine ved haanden og fulgt plantenes vekst fra de som smaa, fine spirer brøt gjennom jordskorpen.

Han maatte ogsaa beundre smaapikenes kjøkkenhaver som i det smaa var likesaa omhyggelig stelt som deres fars, og undret sig over den store interesse og det alvor hvormed de omfattet sin lille verden.

Da de sat ved kaffebordet ute i haven fik han mer end en grund til at undre sig over smaapikene. De visste hvad erindrien hadde naar den summende fløi fra blomst til blomst, de visste at naar blomstens tid var omme saa var frøet modent og av frøet kom der blomster til næste aar; de fortalte ham en hel del om maurene som krøp saa flitig bortover veien, om sommerfuglene som de hadde fulgt fra de som graadige larver sat paa træerne og til de svirret rundt i solskinet, og de visste en hel del om livet i mark og skog.

„Du undrer dig kanskje over, onkel Martin, at vore smaapiker har saa meget at fortælle — det kommer av at vi har vor maate at leve livet paa. Like fra de var saa smaa at de saavidt kunde skjønne har vi søkt at vække interessen i dem — jeg vet ikke om du forstaar hvad jeg mener naar jeg sier at vi forsøker at gjøre naturen levende for dem — paa samme maate vækker vi interessen for arbeide i dem; de gjør sig selv istand om morgenen, dækker bord, tørker støv, passer haven og skjønt de bare er fem og seks aar kan de allerede stave og lægge sammen og de kan fortælle dig en hel mængde eventyr.”

Onkel Martin nikket fremfor sig. „Ja, dere er rike paa deres egen vis.”

Fru Helga smilte og idet hun la armen om halsen paa sin lille guldløkkede pike sa hun stille: „Ja, onkel Martin, vi har den rigdom som ikke kan kjøpes for penger.”

II.

Da onkel Martin etpar dager senere forlot „den lykkelige familie” som han kaldte dem, hadde han tat sin beslutning; og han gjennemgik den mens han sat paa toget. Saasart han kom til byen vilde han op-søke sin sakfører og faa saken bragt iorden, om en ukes tid vilde „Lille Georg” saa faa underretning om at hans onkel overløt ham halvparten av sin formue, det vil si omsat i norske penger, en halv million — saa var da ikke de mange aars slit for-gjæves — „den lykkelige familie” kunde sikkert med sine rike muligheter faa den velsignelse ut av pengene som var de fleste nettet. —

Georg reiste sig fra sit arbeidsbord og tændte pipen. Med stolthet lot han blikket gli bortover sit herreværelsemøblement, de store skindstoler og de solide mahogniskap og reoler, saa aapnet han døren og slentret ind i dagligstuen, der sat fru Helga ved sit skrivebord. Hun var klædt i en elegant blaa silkedragt med en drøm av en hat paa hodet og sat og tygget paa en blyant.

„Skal du til byen, Helga?”

„Ja, du vet jo jeg har lovet at træffe fru Thomsen.”

„Hm — du er sandelig ikke meget hjemme i det sidste.”

„Ikke du heller. — Det er ikke lenger siden end igaar at smaapikene spurte mig hvorfor far alltid reiste til byen nu — det gjorde han aldrig i gamle dager.”

„Hm — du kan kjøre med mig — men du maa reise med toget ut igjen; jeg har lovet at spise middag med konsulen — du vet det er meningen jeg skal vælges ind i forsikringsselskapets styre —”

„Det er vel for at du skal ta nogen flere aktier?”

„Bland dig ikke i mine forretninger. — Er det gjestene til selskapet paa lørdag du sitter og spekulerer over?”

„Ja, jeg vet virkelig ikke — vi maa jo først og fremst ta hensyn til alle dem vi skylder, og saa desuten dem du mener vi kan ha gagn av at omgaas — det blir mindst tyve par.”

„Hvor kommer alle de mennesker fra?”

„Nu maa du virkelig ikke være urime-lig, Georg. Det er dig selv som vil at vi skal ha omgang — i gamle dager omgik-kes vi bare de mennesker vi brydde os om; da var det meget lettere.”

I dette øieblik gik havedøren op, og to nydelige smaapiker i rosa silkekjoler kom ind, fulgt av en ung pike.

„Aa, mor, kan vi faa dække bordet idag?”

„Nei — jeg har sagt det ikke passer sig.”

„Hvad skal vi da gjøre? — Far, vil du gaa en tur i haven med os?”

„Nei, barn, dere maa greie dere selv — vi har noget at tale om.”

„Du gaar aldrig med os mer, far.”

„Nei, dere har frøken Holm at gaa med — løp nu ut i haven og lek.”

„Det er ikke noget morsomt at leke i haven mer, den er saa kjedelig.”

„Hm — hm —” Georg svarte ikke. Saa gik han selv ut i haven, — selvfølgelig var den ikke saa hyggelig mer, men det var en nydelig have og den tok sig godt ut fra gaten; den var blit dobbelt saa stor som før, med stilfulde plæner og gruslagte ganger — ut mot gaten var der et fornemt, sort jerngitter, og paa de tre andre sider hvite murer med spalier opefter grønne tremmer. Georg saa paa smaapikene som stod saa stille og saa paa plænene som de visste de ikke maatte gaa paa, saa vendte han sig mot huset. — Det var kanskje ikke

egentlig hyggelig mer, men der var stil over de hvite murer med grønne karmer og den flotte cementerte trap ut mot veien.

„Vil du leke med os allikevel, far?”

Han følte en bløt haand i hver av sine og to par spørgende barneøine saa op paa ham.

„Jeg har ikke tid, barn. Jeg skal ut og gjøre istand automobilen —”

Saa gik han, men han vendte sig om og saa de to smaa staa saa underlig forlatt og holde hverandre i haanden.

Da Georg hadde faat frem automobilen gik han ind i dagligstuen og slængte sig ned i en lænestol.

„Pas dig for den nye puten min, Georg!”

„Naa, den er kanskje bare til at se paa.”

„Du er saa irritabel i det sidste.”

„Ja, det fortæller du mig hver dag — og du har ret, jeg er irritabel — jeg er forandret — og det er du ogsaa — jeg tror det er pengene —”

Hun svarte ikke.

En stund efter sa han:

„Helga, første dagen onkel Martin var her sa du — jeg husker det saa tydelig — „Ja, vi har den rigdom som ikke kan kjøpes for penger.” — Det du tænkte paa dengang har vi solgt — for en halv million — og det forfærdelige er — vi faar det aldrig igjen!”

Onkel Martin vaaknet med et sæt og saa sig forvirret omkring. Han var i kupeen, toget stod netop ved Grefsen — han hadde bare tat sig en liten lur og — drømt.

Otte dager efter at onkel Martin hadde været paa besøk fik Georg et brev fra en Kristiania-sakfører, hvor der stod at hans onkel hadde sat fast 10,000 kroner til hver av hans smaapiker.

P. J.-N.

Sneglen. En fabel.

En snegl som bodde ved en jernbanedæmning ærgret sig hver dag over et hurtigtog som suste torbi og ved sin utidige fart forstyrret den i dens behagelige rolighetstilstand.

„Jeg skal støte det ned, det skal jeg!” sa den truende.

Toget kom brusende og suste bortover sneglen. Denne vendte sig langsomt og saa efter det bortilende tog.

„Det gik ikke,” sa den saa, „jeg tænkte nok at det var feigt!”

—=||×||=—

Strøtanker.

Sofokles betegner det som den største lykke slet ikke at være født. Desværre er det bare meget faa mennesker som er saa lykkelige.

(„Fl. Bl.”)

Man kan virkelig ikke hjelpe alle mennesker, sier den sneverhertede, og saa hjelper han slet ingen.

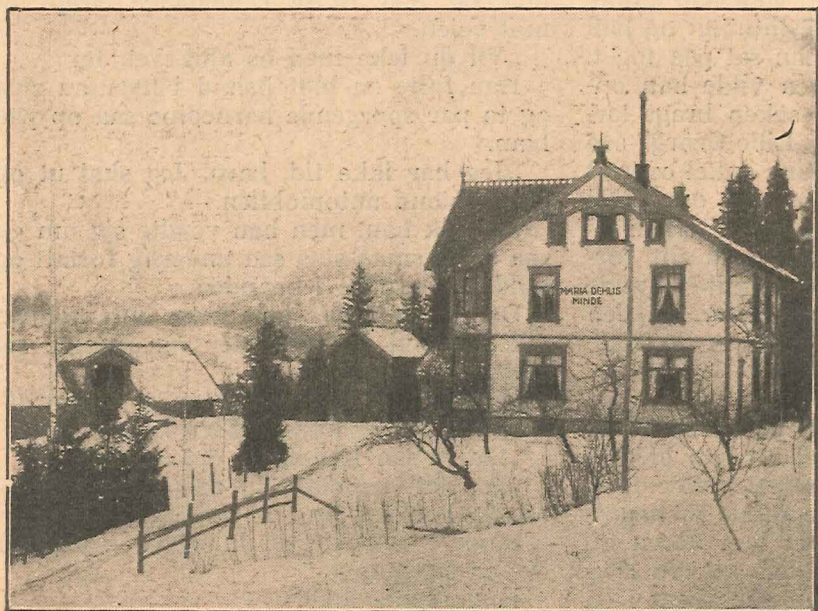
(F. Gläser.)

Det er taapelig at tro at den kloke aldrig kan begaa dumheter. Det kan han gjøre likesaa godt som den dumme. Men den kloke har det fortrin at han kan indse sine dumheter og lære av dem. Den dumme tror altid om sig selv at han er klok, og vet aldrig at han har handlet dumt.

(O. Kulle.)

—=||×||=—

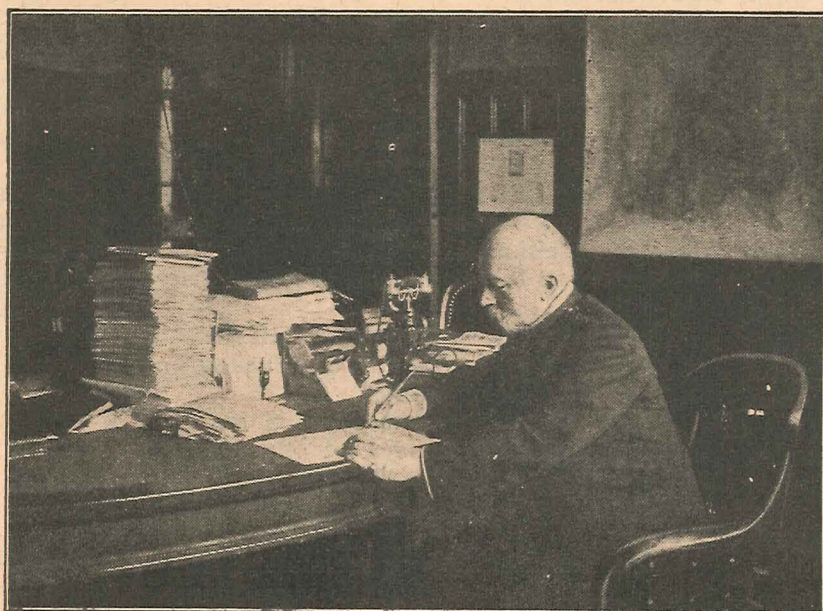

Norske Kvinders Sanitetsforenings 25 aars jubilæum feiredes 26. februar. Denne store organisation som i alle disse aar har hat fru F. M. Qvam til formand tæller nu 450 foreninger med 60.000 medlemmer og har rundt om i by og bygd utført en velsignelsesrik virksomhet til gavn for syke og lidende og til kamp mot tuberkulosen. Foreningen eier eller driver nu ca. 40 institutioner hvoriblandt ovenstaaende, Drammens tuberkulose-hjem etc. samt en række feriekolonier m. v. — Fot. Skarpmoen.

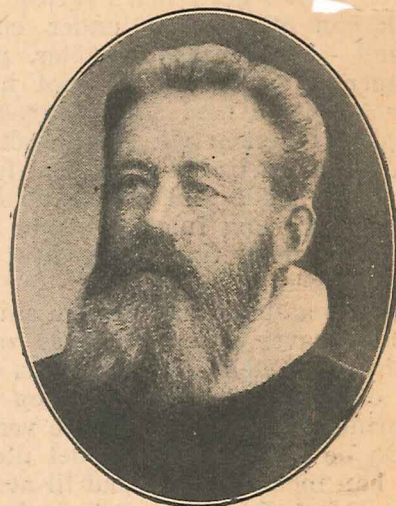
Fra „Kongsberg-marken” som nu er gjenoptat efter i flere aar at ha været sløifet. Det skedde 15. februar, 3. tirsdag i maaneden efter gammel skik og orden. Vistnok hadde markederne i aarenes løp efterhaanden avtat slik i betydning at de for en stor del blev avskaffet og indskrænkedes til omsætning av hester, kjøretøier og — honningkake, hvorhos de avsluttedes med travkjøring. Men nu synes markederne at staa foran en renaissance idet de mindre byer vil ha disse handelsstevner gjenoptat.

Fortjenstmedaljen i guld. Overlærer kunstmaler Harald Petersen som nu har faat denne velfortjente udmerkelse har i over en menneskealder virket ved Haandverks- og industriskolen hvor hundreder av elever har nydt godt av hans fremragende undervisning. Ogsaa for tegneundervisningen i skolene forøvrig hele landet over har han hat overordentlig stor betydning idet han fik skoletegningen ført over i et nyt spor

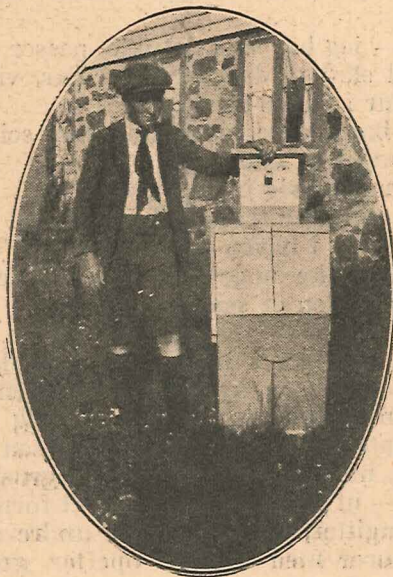
Politimester Beichmann i Kristiania som har søkt avsked fra 15. mars av helbredshensyn. Politimesteren er snart 69 aar gammel. Han blev juridisk kandidat i 1875 og gik efter i nogen aar at ha virket som edsvoren fuldmægtig og departementsmand i 1879 ind i politietaten som politifuldmægtig i Kristiania I 1882 blev han konstituert som opdagelseschef og utnævntes aaret efter til politimester i Trondhjem hvor han var indtil han i 1906 blev politimester i Kristiania. — Fot. Skarpmoen.

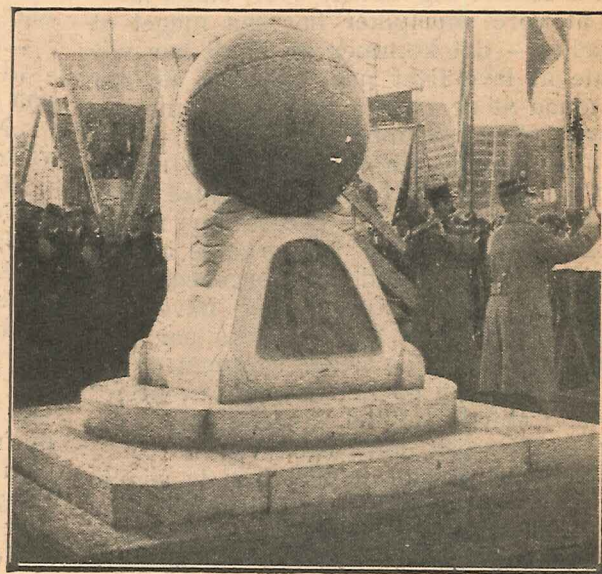
Provst A. C. Sveaas i Østre Aker som nu har indgit sin avskedsansøknung og fratrær 1. mai har i 45 aar virket som prest, idet han begyndte som stiftskapellan i Tromsø i 1876. I 40 aar har han været sogneprest og i 37 aar provst. I 1874 tok han teologisk embedseksamen og var derefter etpar aar lærer. Siden 1906 har Sveaas været sogneprest i Østre Aker og siden 1910 provst i Askers provsti.

Tingelstad gamle kirke i Brandtu paa Hadeland som er omkr. 1000 aar gammel og ligger tæt ved Halfdanssonen er nu indlemmet i Hadelands Folkemuseums samlinger. Eiendomsretten til kirken er fremdeles hos sognet. Den ærværdige kirke har et karakteristisk indre.

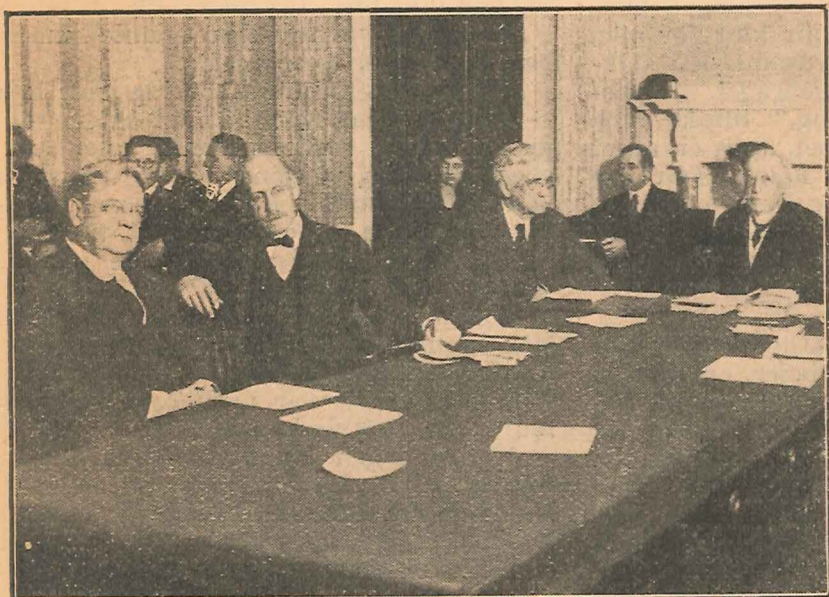
„Gretes lekeskap”. Tegning til dette stykke sløidarbeide stod for ikke længe siden i vort blad, og her ses en fingernem Mandalsgut ved siden av det produkt han har laget efter den.

Den nye vakre minebøsse i Bergen som er reist paa torvet efter Bergens skipperforenings initiativ. Foten er utstyrt med karakteristiske reliefer utført av billedhugger Sofus Madsen. Avsløringen blev en stemningsfuld høitidelighet. — Fot. Knudsen & Co.

Spredte træk fra verden derute.

De fire mænd som sitter ved dette bord skal bestemme over millioner av menneskers skjæbne. De utgjør nemlig den kommission som av det amerikanske senat er nedsat for at drøfte hvorvidt man skal gaa til indvandringsforbud eller ikke. De fire senatorer er fra venstre til højre: Hiram Johnson, Thomas Sterling, William Dillingham og Baron B. Golt. Millioner av mennesker i Europa imøteser med spænding hvilket resultat disse fire mænd kommer til.

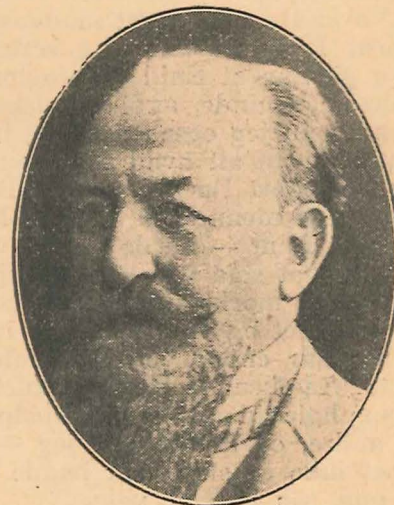
Saaledes er situationen fremdeles i den irske by Cork. Tanks med maskingeværer har besat broene, gatene avspærres og alle som vil igjennem soldatenes rækker maa la sig undersøke. Cork anses for at være Sinn Feinernes hovedkvarter. Det var jo her Mac Swiney som sultet sig ihjel ved borgermesteren. Det Griffith blev arrestert. Man faar et sterkt indtryk av de fortvilede forhold ved at læse den engelske guvernørs trusel om at brænde av et helt kvarter hvis ikke mordene ophører.

Den franske general Nollet som skal føre opsyn med gjennomførelsen av Tysklands avvæbning saaledes som baade Versaillestraktaten og beslutningen paa ententekonferansen i Paris har paabudt den. Av Nolleths indberetninger vil det komme til at avhænge om mere tysk land skal besettes av de allierte.

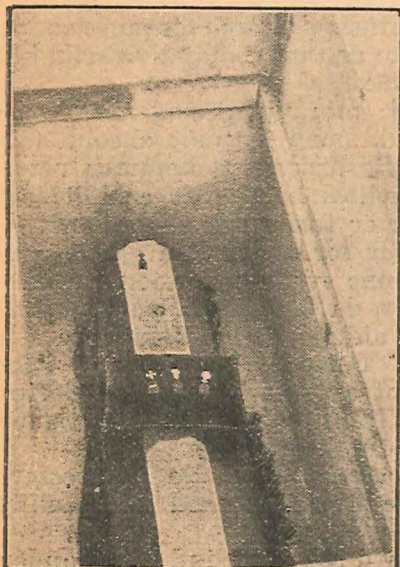
Trods alle forhaabninger om at indværende aar maa bli av fjoraaret desværre ikke blev: en lykkelig forsonlighetens tid hvor nationene i gjensidig bygdningarbeide om det store gjenopbygningsarbeide vor verdensdel nu trenger — trods alle disse smukke forhaabninger avgir verden stadig væk et sørgelig billede paa en mistillid og uro, en gjæring og en tankegang som ligger fjernt fra de ideer som danner grundlaget for det store ideelle folkens verdensforbund. Som et slags pendant til det arbeide for Folkenes forbund der blev utført av dettes første delegeretforsamling i Genf kom det blaf av amerikansk verdensfredsbevægelse som i begyndelsen av januar gav sig utslag i mr. Borahs fredsresolution i det amerikanske senat med det formaal at faa istand en effektiv begrænsning av De forenede Staters, Englands og Japans sjømilitære rustninger. Dette forslag led imidlertid en vrank skjæbne. England lot det ubesvart, Japan vilde ikke gaa med paa det, og den amerikanske flatekomité indstillet det til forkastelse. Omtrent samtidig hermed hørte man rygter om vældige rustninger i Sovjet-Rus-

land. Krigstanken sitter saaledes aapenbart fastere end nogensinde hos de store magter. Og som et bevis paa hvor vanskelig selv gode venner har for at minde om det strævet kan vi bl. a. erindre om det strævet som endog englænderne og franskmændene paa Pariserkonferansen hadde med at fikser skadeserstatningskravet overfor Tyskland. Hvor langt vanskeligere maa det da ikke være for tyskerne at bli enig med sine motstandere fra krigens dager om denne sak som ved siden av avvæbningsspørsmålet paany voldte en betenkelig krisetilstand i Tysklands politiske liv. — Londonerkonferansen vil dog kanhænde bidra til at man endelig faar bragt orden i disse vanskelige spørsmåal. Foruten denne konferanse og Orientkonferansen i London saa det ut til at man ogsaa skulde faa en syd-europæisk konferanse, henlagt til den lille adriatiske badeby Porto Rase ikke langt fra Fiume mellem utsenninger fra Tsjekoslovakiet, Østerrike, Jugoslavien, Italien og muligens andre lande angaaende spørsmålet om Østerrikes gjenreisning, for ogsaa dernede gaader en belymringsfull uenighet.

Fiumes nye regent. Efterat d'Annunzio er bli fordrevet fra den omstridte Adriaterhavsby er dens borgermester, Grossich, valgt til president for den nye regjering i Fiume, og denne har lovet at overholde Ra pollo-traktaten saaledes at Fiume forblir fristad med like rettigheter for italienerne og jugoslaverne.

Den ukjendte soldat begraves under Triumfbuen i Paris.

Kisten med den ukjendte soldat anbragt i den murede grav under Triumfbuen. Paa kisten ses Æreslegionen, Krigskorset og Tapperhetsmedaljen.

Kammerater bærer kisten med den ukjendte soldat til graven som representant for de hundretusener av faldne. Bak kisten gaar en gammel invalid som bærer en fløielspute med de tre ordensdekorationer der blev fæstet paa kistens laakk. Høitideligheten foregik under ententens store konferanse i Paris.

Fem av de faner som har været med baade i 1870—71 og i verdenskrigen sænkes over den ukjendte soldats grav. I bakgrunden ses en del av Triumfbuen.

Formørket lykke.

Av

E. A. Rovlands.

Autorisert oversettelse.

(Forts.)

„Jeg er ikke nogen fremmed,” svarte Lady Caroline. „Jeg er Lady Burlingtons fortroligste veninde, og eftersom Lady Burlington er husets frue og trenger til mig, agter jeg at bli her. Jeg finder Deres svigerinde i en meget betænkelig tilstand, Mrs. Burlington; mens jeg har været optat med andre ting, er hun blitt aldeles forsømt. Hun er overvældet av sorg og ikke et menneske her i huset, kanskje med undtagelse av Deres søn; har vist hende den mindste deltagelse eller medfølelse.”

„Hvis den kvinne visste hvad hun skyldte os,” sa Sophie Burlington haardt, „saa vilde hun forlate dette hus.”

„Vover De at si noget saadant til mig?” utbrøt Lady Caroline og rettet sig op. „Jeg gjentar at Enid Burlington er min kjæreste veninde, æret og elsket av sin mand, som jeg ogsaa ærer og holder av. I mindet om alt hvad Sir John Burlington har gjort for Dem, Mrs. Burlington — og alle mennesker kjender hans godhet mot Dem — burde det ha været Deres pligt at staa ved hans hustrus side i de trange, mørke timer, men istedet har De krænket og saaret hendes rettigheter — De har endog vovet at holde hende borte fra hendes mands sykeleie. Det er paa høie tid at hun faar hjelp og støtte av andre, og derfor blir jeg — og hvis huset ikke er stort nok baade for Dem og mig, saa har De valget.”

„Jeg skal ikke glemme det,” sa Mrs. Burlington lavt, hendes vrede holdt paa at kvæle hende. „Og jeg forstaar Dem! De er en klok kvinne, Lady Caroline, og De indtar en anset stilling, men hvor mægtig De end er, saa er der nogen ting som ikke engang De kan gjøre, og at vaske denne kvindes karakter ren, er mer —”

„Lady Burlingtons karakter er hævet over enhver dadel,” svarte Lady Caroline rolig. „Ondskapsfulde mennesker som De kan prøve paa at svarte den, men sandheten vil alltid komme frem. Jeg vet meget godt at der i Enids tidlige ungdom har været en periode, som har formørket hendes liv. Og uten at undersøke sandheten nærmere gaar De uten videre ut fra, at det maa ha været noget der staar i forbindelse med skam og vanære. Andre har kanskje fulgt Deres eksempel, men jeg og andre kvinder er langsommere til at dra slutninger. Lady Burlington vil gi mig tilladelse til at gjøre hele verden bekjent med denne historie, og uten at vite en eneste smule setter jeg min tro til Enids renhet og godhet, og jeg er overbevist om, at om der end har været sorg og uret i hendes liv, saa har det aldrig været skam.”

„Deres venskap og Deres tillid gjør Dem stor ære, Lady Caroline,” svarte Sophie Burlington med sin kolde, haarde stemme, „men jeg foretrekker at dra mine egne slutninger, og der er hændt tilstrækkelig til at overbevise mig om at Deres tillid er ilde anbragt. Jeg gaar saa

vidt at jeg erklærer at Enid Burlington, som hun jo kaldes, ingen ret har til at være her, at hun er en skjændig kvinne, og naar hendes fortid blir klar for alle, vil det vise sig hvor grusomt den stakkars syke mand er blitt bedraget. Jeg begrunder min beskyldning,” tilføide Mrs. Burlington med værdighet, „paa en anset mands autoritet — en mand, som har kjendt denne kvinne for flere aar siden og som derfor kan bevise sandheten av mine ord. Denne mand er prins Borinsky.”

Lady Caroline lo.

„Borinsky,” sa hun. „Og hvad er Borinsky selv? En rik plebeier, en eventyrer — en halv vild og en hel slyngel. Borinsky. Den mand som har krøpet for Lady Burlingtons føtter som det giftige kryp, han er, nu prøver paa at hevne sig paa hende, fordi hun har vist hvilken foragtelig slubbert han er. Borinsky! Min kjære Mrs. Burlington — den magt, en mand som Borinsky har, er likesom sommerfuglens liv — den lever for en eneste kort dag. Overfor en saadan mand maa jeg og mine venner uundgaelig triumfere! Men la os ikke hengi os til at fremføre flere beskyldninger. De beholder Deres mening og jeg holder fast ved min, og jeg vil ikke undlate med det samme at si Dem, at jeg fra dette øieblik helliger hver eneste av mine tanker og hele min sociale indflydelse for at gi Enid det tilbake som ondskap og had har gjort sit bedste for at berøve hende.”

Med disse ord vendte Lady Caroline sig om og gik ut av værelset. Mrs. Burlington saa efter hende og bet sig heftig i læben. Det vilde ha været en fryd for hende at jage denne kvinne ut av huset. Hun hadde slet ikke regnet med Lady Carolines tilsynekomst, og hendes vrede og forbitrelse blev tusen gange større, da hun nu saa sin søn skynde sig bort til Lady Caroline og saa hans ansigt opklares, da han fik høre at Enid ikke lenger skulde være alene.

Da Marie næste morgen banket paa døren til Veras værelse og ikke fikk noget svar, listet hun sig bort.

„Hun sover endnu,” sa hun til Boris.

Boris nikket og vedblev med sit arbejde, og Marie utførte sine huslige pligter. Før hun gik op til Veras værelse for at vække hende, besluttet hun at gaa ut i haven og plukke noen blomster til stuene.

Da hun hadde gjort det og dekket bordet, gik hun igjen op til den unge pikes værelse og banket paa døren. Hendes hjerte begynte at banke urolig, da der heller ikke nu kom noget svar, og denne gang aapnet hun døren og gik ind.

Et eneste blik var nok — saa tumlet hun tilbake og utstøtte et skrik.

Boris hørte skriket og kom hurtig oppover trappen.

„Hun er borte!” utbrøt Marie hæst.

„Boris, hun er borte!”

Den gamle mand smilte.

„Det er godt,” mumlet han.

Marie saa paa ham med skræk og sorg i sine øine.

„Godt! Du sier det er godt — og hun er saa ung, saa vakker! Hvad vil der hænde hende? Tror hun at hun kan undslippe ham? Aa Gud, hvis jeg bare hadde tænkt paa dette — hvis jeg bare hadde været forberedt!”

Boris trak paa skuldrene, men han saa nysgjerrig paa Marie, hun var helt ute av det. Da hun fandt og læste Veras lille billet, begynte hun at graate.

„Jeg elsket hende,” sa hun heftig. „Hun

var saa meget — saa meget for mig. Hun var for mig alt jeg hadde mistet. Boris, jeg kan ikke bli! Jeg følger efter hende!”

„Hvorhen?” spurte den gamle mand paa sin rolige, tørre maate.

„Det er det samme hvor jeg gaar hen — bare ut for at finde hende! Alene paa gatene, alene mellom mænd av samme slags som han, vi tjener — alle parat til at forfølge hende! Aa barn, barn, hvorfor hadde du ikke mer tillid til mig? Visste du da ikke at jeg vilde gaa til verdens ende for dig?”

Boris lot hende graate og tale ut. Han kjendte hendes natur, og han visste at den magt, Borinsky hittil hadde utøvet over hende var brutt og at alt var mulig for en kvinne som hun.

„Nu er dagen kommet,” mumlet han for sig selv. „La nu Herren ta sig iagt. Nu vilde det være det bedste for ham at holde sig langt borte herfra, nu da sløret er faldt fra denne kvindes øine.”

I sin smerte ropte Marie høit:

„Nu skal jeg tale — nu skal jeg kræve at høre sandheten — nu skal jeg vri sandheten ut av hans løgnagtige læber, om jeg saa skal gripe ham om strupen med disse mine hænder og vriste den ut av ham. Han kommer snart hit. Som en høk efter sit bytte vil han søke her.”

I samme øieblik hørtes grinden, og da Marie saa ut av vinduet — det samme vindu, ut av hvilket Vera var flygtet — saa hun Borinsky komme hurtig oppover mot huset. Hendes øine lynte og der var et sælsomt uttrykk i hendes ansigt. „Han er her,” sa hun til Boris.

Den gamle russer fulgte efter hende, da hun gik nedover trappen. En gang vendte hun sig om og saa paa Boris.

„Hør paa mig!” sa hun. „Der vil bli krig, men den vil bli ført med samme vaaben som han har ført overfor mig. Der skal bli bedrageri, løgn, list — brutal magt — alt hvad der behøves.

„Jeg er med dig,” sa Boris paa sin rolige maate.

Borinsky gik hurtig opp mot huset. Han hadde ikke lukket sine øine hele natten og var kjørt avsted saa tidlig, han kunde. Men han var neppe færdig med sin paa-klædning, før der allerede meldte sig en gjest. Det var Lord Edvard Beamish.

Den unge mand hadde et besynderlig uttrykk, hans ansigt var blekt og fortrukket. Han hadde negtet at la sig avvise.

„Jeg maa tale med prinsen,” sa han. „Det er en sak av største vigtighet. Han vil ta imot mig, jeg tar alt ansvar paa mig.”

Og til Borinskys store forbauselse og vrede traadte den unge mand virkelig ind i hans soveværelse.

„Undskyld min paatrængenhet,” sa Lord Edvard, „men jeg maa absolut tale med Dem, Borinsky, jeg kommer netop fra Mrs. Savilles hotel; der er blitt sagt mig, at hun er farlig syk — dødssyk — og jeg frygter for at jeg kan gjætte aarsaken til denne sygdom, for jeg saa hende igaar aftes, da jeg forlot Neals lokaler, og jeg har aldrig set en kvinne se saa fortvilet ut. Borinsky, jeg kunde ikke faa hende ut av mine tanker og derfor opsøker jeg Dem for om mulig at kunne gjøre noget for hende.”

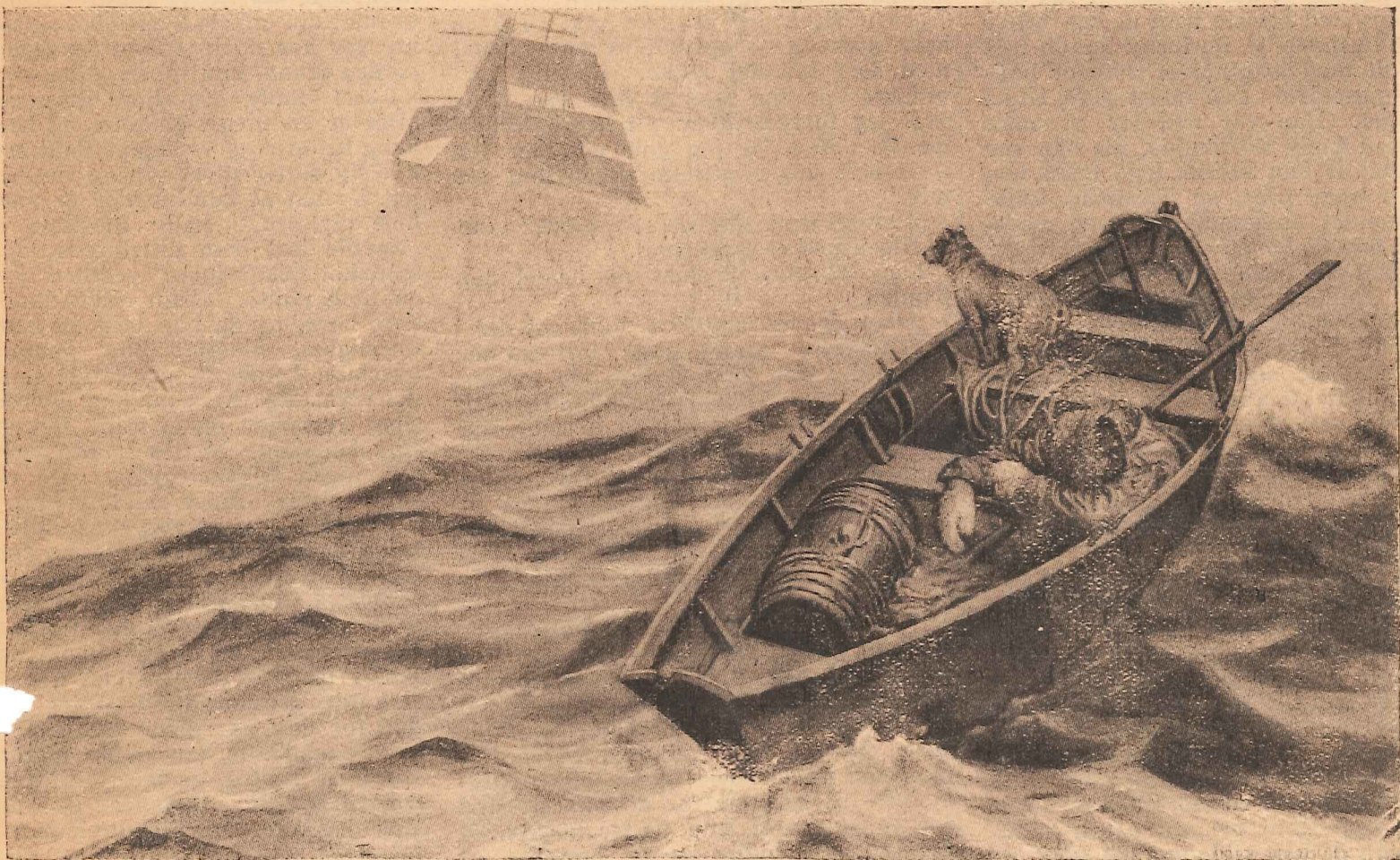
„Hvorfor skal alt dette interessere mig?” spurte Borinsky med et haanlig smil.

Lord Edvard saa rolig ind i den anden mands ansigt.

„Fordi,” svarte han, „De er skyld i alt dette, og hvis denne stakkars kvinne dør, saa vil hendes død komme paa Deres samvittighet.”

Borinsky lo.

Den sjette dag. — Efter tegning av Anton Fischer.

Er det en allegori? Er det den skibbrudnes feberhete drømmebillede efter at han nu i seks dager har flytt omkring paa verdenshavet i sit skropelige fartoi og uten anden ledsager end den trofaste skibshund? Er skibet som drakker frem i horisonten bare et vakkert fata morgana, født av den ulykkeliges egen overspændte fantasi? Eller er de luftige seil som tegner sig mot himlen virkelige? Har kunstneren villet skildre det gripende øieblik da frelsen, eller saamange angstfulde timer, endelig nærmer sig? Kommer redningen tidsnok? Eller er den skibbrudne allerede seilt over Letes vande? Allegori eller virkelighet — et sjelden stemningsfuldt og tankevækkende billede er „Den sjette dag“.

„Pyt!“ sa han. „Mrs. Saville dør ikke endnu. Hun elsker livet og at nyde dets glæder. De er overdreven sentimental, min kjære Teddy.“

„Og De!“ — Men Lord Edvard kunde ikke si mere. Han vendte sig om og forlot værelset uten at si et ord mere.

Hans avsky for den fordums ven var for stor til at kunne uttrykkes i ord.

Borinsky saa efter ham med rynket pande. Han mumlet nogen ærgerlige ord, men saa lo han. „Aa, jeg skal nok faa ham myk!“

Men det var en feiltagelse, for hertugen av Stroods død satte Lord Edvard i en absolut uavhengig stilling.

Da Borinsky endelig forlot huset, beskjæftiget hans tanker sig dog ikke mer med Lord Edvard. Da hans automobil ikke var parat, tok han en drosche, og det forekom ham som om han aldrig naadde det lille hus og kom nærmere til den unge kvinde hvis skjønhet gjorde ham helt til hendes slave. Og da han endelig kom til huset og utaalmodig skyndte sig opover gangen, blev han overrasket over at se Marie komme mot sig med et sælsomt truende blik.

De stod et øieblik i taushet; deres øine møttes, og Borinsky skalv uvilkaarlig, da han læste hvad der stod skrevet i Mariens blik. For første gang forstod han fuldt ut hvor farlig hun kunde være — og ikke bare for Ivan Spravka!

„Gaa tilside,“ sa han endelig barskt, „si til Boris at nan skal gjøre istand frokost til mig, for jeg er sulten. Og send saa den unge pike ind til mig.“

„Gi Boris ordre hvis De vil og se, om De blir adlydt, Deres allernaadigste høihet!“ sa Marie med en spottende latter

der skar skringrende gjennom luften.

Borinskys ansigt var flammende rødt og hans øine glødet som ild.

„Saa du vover at gjøre oprør, at være uforskammet overfor mig!“ sa han.

Marie nikket.

„Aa ja — jeg tør mer end det, Deres høihet. Nu er tiden kommet til at gjøre en ende paa komedien og ta fat paa dramaet. De spør efter Vera. De vilde ha et nyt leketøy i det unge barn. Men nu kan De se Dem om efter dette leketøy. Den unge dame er ikke for Dem. De har i alle disse aar holdt min mand borte fra mig — nu gjør jeg gjengjæld. Jeg vaaker over den unge pike!“

Borinsky kunde ikke tale. Vreden holdt paa at kvæle ham. Men saa styrtet han pludselig med knyttede hænder og et fordreiet ansigt bort til Marie. Hun strakte en haand ut og skjøv ham tilbake — i den anden haand holdt hun en revolver, med hvilken hun pekte like paa ham.

„Komedien er forbi, Deres høihet,“ sa hun, „nu er det krig! Gaa nu og søk efter den unge pike hvor De vil. Jeg sier Dem, hun er borte — mer vil jeg ikke si. Bare en ting til.“ Hun sænket stemmen og gik nærmere hen til ham. „Hvis min formodning viser sig at være sand — hvis det blir opklaret at De har bedraget mig — hvis det viser sig at disse sorgens og ulykkens aar har været misbrukt av Dem paa den sletteste, laveste maate, da vogt Dem, Nikolas Borinsky! En kvinne er en stakkars, svak, følsom skabning — men tramper man paa hendes ære, bedrager man hende paa det skjændigste og gjør hende til sin bitreste fiende, da blir hun en fiende, som er

til at frygte, Deres høihet — stol paa det!“

Den sagte, men faste stemme, den hævede revolver, hele kvindens holdning bar overbevisningens præg. Borinsky vendte sig om.

„Du er forrykt,“ sa han, „men jeg skal nok faa bøiet dig!“

Men Marie lo. Hun saa ham skifte farve, og hun visste at han av naturen var en kryster. Hadde hun tvilt paa det før, saa tvilte hun ikke lenger, og da han vendte sig om og gik bort, følte hun at hun endelig hadde fundet en pligt, der for en natur som hendes var den eneste opreisning imot en saadan uret, som var blit begaat imot hende.

XXVII.

Fortiden avsløres.

Den sorg som syntes at ha formørket Enids liv faldt ogsaa tungt paa Nigel Burlington. Det var ikke bare sorg over hans onkels tilstand og medfølelse med hans onkels ulykkelige hustru, der trykket hans sind, han hadde ogsaa sin egen sorg. Han var forfulgt av mindet om den unge pike, og han pin-tes ved tanken paa at hun var i Borinskys magt. Efter hans besøk i det lille hus var hans

Hvad kan dette bli til?
(Se næste side).

frygt blit forøket. Han var sikker paa at Vera opholdt sig i det lille hus. Den kjendsgjerning at det laa paa et saa øde og avsides sted beviste ham at han hadde ret i at formode at Borinsky hadde ført hende dit med hensigt. — Hvorfor hadde han gjort det? Den tanke pinte Nigel grænseløst. Han var ræd for at være alene med Lady Burlington, for han var bange for at hun skulde lede talen hen paa den unge pike, og hvorledes turde han i hendes nuværende oprevne sinds-tilstand tale til hende om sin egen frygt? For skjønt Enid ikke i al denne sorg og sygdom hadde gjort noget skridt til at søke efter den unge pike, hvis tilsynekomst hadde gjort et saa forfærdelig indtryk paa hende, saa var han ganske sikker paa at Enid ikke hadde glemt hende og at hun med tiden vilde gjøre alt for at faa det mysterium, som omgav den unge pike opklaret.

Nigel grublet stadig over hvorledes han skulde faa vite Veras opholdssted, og altid stod Borinsky i hans tanker.

„Hvorfor skal jeg ikke gaa direkte til denne mand og spørre ham rent ut om hende?” sa han en dag til sig selv.

Nu, da Lady Caroline Beamish hadde tat ophold i Burlingtons hus, følte han sig lettere hvad Enid angik. Han hadde aldrig hat personlig omgang med Borinsky, men han vilde uten videre gaa til prinsens hus og tiltvinge sig adgang til ham. Han valgte en tid, da han ansaa det for rimelig at prinsen var hjemme, men netop da han vilde gaa dit, kom der bud til ham fra Lady Caroline, at hun ønsket at tale med ham straks.

Nigel kvalte et suk. Nu var han ene og alene opfyldt av ønsket om at faa visshet angaaende Vera, saa alt andet forekom ham overflødig; men han kunde ikke avslaa at gaa til Lady Caroline.

Paa veien opover trappen møtte han en av Sir Johns sykepleiersker.

„Sir, jeg har gode nyheter til Dem,” sa hun smilende. „Sir John er nu ved bevissthet og han har gode kræfter. Han kommer sig sikkert.”

„Gud ske lov!” sa Nigel varmt. „Er min mor derinde?” spurte han.

Sykepleiersken rystet paa hodet.

„Mrs. Burlington gik ut for en time siden, Sir, det lot til at hun hadde vigtige forretninger at besørge.”

Nigel trak øienbrynene sammen.

Den eneste vigtige forretning, som for øieblikket laa beslag paa hans mors tanker var at ophidse folk mot Enid og gjøre hende saa meget ondt som mulig. Siden Lady Caroline saa aapenlyst og modig hadde stillet sig paa Enids side, var Mrs. Burlingtons had til Sir Johns hustru blit om mulig endnu større end før, hvilket fylgte hendes søn med grænseløs sorg og skam. Han sukket dypt flere ganger, mens han gik videre opover trappen. Lady Caroline hadde valgt to værelser som støtte op til Enids. Nigel banket paa døren til dagligstuen. Lady Caroline var alene og sat og skrev ved et bord. Hun kastet pennen fra sig, da hun fik se Nigel. Det elektriske lys var tændt, og den unge mand kunde se at hendes ansigt var badet i taarer og at hun var et bytte for en sterk sindsbevægelse.

„Er De syk, Lady Caroline?” utbrøt han.

Hun holdt hans haand og betydte ham at han skulde sætte sig ned. Der blev et øieblikks pause, før hun svarte:

„Nei, Nigel, jeg er ikke syk. Jeg er bare lykkelig — opfyldt av en sølsom, med sorg blandet lykke. Gi mig tid,” vedblev Caroline med et litet gisp, „saa skal jeg fortælle Dem alt hvad der er hændt. Men før jeg gjør det, ber jeg Dem love mig at utrette nogen ting for mig.”

„Betragt dem allerede som gjort,” svarte Nigel med et svakt smil.

Lady Caroline trykket sin haand mot panden.

„Hvor det er sandt,” sa hun, „at der i livet hænder meget mer forbausende ting end i den mest spændende roman! Nigel, da min far laa paa dødsleiet, overdrog han mig et høitidelig hverv. Har De nogensinde hørt min bror Neville omtale? Han var før Deres tid — men De kunde jo ha hørt ham omtale.”

„Ja,” svarte Nigel, „jeg har hørt onkel John tale om Lord Neville Beamish.”

Lady Caroline trak et litet, skjælvende suk.

„Han var min fars yndlingsbarn og — som det gaar saa ofte — var han den mindst værdige av os barn til at eie min fars kjærlighet. Neville døde for en sytten aar siden — i en av Amerikas vilde egne. Neville døde fremmed for verden, men paa sit dødsleie hadde han diktert et brev til min far for at lette sit sind for en stor uret, han hadde begaaet, og for at be hertugen om at beskytte og sørge for den kvinde, han høitidelig erkjendte som sin hustru — og hendes barn. — Min far,” vedblev Lady Caroline, „var en forfærdelig stolt mand og hadde ingen sympati for hvad han kaldte „folket”. Han tilstod for mig, at stolthet hadde hindret ham i at opfylde sin døende søns bøn. Han tok ingen notis av Nevilles historie, han overløt hans hustru og barn til deres skjæbne. Men samvittighetsnag forgiftet hans liv og lot ham ikke faa fred. Paa sit dødsleie ba han mig om at gjøre hvad jeg kunde for den kvinde, Neville hadde egtet, og opreise hende i hendes egne og kanskje ogsaa i verdens øine. For Neville hadde skrevet at han hadde løiet for den stakkars unge kvinde, for skjønt hun var hans lovlige hustru, hadde han sagt hende, at et saadant baand ikke eksisterte.”

Nigel Burlington ventet, mens Lady Caroline trak pusten. Han visste ikke hvor denne historie førte hen, men han følte sig sølsomt bevæget.

„Jeg paatok mig fars hverv,” vedblev Lady Caroline, idet hun reiste sig og gik frem og tilbake, „og skulde netop til at begynde mine efterforskninger, da jeg fik høre om alt hvad der hadde hændt Enid, og min kjærlighet til hende trak mig for øieblikket bort fra mine nye forpligtelser. — Nigel,” utbrøt Lady Caroline pludselig med skjælvende stemme, „aner De ikke hvad jeg har at si?”

Den unge mand saa paa hende og rystet paa hodet, saa traadte han pludselig tilbake med et høit utrop og saa i det samme ængstelig bort til døren til Enids værelser.

Lady Caroline forstod dette blik.

„Hun har lagt sig og sover — mot sin vilje. Jeg gav hende nemlig et sterkt sovemiddel, fordi jeg var ræd for hendes forstand. Ja, min kjære, unge ven, hvor besynderlig og utrolig det end lyder, saa har jeg fundet min døende fars ønske opfyldt, endnu før jeg har gjort et skridt for at faa det opfyldt. Igaarftes —” Lady Caroline stanset og tørret bort sine taarer — „fortalte Enid mig sin fortids-

historie. Hun fortalte mig om den uret, der var blit begaaet imot hende — den uret, som saa længe kjærlighet og som hun nu tror har ødelagt livet for hende selv og den mand, hun tilber. Naa — vi faar nu se.” Lady Carolines øine straalte. „Det er en meget gammel og hverdagsagtig historie og — skjønt Enid er en for kjærlig datter til at ville si det, saa kan jeg forstaa at hendes mor er aarsak til hele ulykken.” Lady Caroline sukket. „Neville traf dem tilfældigvis, og Enids skjønhet fristet ham,” vedblev hun efter en liten pause. „Hun elsket ham, stakkars barn, og da han talte til hende om kjærlighet, beseiret han hende. Han overtalte hende til at forlate moren og det ulyksalige liv, som hun allerede den gang avskydde og angret. Det var en stor daarskap. Neville hadde ingen penger, ingen beskjeftigelse. De opdaget bare altfor snart vildfarelsen. Enid tilstod, at hun i en viss henseende var likesaa meget at dadle som han. Nu er det forsent til at man kan dømme om det,” vedblev Lady Caroline med et suk. „Nok er det, de blev mer og mer fremmed for hverandre, og en dag — netop da Enid skulde bli mor — blev hun fortalt et koldt, grusomt brev — jeg — det, for hun har gjemt det i alle disse aar — meddelte han hende, at hun ikke var hans hustru. — Hvorfor Neville behandlet den unge dame saa grusomt, forstaar jeg ikke. Jeg kjendte ham som forføngelig, egoistisk og uten energi. Men jeg har aldrig trodd at han var ond.”

Nigel blev meget blek og hans uttrykk var i høi grad veltalende.

„Ja,” sa Lady Caroline og saa paa ham, „jeg læser Deres tanker; men han er død, Nigel, og vi maa ikke dømme de døde for haardt.”

De taug en stund, og saa fortalte Lady Caroline sin historie. Hun fortalte, at først efter at den mand, hun hadde kaldt sin egtefælle, hadde forlatt hende, hadde hun faat vite hans rette stilling. Hun fik vite det ved et tilfælde.

Det syntes som om kaptein Neville — saaledes hadde Lord Neville Beamish kaldt sig — hadde hat samvittighetsnag, da han tok et saa avgjørende skridt. Han hadde ihvertfald, før han reiste ut av landet med nogen av sine kammerater der var likesaa letsindige som han selv, gjort forsøk paa at sikre Enid nogen penger, idet han sendte hendes mor noen diamanter, som han hadde arvet efter sin egen mor — penger hadde han nemlig ikke til disposition — med ønsket om at de skulde selges til fordel for Enid. Moren vilde ha skjult disse ting, men Enid, som hadde fattet mistanke, tvang sin mor til at tilstaa at hun hadde staaet i korrespondance med Neville Beamish.”

Der stod taarer i Nigels øine.

„Fortvilet, overvældet av smerte, stolthet og skam,” vedblev Lady Caroline, „sa Enid ikke andet end uttalt ønsket om at disse diamanter skulde opbevares for ved given leilighet at bli returnert. Da hendes barn blev født, hadde den unge mor været fra sig selv av sorg og fortvilelse og hadde i en halvt apatisk tilstand føiet sig efter morens arrangementer. Paa denne tid var de i utlandet, og Mrs. Saville reiste alene til England med barnet — for — som hun sa — at gi det i en gammel kvindes varetægt.”

Nu saa Lady Caroline ængstelig paa Nigel.

„Her er det, vi trenger Deres hjelp,” sa hun. „Enid har sagt mig, at hun allerede indirekte har tilstaaet overfor Dem, at den unge pike, hun saa i Perth House,

den unge pike, som er i Borinskys magt, ikke er nogen anden end hendes eget barn; men, Nigel, hun har intet bevis for det, intet uten sit instinkt i forening med den kjendsgjerning, at den unge pike bar om halsen en gammel, med diamanter besat medaljong, som hadde været en av Nevilles første gaver til Enid og som indeholdt et miniaturbillede av hende selv. Enid har ikke alene ikke noget bevis for denne sin overbevisning," vedblev Lady Caroline, idet hun gik frem og tilbake med stigende uro, „men har til og med fremført den kjendsgjerning, at hendes mor i flere aar — især efter at Enid blev John Burlingtons hustru — har hævet store summer hos hende under foregivende av at skulle bruke dem til barnets klær og opdragelse og til at skjule det som Enid ansaa for en skam. Mer end dette," vedblev Lady Caroline, „fortæller Enid mig, at noget i hende for en uke siden tvang hende til at fordre fuld forklaring av sin mor, og hun reiste ut til et fjerntliggende kvarter av byen og her saa hun med sine egne øine den unge pike, som hendes mor hadde holdt skjult i alle disse aar; men synet av denne unge pike vækket bare hendes skræk og bestyrtelse."

Nigel saa bestyrtet op. I denne lange pinlige beretning hadde intet gjort sterkere indtryk paa ham end det som stod i forbindelse med den yndige, uskyldige unge pike, som hadde en saa paafaldende likhet med Lady Burlington.

„Hvad vil De gjøre nu, Lady Caroline?" spurte han lavt.

Lady Caroline svarte ikke straks. Hun vedblev at gaa frem og tilbake med sammentrukne øienbryn og et meget alvorlig ansigt.

„Jeg har altid mistrodd Enids mor," sa hun pludselig. „Stakkars sjæl — nu er hun død! Men hendes dødsmaate overbeviser mig om, at hun hadde noget at skjule. Desuten har min nevø, Teddy Beamish, git mig nogen oplysninger, som torklarer meget. Mrs. Saville var spiller, en lidenskabelig spiller, som risikerte tusener og atter tusener. Hun maatte alltid ha været i pengetrang. Enid har fortalt mig at hendes mors kammerpike har fortalt hende, at den stakkars kvinne syntes meget trykket av en hemmelighet i den senere tid. Nigel, jeg tror at hun av en eller anden grund har bedraget Enid like fra begyndelsen og at den pike som Enid saa, og paa hvem der formodedes at være ødslet saa mange penger, aldrig har været hendes virkelige datter. Og, Nigel, vi maa finde den rette. Hun er ikke alene Enids barn, men hun er min niece, en hertugs barnebarn og en andens niece."

„Og mer end det," sa Nigel heftig, „hvis Enids formodning er sand, og denne unge pike, hun saa sammen med Borinsky, virkelig er hendes tapte barn, saa er hun ogsaa den kvinde, jeg elsker!"

Han fortalte saa i korthet Lady Caroline sit første møte med Vera, den gang,

da hun var medlem av det omreisende sirkus. Lady Caroline var meget bevæget.

„Vi maa for enhver pris faa Vera bort fra Borinsky. Enten hun er eller ikke er min brors datter, saa er De glad i hende og vi vil altid sørge for hendes fremtid. Men hvad skal vi gjøre, Nigel."

„Jeg tænkte netop paa at gaa til Borinsky, da De sendte bud efter mig," sa han. Lady Caroline saa paa ham.

„Er det klokt?" spurte hun. „Han er saa lur — han bør ikke advares."

„Og allikevel," svarte Nigel heftig, „hver time, hun er sammen med ham, er som gift for hende. Det forekommer Dem kanskje besynderlig, Lady Caroline, at jeg taler paa denne maate om en dame, som jeg møtte første gang under saa tvilsomme omstændigheter, men i dette stoler jeg sikkert paa mit instinkt: jeg er overbevist om, at denne unge pike, vi begge søker efter, er ren, uskyldig og av god herkomst. Hun er i besiddelse av en stolthet og værdighet der straks gjør indtryk paa alle som ser hende."

„Ja, De har ret," sa Lady Caroline hurtig, „hun maa snarest mulig bringes bort, Nigel, og i dette tror jeg at Teddy kan være os til hjelp. Han er flink til at finde paa raad og utveier og han kjender Borinsky godt. Hvorfor ikke opsøke ham? Si ham alt, Nigel," tilføide Lady Caroline, „og hvis han tror der er skygge av mulighet for at denne unge pike tilhører vor familie, saa maa han sette himmel og jord i bevegelse for at faa hende tilbake til os. Nu maa jeg slutte mine brever. Jeg sa forleden dag til Deres mor, at det var min hensigt at staa ved Enids side, og at jeg var overbevist om, at hvad hendes fortid end gjemte, saa var det ikke noget der kastet skam over hende. Hvor litet ante jeg den gang, paa hvem skammen hvilte! Nuvel, bror eller ikke bror, saa skal retfærdigheten ske fyldest, og det tilkommer mig at la verden vite, at den kvinde, Deres onkel er gift med, var Neville Beamish's enke. Jeg vet hvad der foregaar i Deres sind, Nigel," vedblev Lady Caroline bevæget, „men jeg ber om at faa se John Burlington og Enid forenet i kjærlighet som før. Intet menneske kan ialfald kaste sten paa hende, for hun trodde at være fri, da hun blev Sir Johns hustru. Nu maa det være vor opgave, Nigel, at gjengi dem i det mindste litt av deres tidligere vidunderlige lykke."

Saa skiltes de. Nigel gik for at opsøke Lord Edvard Beamish, og Lady Caroline gav sig til at fortælle sin familie og sine venner Enids historie, mens hun av og til la fra sig pennen for at tørre bort de taa- rer, der blændet hendes øine.

XVIII.

Borinskys ydmygelse.

Efter møtet med Marie gik Borinsky hjem, opfyldt av den mest rasende vre-

de; men Maries tause, truende holdning hadde gjort et saadant indtryk paa ham at han følte sig ute av stand til at kjæmpe imot hende; han ønsket bare at lægge en saa lang avstand som mulig mellem sig og hende. Men da det var gjort, hadde han tid nok til at hengi sig til tanken paa denne bitre skuffelse. Den unge pikens forsvinden voldte ham en saa dyp ærgrelse og skuffelse, at han ikke visste hvorledes han skulde bære det.

Han kaldte sig selv for en nar og det som var værre, fordi han hadde latt sig haane av en kvinne og en tjener.

Nuvel, Marie hadde tilkastet ham hansen. Nu higet han bare efter at la hendes følelse hans magt, og hans hurtige hjerne arbeidet for at finde ut den beste maate til at faa oplysning om, hvorhen hun hadde sendt Vera. Han tvilte ikke paa at Maries fremstilling var sand og at hun var behjælpelig med at skille ham fra Vera.

Han angret bittert at ha stolt paa Marie. Tidligere hadde hun tjent ham trofast; men han burde ha skilt sig av med hende, saa snart han merket, at der var tvil i hendes sind. Da han kom hjem, gik han ind paa sit eget værelse og gav ordre til at ingen maatte forstyrre ham. Han var ikke alene vred, men ængstelig og urolig. Likesom mange av hans landsmænd var han overtroisk, og den kjendsgjerning, at Amy Saville hadde søkt døden for egen haand, virket nedtrykkende paa ham.

Han hadde ledd av Lord Edwards ord, men han lo ikke, da han blev alene. Han hadde en følelse, som om denne unge pike, denne Vera, vilde bringe ham ulykke. Og denne følelse var tilstrækkelig til at avholde ham fra at søke efter hende. Han tilbragte formiddagen med at gaa rastløs frem og tilbake, og henimot lunchtid kom hans kammertjener ind for at melde, at en politibetjent ønsket at tale med ham.

Borinsky rynket panden og bet sig i læben. Han forstod ikke hvad det skulde betyde.

Konstabelen hilste ærbødig paa prinsen og meddelte, at en fange, som var anholdt paa gaten under slagsmaal, hadde erklært, at prins Borinsky vilde svare for hans hæderlighet.

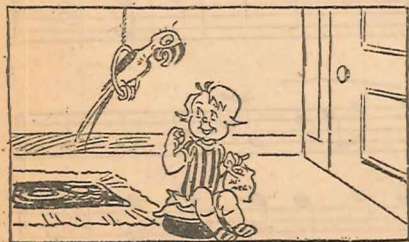
„Han er russer, Deres høihet," sa konstabelen, „og han gav mig denne billett til Dem."

Borinsky læste Spravkas uforskammede fordring om hjelp med et ansigt som var askegraat av vrede. Hvis han negtet Spravka hjelp, vilde denne utføre den trusel, han hadde utslynget den foregaaende aften.

„Godt, min ven!" tænkte Borinsky.

Av konstabelen fik han vite, at Spravka ikke straks kunde løslates, men skulde føres for retten den næste dag. Ved at høre dette kom der et glimt i Borinskys øine. Han sendte intet skriftlig svar, men lot konstabelen si til Spravka, at han skulde ta sig av saken.

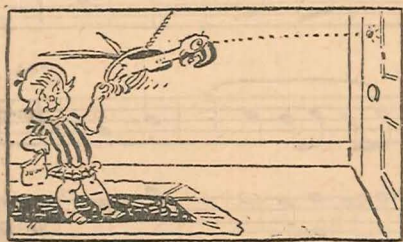
Da papegøien fik fat paa tantes næsetip istedenfor daddelen.

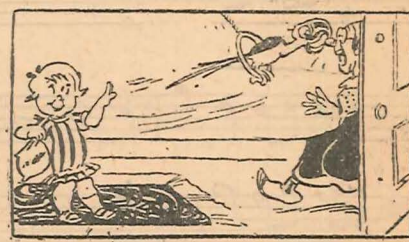
„Ja, hvis du er rigtig snil," sa lille Marie til papegøien sin, „skal du faa en daddel."

Men du maa vente litt, Jakob. Her kan du se, nu sætter jeg daddelen fast paa døren!

Ja, ja! Skrik ikke slik da! Nu skal du straks faa daddelen! Pas paa: En — to —

Iret! Avsted for ringen med papegøien, og gik døren, og vips! fik papegøien fat i — tantes næse!

Saa snart Borinsky var alene, sat han i dype tanker med rynkede øienbryn. Han visste ikke rigtig hvad han skulde gjøre. Endelig reiste han sig og der var et uttryk av urokkelig bestemthet i hans ansigt. Han satte sig ved skrivebordet og skrev nogen faa ord, og da han hadde skrevet utenpaa konvolutten, forseglet han den med sit private segl; saa ringte han paa sin kammertjener.

„Bring denne billet til den russiske gesandt,” sa han. „Spør, om hans ekscellence er hjemme; hvis han ikke er tilstede, saa skal De gaa igjen og bringe billetten ditop senere. Jeg ønsker at den skal leveres i gesandstens egne hænder.”

Tjeneren bukket og gik. Han forstod ikke rigtig sin herres foretagende den dag, og han hadde ogsaa et andet utseende end ellers. Tjeneren var bare borte en ganske kort tid, saa kom han tilbake for at melde sin herre at den russiske gesandt var ute og ikke kom hjem før ut paa aftenen.

„Deres høihet, skal jeg gaa ditop igjen?” spurte han ærbødig.

Borinsky nikket og strakte haanden ut efter billetten. Den var skrevet paa russisk, men han var dog tryggere ved at ha den selv. Pludselig bestemte han sig til at reise fra byen i det mindste for en dag. Hans hjerne arbeidet saa ivrig, han maatte ha ro til at samle sine tanker og komme til en slutning med hensyn til Marie. Hans vrede mot hende og Spravka hadde faat overhaand over hans had til Nigel Burlington og hans ønske om at ødelægge Nigel.

Han reiste alene ned til en liten kystby hvor han undertiden hadde opholdt sig i badesæsonen.

Han var borte et par dage. Da han kom hjem, fandt han en paa russisk skrevet billet fra gesandtskapet. Han kunde ikke forklare sig det, men han blev grepet av samme uro og ængstelse, som

maatte forekomme besynderlig hos en saa arrogant og aristokratisk mand som han. Han kaldte paa sin tjener.

„Har De gjort hvad jeg ønsket?” spurte han.

„Ja, Deres høihet. Jeg var ute ved det lille hus, De beskrev. Det var tomt.”

„Tomt!” Borinsky for sammen. Han var ikke forberedt paa dette. Han hadde ikke trodd at Marie vilde forlate ham.

Tjeneren vedblev:

„Ja, huset var tomt, persiennene var trukket ned og døren stengt. Jeg ringte og banket, men ingen lukket op. Og da jeg forlot huset kom der en herre som øiensynlig blev meget forbauset og skuffet over ikke at finde nogen.”

„Hvad var det for en herre?” spurte Borinsky med sin haardeste stemme.

„Deres høihet, jeg tror det var Sir John Burlingtons nevø.”

Borinsky trak øienbrynene sammen; men saa opklaredes han ansigt, for det beviste jo, at Nigel heller ikke visste om hvor Marie hadde skjult den unge pike. Han bestilte sin vogn og kjørte til det russiske gesandtskap. Som regel behandlet han sit lands officielle representant med meget liten høflighet; men denne gang adlød han gesandstens ønske og begav sig til ham.

Da han traadte ind i huset, gik der en kuldegysen gjennom ham; det forekom ham at han traadte ind i et fængsel eller en gravhvelving. Den russiske gesandt tok imot ham med et buk, men han rakte ham ikke haanden.

„Det er en frygtelig beskyldning, De har utslynget mot denne mand, Ivan Ivanovitch, Deres høihet,” sa gesandten med avmaalt holdning.

Borinskys gulagtige ansigt blev blussende rødt..

„Monsieur, tviler De paa dens sandhet?” spurte han med sin mest arrogante mine.

Den russiske gesandt taug; saa saa han op.

„Prins Borinsky,” sa han, „faar jeg gi Dem et raad? Fasthold ikke denne beskyldning for morderisk anarkisme mot Ivan Ivanovitch.”

Borinsky beholdt sin arrogante mine, men der gik igjen en gysen gjennom ham.

„De taler meget besynderlig, Monsieur,” sa han med en kort latter.

„Men ikke uten alvorlig grund,” var det hurtige svar.

Prins Borinsky taug et øieblik, saa sa han:

„Hr. greve, tør jeg be Dem forklare Dem tydeligere?” Han hadde spillethøit spil; han hadde stolt paa sin stilling, sin rigdom og sit navn og trodd at dette kunde bære ham over alt. Hadde han tat feil? Han likte ikke uttrykket i gesandstens ansigt. Men saa tok hans vrede og forbitrelse overhaand. De hadde aldrig været ham vennligsindet, disse russere; de hadde allesammen været misundelige og fulde av skinsyke.

„Hvis De ønsker, jeg skal tale rent ut, Deres høihet, saa skal jeg gjøre det,” sa gesandten koldt.

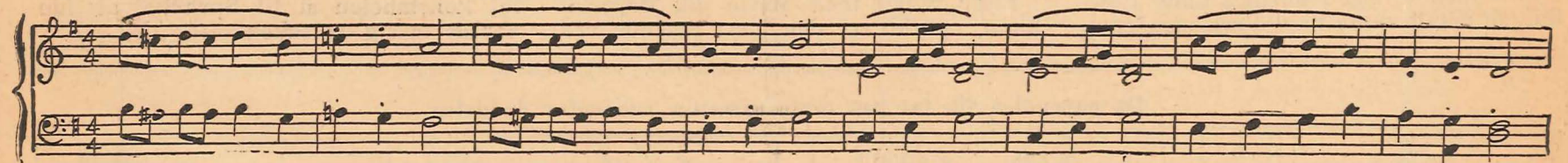
„Selvfølgelig ønsker jeg at De skal tale rent ut!” utbrøt Borinsky med paatat utaalmødighet. Han ante hvad der vilde komme, men han vilde ha vishet.

„Denne mand, som blev anholdt forleden dag for overfald og slagsmaal, stolte paa at De, prins, ved Deres gode anbefalinger skulde faa løslatt ham av fængslet. Da jeg som følge av den beskyldning, De utslynget imot ham, lot ham bringe hitop for at forhøre ham, benegtet han alene med ed paa at ha gjort sig skyldig hverken i anarkisme eller nihilisme, men han utslynget en anden beskyldning mot Dem, Deres høihet. Den

Pianoet som lekekammerat. III. Alfenes taaspidsdans i maaneskinnet.

Alfene er som bekjendt yderst lette væsener med yndfulde bevægelser, og vil man høre og se dem danse sin lette, svævende taaspidsdans over engens maanelyse teppe av grønsvær, skal man spille melodien, som staar her, let og sagte og ikke for fort. Ved de noter som der er sat prik over skal tangentene anslaaes med smaa, hurtige, men bløte fingerstøt, saa man likesom kan høre alfenes lette fottrin naar de danser sin morsomme taaspidsdans i den stille sommernats klare maaneskin.

Den næste melodi i denne lille samling vil faa det til at løpe koldt nedover ryggen paa tilhørerne. Den illustrerer nemlig eventyrets forfærdelige drage som ildspygende kommer krypende, men som — det kan vi tilføie — heldigvis vender om i rette øieblik.

historie, han fortæller, lyder som en roman."

"Vær saa venlig at la mig faa høre den," sa Borinsky, hvis dristighet vendte tilbake.

Gesandten gik nogen ganger frem og tilbake paa gulvet i taushet. Saa stanset han foran Borinsky og sa med lav stemme:

"Borinsky, da den unge Alexis Dannicheff Spravka Borinsky døde og De indtok hans plads, hørte De saa ikke et merkelig og ubehagelig rygte bli hvisket rundt om i hoffets kredser?"

"Jeg lytter aldrig til sladder og skandaler," sa Borinsky.

"Og allikevel," vedblev ministeren, "har Deres fosterbror, Ivan Ivanovitsch, svoret paa at De ikke gjorde Dem nogen betænkelighet ved at gjøre ende paa Deres sletnings liv."

Borinsky lo og saa gesandten ind i øinene.

"Og det tror De?"

"Jeg vet det ikke," sa gesandten koldt, "jeg tilstaar at jeg er likesaa tilbøielig til at tro det som til at tro paa den beskyldning, De har utslynget imot Ivanovitch."

"Monsieur!"

"Berolige Dem, prins Borinsky, og hør paa mig. Jeg spurte før, om jeg fik gi Dem et raad. Nu vil jeg raade Dem til at ta beskyldningen imot Ivan Ivanovitch tilbake."

"Den manden er farlig for samfundet og for mig," utbrøt Borinsky.

"Den paastand er ikke nok til at dømme en mand," lød svaret i en sarkastisk tone; saa tilføide gesandten rolig og bestemt: "Hvis De fastholder Deres beskyldning, blir vi nødt til at la Ivanovitch forsvare sig selv og da kunde resultatet muligens bli ubehagelig for Deres høi-
het."

"Jeg forstaar Dem," sa Borinsky og reiste sig, askegraa i ansigtet. "Deres ord og Deres mening, Monsieur, er en fornærmelse imot mig."

Gesandten saa rolig paa ham.

"Jeg tror, at en længere utenlandsreise vilde være tilraadelig for Deres høi-
het," sa han. "Der er allerede begyndt at vise sig tegn til mistro, og som De vet, har hoffet i Rusland aldrig vist sig venligsindet mot den avdøde prins Alexis Borinskys efterfølger. Reis til østen. I mindre civiliserte egne vil De finde bedre spillerum for Deres talenter og ærgjer-
righet."

Hvorledes Borinsky kom ut fra gesandtskapet den dag visste han ikke. Han følte at han var bli skaanet — men han hadde lidt et stort nederlag. Det var en haard ydmygelse for ham, men han betænkte sig ikke paa at følge gesandten raad. Indtil nu hadde han ikke ant at der var saa meget kjendt av sandheten som der viste sig at være, og han læste gjennem gesandten ord ikke alene et raad, men en befaling.

Hvor brutal og brautende Borinsky end var, saa var han ogsaa en kryster.

Han gik hjem igjen og gav sine ordrer. Før solen gik ned næste dag, hadde prins Borinsky forlatt London. Hans elegante hus blev stengt og hans kammertjener og fortrolige fik det hverv at ordne alt og avvente videre ordrer.

Men Borinskys ydmygelse skulde bli endnu større. Lord Edvard Beamish skrev til ham fra Marton Castle og meddelte at alle de penger, han hadde laant av ham, skulde bli tilbakebetalt, og endte med at uttrykke ønsket om ikke at ha videre forbindelse med en mand som han ansaa for en slyngel og en kryster.

Borinsky rev dette brev i stumper og stykker. Til en anden tid vilde han ha ledd av Teddy Beamishs krigserklæring. Men nu frygtet han alt og alle og han skyndte sig at komme bort — saa stille og hemmelig som mulig. Men der var alltid to skikkelser hvis skygge fulgte ham — Ivan Spravkas kraftige skikkelse og vrede blik og den bedragne Maries smilende, dødsens rolige, likesom forstenede ansigt.

Han skyndte sig at komme bort — langt bort, før den hevsn, han frygtet, skulde ramme ham.

XXIX.

Et glædelig møte.

Hvem kan beskrive den glæde og trøst, den grænseløse følelse av fred og trygghet der fyldte Veras unge hjerte, da hun igjen laa i søster Agates armer og saa ind i denne kvindes søte, milde ansigt som hun hadde længtet saa usigelig efter at se. Og søster Agate graat selv over gjensynet med denne unge pike som hun hadde trodd aldrig mer at skulle se. Sara Norton deltok i denne store lykke. Hun kjendte saa godt søster Agate av navn.

Saa snart Vera kunde flyttes, bad hun, om ikke ogsaa Sara kunde komme bort fra hospitalet. Hun fik bugt med alle Saras betænkeligheter.

"Vi er ikke rike, men vi har penger nok, Sara," sa hun, "og du maa pleies, før du kan reise tilbake til din mand."

Sara vendte hodet bort og graat. Vera gjættet straks at den stakkars lille konen ikke alene hadde lidt store smerter, men at hendes ulykke hadde skilt hende fra hendes mand som alltid burde ha sørget for hende.

"Jim er reist til Australien. Det kan man ikke bebreide ham — hvad?" sa Sara, da hun endelig aapnet sit hjerte for sin veninde. "Han var bli saa ræd for Spravka, og han sier, hvilket er sandt, at han kan tjene meget mer i utlandet end her. Han kommer naturligvis tilbake — han har skrevet til mig og det gaar ham saa godt!"

"Saa maa du bli hos os, til han kommer tilbake, Sara."

"Men," sa Sara, "søster Agate kan ikke bli her saa længe."

"Nei, men hun kan reise med os, naar vi reiser. Men søster Agate reiser ikke tilbake til klostret straks."

(Sluttes.)

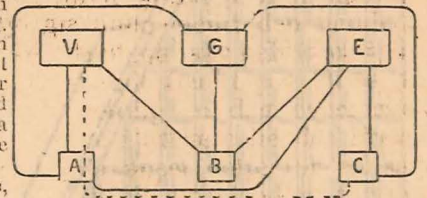
Løsning paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 6:

18. - Hvormange var klokken: Naar man skal besvare denne opgave, der som bekjendt gik ut paa at bestemme klokkeslettet i det øieblik, da en fjerdedel av tiden fra middag og til det søkte klokkeslet, lagt sammen med halvdelen av tiden fra det søkte til den følgende middag, netop gir nøiagtig det søkte klokkeslet, kan man saa at si tegne sig til resultatet, idet man avbilder tiden som en inddelt linje, f. eks. paa den paa hosstaaende figur viste maate, hvor N betyr det søkte klokkeslet, den øverste M den foregaende middag og den nederste M den efterfølgende middag. Kaldes en fjerdedel av tiden fra middag til det søkte klokkeslet a, blir hele denne tid 4 a, og tiden fra det søkte klokkeslet til næste middag blir da 6 a. Hele tiden fra middag til middag, som jo er 24 timer, er da delt i 10 like store stykker, og hvert av dem er paa 2,4 timer. Følgelig maa de 4 stykker fra middag til det søkte klokkeslet være $4 \cdot 2,4 = 9,6$ timer, og man vet da, at det søkte klokkeslet var 9,6, det vil si at svaret er: Klokken var 36 minutter over 9.

19. De tre villaer som skulde ha tilført vand-
gas og elektricitet, uten at ledningene krydsedes.

Opgaven kan løses paa den maate, at f. eks. ledningen fra vandverket føres under villa A's grund hen til villa C. De øvrige ledninger lægges da, som det er vist paa hosstaaende lille rids.

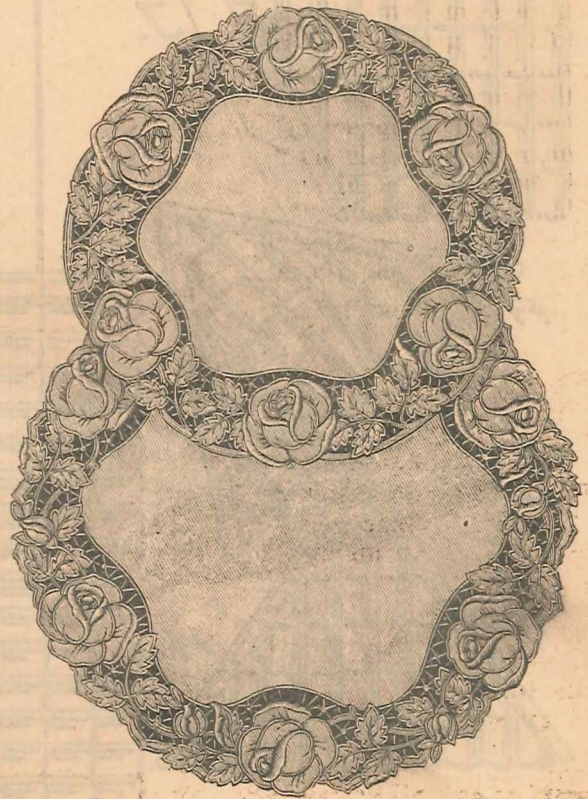

20. Logogrif: Son, taa, rør, tang, streng, gren, grot, øre, aal, — røntgenstråler.

9de haandarbeide.

Runde servietter med venetiansk broderi i rosenmønster.

Serviettene er 40 og 50 cm. store i gjennemsnit og syes paa hvitt lin; det pene mønster broderes med mellemfint brodergarn og bestaar av knaphulssting med knaphulstaver til forbindelsene.

Materiale til bill. 61: Paategnet lin og garn, pris kr. 6,60 + porto.

Materiale til bill. 62: Paategnet lin og garn, pris kr. 5,50 + porto gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren" paa side 28.

Pute paa uldjava med uldgarnsbroderi.

Den her avbildede pute kan skaffes paa grøn eller rustroed uldjava. Mønsteret som er paategnet stoffet er særdeles let og hurtig at sy.

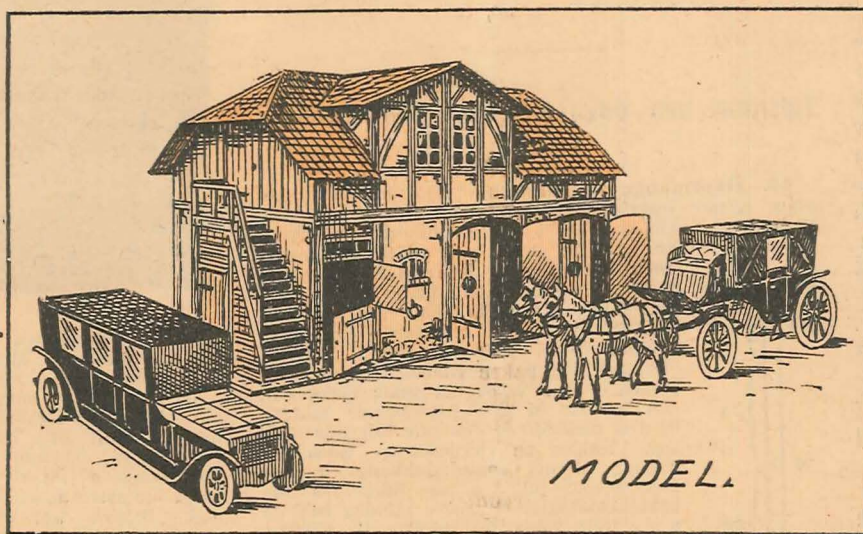
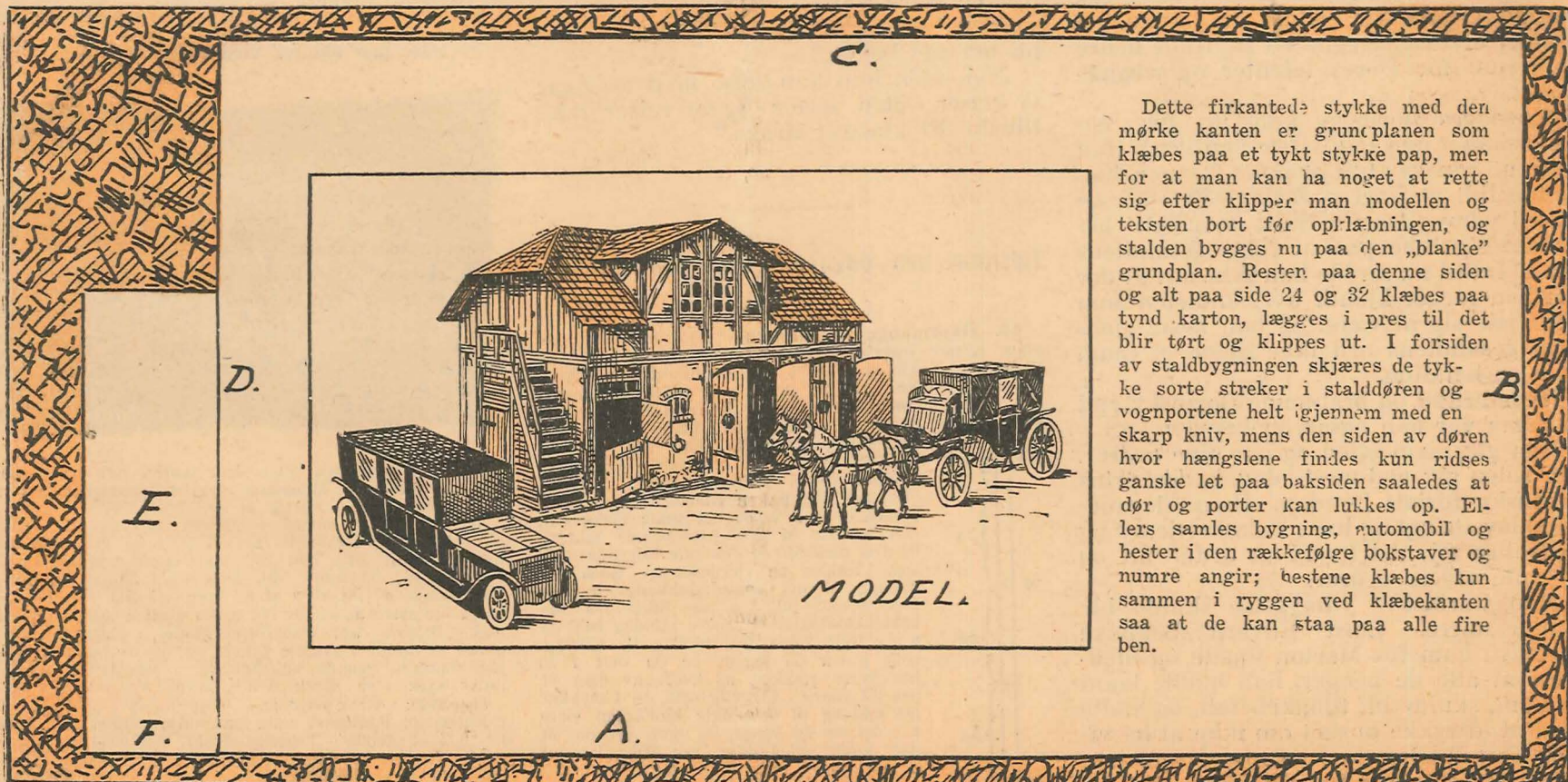
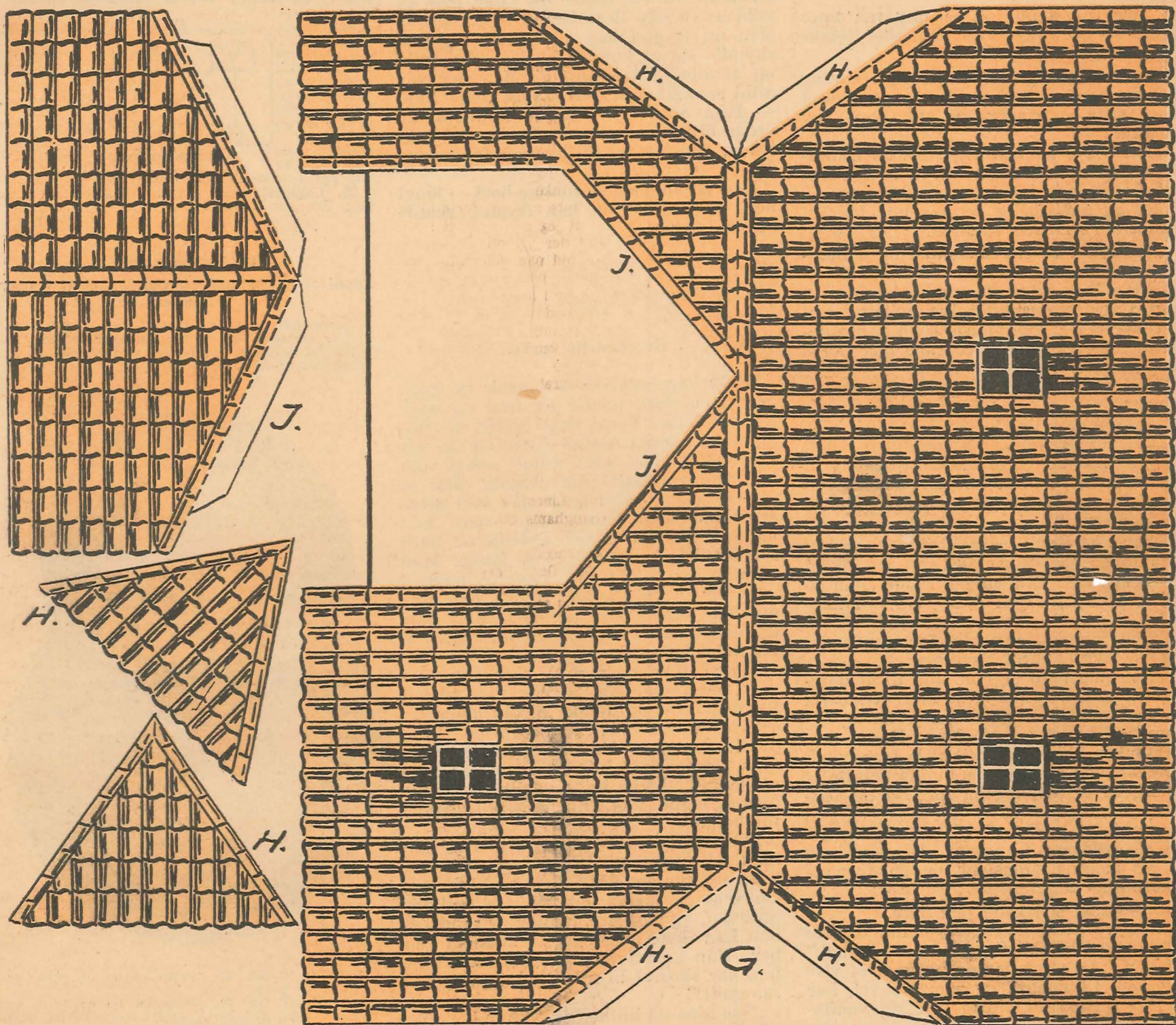
Til den store blomst i midten anvendes 2 farver lila, idet den ytterste del syes i en bred plattsomkant med mørkest lila, indi syr man spredte stilksting i lys lila, saa en mørk lila kant, og i midten en grøn plet, omgitt av en ring som syes lys lila. — Til de smaa blomster anvendes lys lila, i midten syes en grøn plet. Bladene har lysegrønne kanter i plattsom. Midtaaren er holdt i samme farve, og de to feller fylles med spredte grønne kontursting. Mønsterets øvrige linjer syes i en mørk brun farve.

Størrelse: 45 x 60 cm.

Materiale: Paategnet pute paa uldjava, med garn, pris kr. 8,75 + porto. Paabegyndt kr. 0,80 ekstra. Gjennem „Nordisk Mønster-Tidende's broderiavdeling, Storgaten 49, Kra. Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren" side 28.

En stald med vognport og automobilgarage.

Dette firkantede stykke med den mørke kanten er grundplanen som klæbes paa et tykt stykke pap, men for at man kan ha noget at rette sig efter klipper man modellen og teksten bort før oplæbningen, og stalden bygges nu paa den „blanke“ grundplan. Rester paa denne siden og alt paa side 24 og 32 klæbes paa tynd karton, lægges i pres til det blir tørt og klippes ut. I forsiden av staldbygningen skjæres de tykke sorte streker i stalddøren og vognportene helt igjennem med en skarp kniv, mens den siden av døren hvor hængslene findes kun rides ganske let paa baksiden saaledes at dør og porter kan lukkes op. Ellers samles bygning, automobil og hester i den rækkefølge bokstaver og numre angir; hestene klæbes kun sammen i ryggen ved klæbekanten saa at de kan staa paa alle fire ben.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

En overrumpling.

I.

Hittil hadde jeg alltid ment at der var tre slags fæhoder til — nemlig den mand som tror at han ikke er det, men er det, og den mand som tror at han er det, men ikke er det, og endelig den mand som gifter sig for penger. Men etter mit møte med Peddleton begynte jeg for første gang at tænke over om jeg nu allikevel hadde ret. Jeg kan ikke utstaa at svigte mit livs overbevisning, men tyve tusen pund er utvilsomt en fristelse.

Av princip liker jeg ikke jurister og Peddleton fremfor alle. Han er et av disse tæt tilknappede mennesker med et uttrykkløst ansigt som pergament der aldrig kan fange. Der er aldrig noget som forbauser Peddleton — eller hvis det sker saa passer han godt paa ikke at vise det. Hvis han nogensinde begynner at smile pleier han at stanse midt i som om han var ræd for at røbe noget underveis. Jeg sa i klientenes stol, den store armstolen som rimeligvis har klemt mange andre klienter tørre, med ansigtet mot lyset naturligvis. Peddletons skrivebord ligger et stykke tilbake i skyggen hvor man ikke kan se hans ansigt — det er slet ikke nødvendig for man vil aldrig finde noget ut av det om man saa rettet et dusin søkelys mot det.

„De ønsker at tale med mig?” begynte jeg.
„Ja, Deres onkel har efterlatt Dem tyve tusen pund.”

Netop det sa han og ikke mer. Likesaa rolig som om han sa hvad klokken var. Et øieblik syntes jeg at mit hjerte stod stille. Saa husket jeg min onkel.

„Rimeligvis paa betingelse av noget ganske unutilig?” spurte jeg tørt.

„Paa betingelse — Ja. Umulig —” Han slo ut med haanden — „paa ingen maate.”

„La mig høre!” sa jeg kort.

Peddleton lænet sig tilbake i stolen med albuen støttet mot stolarmene og fingerspidsene presset pent sammen.

„Som De vet, Mr. Verdoyle, saa har Deres avdøde onkel i længere tid misbilliget Deres levemaate —”

„Det kan De hoppe over,” svarte jeg, „og komme til det som mer direkte angaar mig. De er min sakfører og ikke min sjælesørger.”

„Som De vil,” svarte han med en let skuldertrækning. „Min avdøde klients meninger om egteskapet —”

„Avvek ganske fra mine,” sa jeg hurtig. „Han mente at man burde vælge en hustru etter samme fremgangsmaate man vilde anvende ved kjøpet av et gods. Det mener jeg ikke, og jeg var den eneste av hans nevøer som turde si ham det.”

„Det er altsaa unødvendig at fortsætte med denne del av emnet, Mr. Verdoyle?”

„Absolut!”

„La os saa komme like til pointet. De mottar tyve tusen pund fra Deres onkels arv hvis De —”

„Naa?”

„Gifter Dem med hans myndling, Stella Burnington, inden et aar efter hans død.”

„Er det virkelig meningen,” utbrøt jeg og reiste mig op, „at jeg skal gifte mig med en ung pike jeg ikke har set i — naa, siden hun var syv aar gammel?”

„Nu er hun nitten aar, og folk sier, skjønt jeg selv forstaar mig svært litet paa den slags, at hun er en meget tiltrækkende ung dame.”

„Kjender hun noget til bestemmelsen i testamentet?”

„Som Deres onkels sakfører var det naturligvis min pligt at underrette hende om sakens enkeltheter.”

„Og hvad sa hun til det?”

„Det er naturligvis ganske privat, saa jeg er viss paa De forstaar at jeg ikke kan meddele Dem det. Men hvis det kan hjelpe Dem i no-

gen maate saa har jeg ikke noget imot at indrømme — uten forbindtlighet —” han talte meget stivt, „at hun ikke gjorde ringeste invending mot forslaget.”

„Naa!” utbrøt jeg opprøst. „Men det gjør jeg! Jeg synes det er noget av det mest uforskammede jeg nogensinde har hørt. Det er en fornærmelse mot hende at anbringe hende i en situation hvor hun er nødt til at gifte sig med et vildfræmmed menneske for at redde sig fra fattigdom, og det er en like stor fornærmelse mot mig at foreslaa at jeg skulde henvende mig til hende som jeg ikke har set paa tolv aar og prøve paa at vinde mig en formue ved at faa hende til at tro at jeg er forelsket i hende. Jeg vet ikke hvad der vil bli av pengene hvis jeg negter at gaa ind paa denne betingelsen og jeg bryr mig heller ikke om at vite det! Jeg vil ikke røre en finger i denne sak.”

„Hendes adresse,” sa Peddleton ganske rolig, „er nr. 27, Seaton Mansions, Battersea, hvor hun bor sammen med sin veninde Miss Warrender. Hvis De skulde ønske —”

Jeg styrtet ut av kontoret.

II.

Næste morgen fik jeg et brev fra Peddleton.
197, Lincoln's Inn Fields.
Avdøde James Wittringhams bo.

Ærede herre! — Angaaende vor samtale av dags dato meddeler jeg Dem herved at saafremt De ikke fremlægger lovlige beviser for at De har giftet Dem med Miss Stella Burnington som tidligere bodde paa hovedgaarden

Hun rullet sig sammen paa sofaen som en katunge.

Binsylde, Cheshire, og nu i nr. 27, Seaton Mansions, Battersea, inden 19. mars næste aar, saa vil det legat som tidligere nævnte James Wittringham efterlot Dem, tilfalde hjemmet for vanartede barn.

Ærbødigst

(signert) Peddleton, Peddleton & Peddleton.

Jeg kastet brevet i papirkurven og forbandte i mit stille sind Peddleton. En time senere var jeg paa vei til Seaton Mansions.

En forbausende pen ung pike aapnet døren til den lille leilighet, og et øieblik følte jeg mig endnu mer opprøst paa avdøde James Wittringham end nogensinde tidligere.

„Miss Burnington?” spurte jeg.

Hun rystet paa sit vakre hode.

„Nei — ei! Miss Burnington er bortreist. Men jeg er hendes veninde. Er der noget særlig De vil tale med hende om?”

„Mit navn er Verdoyle,” svarte jeg kort.

„Aa!” Jeg saa hun rødmet. „Er De — nevøen?”

„Det er jeg,” svarte jeg ærgerlig. „Maa jeg komme ind? Hvis jeg ikke kan træffe Miss Burnington, saa kan De forklare Deres veninde mit erind.”

Hun saa nysgjerrig paa mig, idet hun holdt hodet litt paa skakke. Hun mindet litt om en

nydelig liten fugl som ser noget den ikke rigtig kan begripe.

„Ja,” sa hun langsomt, „jeg tror Stella meget gjerne vil høre hvad De har at si.”

Jeg fulgte hende ind i deres lille dagligstue og la merke til at skjønt den var travelig møblert med mange øiensynlig hjemmelagede ting, saa var den allikevel smagfuld.

Hun rullet sig sammen paa sofaen omtrent som en katunge.

„Mit navn er Warrender,” sa hun, „Dorothy Warrender, og” — hun smilte litt — „De kan si til mig hvad De vil, for Stella og jeg har alltid været veninder.”

„Miss Warrender,” sa jeg, „det er slet ikke nogen let sak for mig, men jeg tror det er lettere at fortælle Dem det end Miss Burnington. De vet sandsynligvis fuld besked angaaende min onkels sidste vilje?”

Hun nikket.

„Jeg fik først vite enkelthetene igaar,” sa jeg.

„Og nu er De sandsynligvis kommet her for at se om De kunde rette Dem efter betingelsene,” svarte hun med en antydning av ironi i stemmen.

„Himlen forby det!” svarte jeg hurtig.

„Hvad mener De?”

Hun reiste sig hurtig op.

„Jeg sa: „Himlen forby det!”, Miss Warrender,” svarte jeg ettertrykkelig, „og det gjentar jeg.”

Jeg kunde se at dette var noget som hun slet ikke var forberedt paa. Hendes blaa øine saa stadig forbauset paa mig, men der var en anden klang i hendes stemme da hun talte igjen.

„Mener De virkelig,” sa hun nysgjerrig, „at De ikke agter at se Stella? At De helt og holdent forkaster forslaget?”

„De kan si Deres veninde,” svarte jeg, „at jeg kom her for at si hende hvor dypt jeg beklager den fornærmelse som min avdøde onkel hadde tilføiet hende ved at stille hende i en saa tve-tydig stilling. Hvad resten av saken angaar saa har jeg fortalt Peddleton — sakføreren som ordner min onkels bo — at ingen magt paa jorden kan bevæge mig til at forandre min beslutning — som er at jeg absolut avslaar saa meget som at overveie forslaget.”

„Tør jeg spørre hvorfor?” spurte hun blidt.

„Miss Warrender,” sa jeg, „har Miss Burnington talt om Dem til mig?”

„Ja, ofte,” svarte hun smilende. „Hun har sagt at De var saa snil mot hende da hun var en liten pike. De tok hende med i zoologisk have engang det snakker hun om endda.”

„Jeg husker det. Jeg kjøpte alle de hveteknoppene som var i haven og vi forte dyrene saa halvparten av dem fik vondt i maven.”

„Ja, det er riktig. Det har Stella aldrig glemt.”

„Men for at komme tilbake til saken, Miss Warrender,” fortsatte jeg, „saa gjør jeg ikke min onkel uret, tror jeg, naar jeg sier at jeg er ganske sikker paa at han ikke efterlot mig arven fordi han ønsket jeg skulde gifte mig med Miss Burnington, eller fordi han ønsket jeg skulde faa pengene. Han kunde ikke fordra mig, og det visste jeg godt. Han har baaret sig ad slik for at hevne sig paa mig — himlen tilgi mig at jeg sier det.”

„Men, Mr. Verdoyle, la os ikke tale om det nu, men om Stella. Hun er min veninde. Naa, sæt nu at jeg sa hende nøiagtig hvad De har sagt, hvorfor kunde De og hun saa ikke møtes og —”

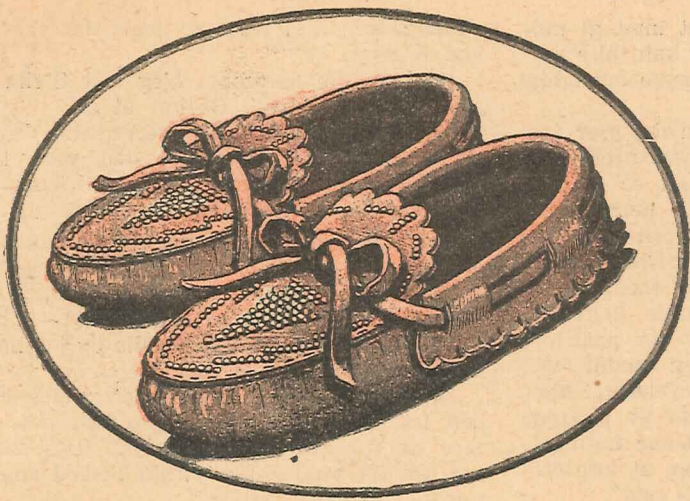
„Kjære frøken,” svarte jeg, „De er en virkelig god veninde, men De maa tro mig, det gaar aldrig. Jeg har ikke netop levet det dydigste liv — men der er en ting som jeg alltid har holdt i ære, og det er egteskapet,” endte jeg blidt.

„Hvorfor det særlig?” spurte hun med straalende øine.

„Min far og mor giftet sig av kjærlighet,” sa jeg langsomt. „De var som nyforlovet til det sidste, og skjønt de nu begge er døde har de efterlatt mig minder som intet kan utslette. Hvis jeg nogensinde gifter mig maa der ikke være skygge av tillempelser eller ordninger eller arrangementer ved det. Fra min side maa det være — og skal det være — et kjærlighets-

(Forts. side 23).

Et par smaa hjemmesyde mokassiner som babysko.

Av I. Th.

En av de største begivenheter i babys liv er det øieblik, da de første skritt skal tas i det første par sko. Og senere naar barnet er vokset fra skoene lar man ofte utføre en avstøping av den ene sko og stiller den paa sit skrivbord. Men langt morsommere end at kjøpe skotøiet færdig for siden at faa

veskind (slike rester faas til en billig pris hos lærhandlere). I mangel herav kan f. eks. brunt klæde udmerket godt imitere russelær. Et litet perlebroderi paa overlæret vil ta sig pent ut, men kan ogsaa utelates. Benyttes lær til fremstillingen skal den blanke side vende ind og den ru side ut i

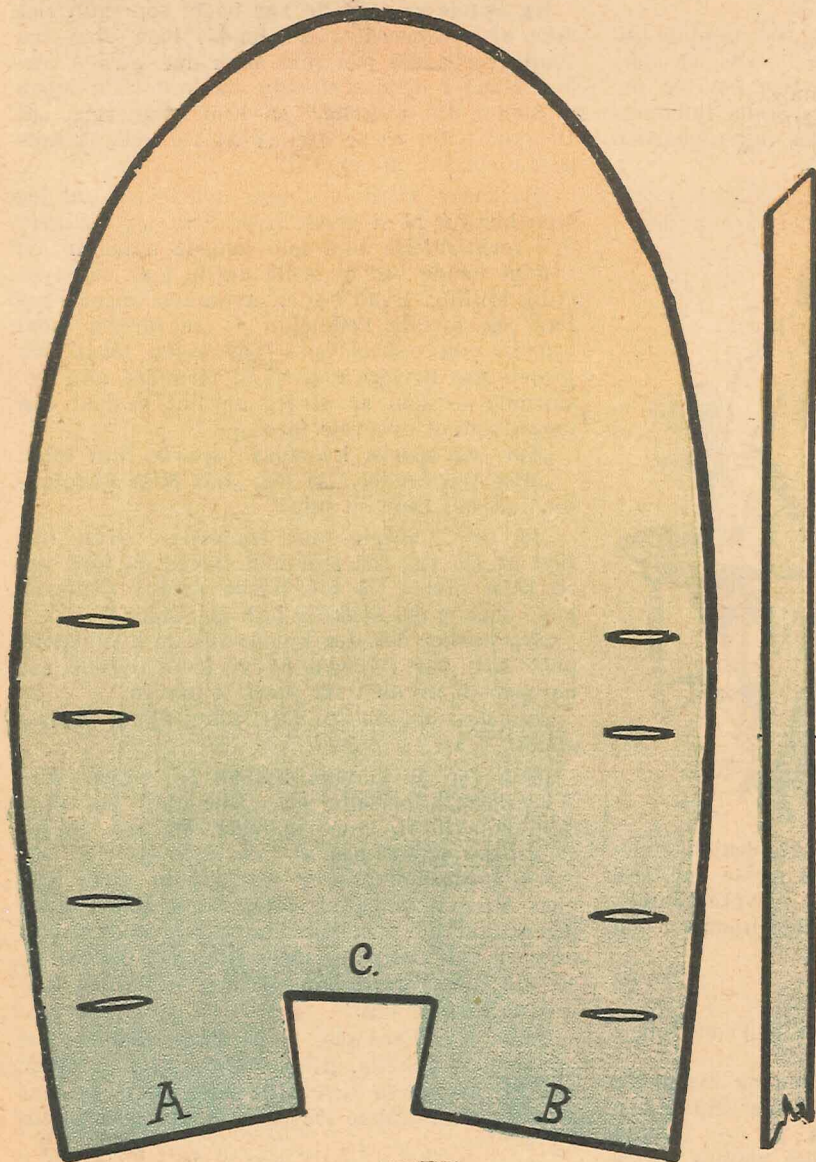

Fig. 1. Saalen hvori 4 smaa rids klippes paa hver side.

Fig. 4. Knyttebaand til skoene. Skal være 50 cm. lange.

en eftergjort erindring om dem er det selv at sy skoene hvori de første vakkende skritt skal tas ved mors haand. Da mange sikkert vil være enig med os i dette bringer vi idag mønster og beskrivelse til et par smaa, hjemmesyde babysko. Modellen er importert fra Amerika, bærer præg av dette lands første beboere, indianere. Og skjønt rødhudenes tid næsten er forbi, er det ikke umulig at deres oppfindsomhet paa fotbeklædnings omraade kan gjøre nytte ogsaa hos den „hvite race“, slik at den vil more og interessere de voksne og klæ de smaa.

Skoene er meget lette at lage. Man kan anvende forskjellig materiale, saasom stykker av hareskind eller vaskeskind, snarester av blott faareskind eller kal-

motsætning til hvad der ellers brukes til almindelig skotøi.

Nedenstaaende snitmønster til skoene er i naturlig størrelse, beregnet til en baby paa 1 a 2 aar. Til smaabarn under 1 aar kan de lettere sorter av ovennevnte materiale anvendes; men saasomt baby begynder at gaa maa der brukes virkelig skind i skoene (faar- eller kalv).

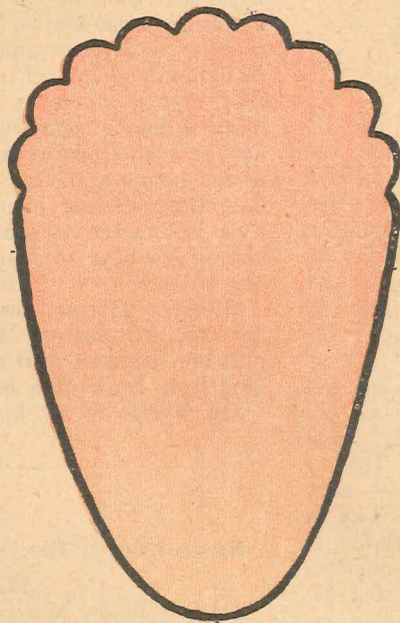

Fig. 2. Overlæret.

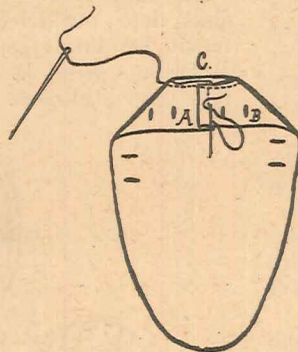

Fig. 5. Saalen syes sammen bak. Linje A og B (se fig. 1) lægges litt over hverandre og stikkes sammen, hvorefter sømene slikkes langs linje C. Herved dannes skoens opstaaende hælkap. Saalen vendes saa sømene kommer til at sitte paa innsiden.

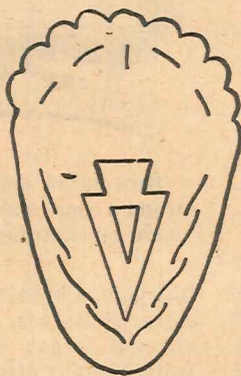

Fig. 7. Mønster til overlærets perlebroderi.

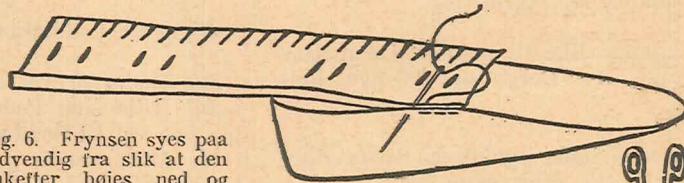

Fig. 6. Frynse syes paa indvendig fra slik at den baktefter bøies ned og skjuler skoens øverste kant som en nedfaldende krave. Find først midten av sko og frynse saa den kommer til at sitte symmetrisk.

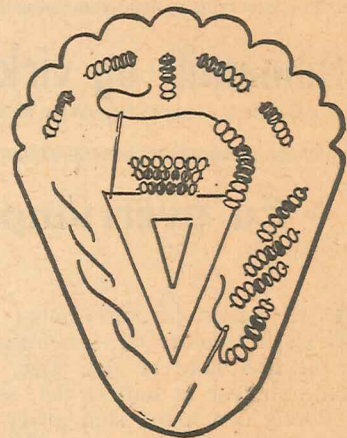

Fig. 8. Perlene syes slik i: Hele raden trækkes paa traaden paa engang for naalen stikkes gjennom læret og man begynder paa næste rad. De forskjellige farver ordnes med det samme. F. eks. smaa hvite, blaa og gule perler, hvite konturer, saa lyseblaa og gule i det inderste felt. Nogen sting kan tilslutt syes paatvers av perleraden for at styrke dem.

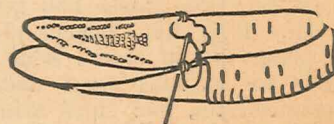

Fig. 9. Overlæret syes til skoens nederste del ved først at fæstes paa hver side av denne med sterk traad.

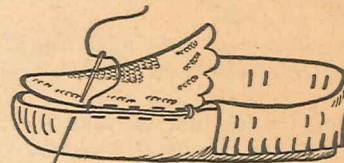

Fig. 10. Saalen kan rynkes ganske let saa den rundes litt i spidsen passende til overlæret, der syes som tegningen viser med smaa forsting gjennom begge lag.

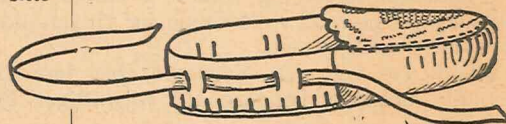

Fig. 11. Baandet eller lærremmen trækkes gjennom de i frynse og sko korresponderende huller og knyttes i en sløife foran.

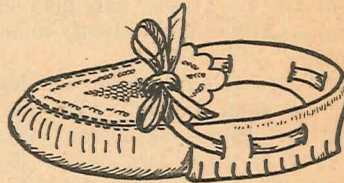

Fig. 12. Den indianske „pelssko“, ogsaa kaldt mokassin færdig til at benyttes av en moderne baby.

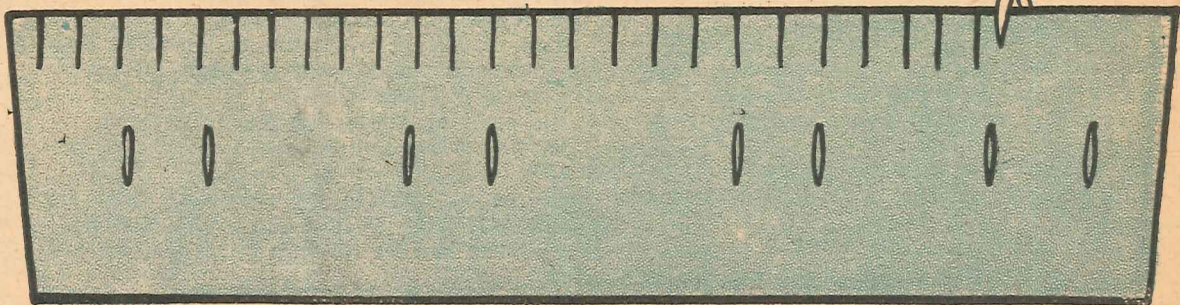

Fig. 3. Frynse (naturligst), hvormed skoene kantes oventil, 8 smaa huller svarende til dem i saalen klippes i denne.

(Forts. fra side 21).

parti. Og jeg haaber inderlig at det samme gjælder for hende."

Hun reiste sig fra sofaen og gik bort til kaminen som hun stod og stirret ind i uten at si noget.

"Det beundrer jeg Dem for," sa hun tilsidst. "Men De forspilder tyve tusen pund ved det."

"Jeg bevarer min selvagtelse."

"De betaler en høi pris —" sa hun smilende. "Den er værd det."

"Og det er Deres sidste og endelige avgjørelse?"

"Det er min sidste og endelige avgjørelse."

"Saa skal jeg fortælle hende det naar hun kommer tilbake."

"Ja," svarte jeg smilende, "hun har ialfald ikke mistet noget."

"Jeg er ikke saa sikker paa," sa hun kritisk, "at hun ikke har mistet en god egtefælle."

"Gaa endelig ikke til Peddleton for at faa det bekræftet."

"Aa, Peddleton!" svarte hun foragtelig og trak paa skuldrene. Saa tilføiet hun: "Stella kommer tilbake om ti dager, hvis De har forandret Deres mening."

"Jeg skifter ikke mening naar jeg engang har tat en beslutning," svarte jeg. "Men —" jeg betænkte mig et øieblik, saa tok jeg mod til mig, "ti dager er en lang tid," sa jeg med betoning og rakte hende haanden til farvel, "og jeg har ingen venner her i London."

Jeg saa at hun rødmet litt da hun rakte mig haanden. Et øieblik efter laa hendes haand bløt og varm i min, saa sa hun:

"Jeg er ikke altid ute om eftermiddagen, Mr. Verdoyle."

III.

Da jeg kom ind paa Peddletons kontor ni dager senere følte jeg mig langt snarere som en mand der nylig har tjent en million end som en der nylig har mistet tyve tusen. Men jeg var ganske sikker paa at selv om Peddleton vilde le av mig saa vilde jeg dog faa anledning til at le bedst av ham. Jeg mente ogsaa at jeg nok skulde gi hans livsvarige uforstyrrelighet og sikkerhet det værste støt han nogensinde hadde mottat. Han tok imot mig paa sin sedvanlige ubestemte maate.

"Godmorgen! Har De været i Seaton Mansions?"

"Det har jeg," svarte jeg likesaa rolig, "hver dag, simpelthen, siden vi sidst talte sammen."

Han nikket tankefuldt med den overlegne mine som altid gjør mig rasende. Min tid var kommet.

"Naar — hm — blir det offentliggjort?"

"Saasart jeg kan faa kjøpt alle hendes fine kjoler og stads."

Peddleton tillot sig selv at smile halvveis, men stoppet ifide. Jeg begyndte at nyde situationen.

"Aa," sa han halvhøit, "jeg tænkte nok at De vilde betænke Dem, min ven. Man slaar ikke vrak paa tyve tusen pund uten at ofre dem en tanke."

"Nei, det er sandt," svarte jeg alvorlig. "Jeg tænkte nøiere over det."

"Ikke at penger spiller nogen rolle eller har paavirket Dem det mindste vel?" fortsatte han med saa meget av en kluklatter som Peddleton nogensinde tilot sig.

"Nei, slet ikke," svarte jeg pludselig. "Miss Warrender er tilstrækkelig bedaarende i sig selv —"

Der hadde jeg ham — aa, jeg hadde ham! For første og eneste gang i mit liv faldt hans vanemæssige maske av ham som en sandfæstning for en bølge, og han gaapte og forundring. "Miss — Miss — Warrender?" gjispet han.

"Ja," svarte jeg elskværdig, "Miss Dorothy Warrender, Stella Burningtons veninde. Vi skal gifte os i neste uke og da gir jeg pokker i de tyve tusen."

Jeg hadde reist mig fra stolen og stod like overfor ham, og vi sa ikke et ord. Saa tok han sig sammen med en anstrengelse.

"De maa undskyldte mig, Verdoyle, naar jeg sier at De er den mest —"

Og saa gik døren op og Dorothy kom ind, straalende, rødmende og tilbedelsesværdig. Et øieblik stod hun og saa fra Peddleton til mig

og fra mig til Peddleton, og i det øieblik gik situationen op for hende paa den vidunderlige maate som det altid er skedd for kvinder siden verdens skapelse.

Hun kom hurtig bort til mig med hendene utstrakt og straalende øine idet hun kysset mig like for Peddletons øine, og det overbeviste mig om at jeg i sandhet hadde vundet langt større rigdommer end penger kan gi. Med den inderligste fryd i hjertet bødte jeg mig ned og kysset hende. Saa lød Peddletons stemme skarp og skjærende:

"Jeg tror —" begyndte han.

"Stans!" sa Dorothy og vendte sig hurtig om mens jeg endnu hadde armen om hende. "Vent hare et øieblik!"

"Harry," sa hun meget blidt, "si igjen hvad du sa til mig igaar, si det mens Mr. Peddleton hører paa det."

"Jeg elsker dig, deilige Doff," sa jeg langsomt og tydelig, "og om jeg saa mistet alle Golcondas rigdommer ved det saa var det allikevel et godt bytte mot dig."

Hun saa triumferende paa Peddleton, saa han burde ha gjemt sit hode skamfuld. Saa krøp hun tættre ind til mig og sa:

"Si nu: Deilige Doff, intet som kan ske i denne verden vil nogensinde forandre min kjærlighet til dig! Si det, Harry!"

"Deilige Dof, intet som kan ske i denne verden vil nogensinde forandre min kjærlighet til dig."

Hun vendte sig smilende mot Peddleton.

"Snak saa hare videre," sa hun. Peddleton rømmede sig.

"Ærlig talt," begyndte han, "finder jeg situationen litt vanskelig. Jeg spør Dem atter, Verdoyle, vet De hvad De gjør og hvem denne unge damen er?"

"Det gjør jeg," svarte jeg. "De kan gjerne kalde hende Miss Dorothy Warrender. Jeg kalder hende 'Deilige Dof!'"

Hun knuget min arm.

"Og det skal altid være 'Deilige Dof', Harry." "Men nu da De vet det hele," sa jeg, "saa kan De gjøre hvad De vil, og vi vil si farvel til Dem, for vi har mer interessante ting at utrette."

Peddleton tok brillene paa og saa paa mig med den medlidende mine som en professor anvender overfor et hjælpeløst spædbarn.

"Jeg tror," sa han, "at det er paa tide at la Dem vite at den dame De for øieblikket holder i Deres armer, ikke er Miss Dorothy Warrender, men —" han gjorde en uttrykksfuld pause — "Miss Stella Burnington."

"Harry," faldt Dorothy ind, "du blir ikke sint paa mig vel? Før jeg saa dig var jeg forberedt paa at hade dig og da du kom lot jeg som jeg var Dorothy. Da du saa fortalte mig om pengene — saa — saa — jeg — Harry," avbrøt hun sig selv bedende — "vil du ikke si noget pent til mig istedenfor at se ut som om jeg hadde brutt alle de ti bud?"

Peddleton gik bort til døren og prøvde paa at blunke til mig.

"Jeg har noget at si til mine kontorister," sa han langsomt. "De maa undskyldte mig. Hvis De kan underholde Dem selv et kvarters tid —"

Han gik og lukket døren omhyggelig efter sig. Jeg begynder virkelig at tro at der er haab for Peddleton.

Litt hodebrud.

Schakoppgave nr. 1821. Av D. J. Densmore, Amerika. (1ste pr. Brooklyn Club-Tourney 1914.) Sort: K, L, 3 B = 5 br. Hvit: K, D, T, S, 2 B = 6 br. Hvit gjør mat i 3 træk.

Schakoppgave nr. 1822. Av Einar Larsson, Malmö. (Sydsvenska Dagbladet Snällposten, Decbr. 1920.) Sort: K, 2 T, S, 2 L, 2 B = 8 br. Hvit: K, D, 2 T, S, 2 L, 3 B = 10 br. Hvit gjør mat i 2 træk.

Schakoppgave nr. 1822. Chessboard diagram with pieces and solution: 1. T d 1 - e 1, b 6 - b 5. 2. L a 3 - b 4. 1. . . . . K a 4 - b 5. 2. T e 1 - c 4.

Løsning av schakoppgave nr. 1818. 1. T d 1 - e 1, b 6 - b 5. 2. L a 3 - b 4. 1. . . . . K a 4 - b 5. 2. T e 1 - c 4.

Løsning av schakoppgave nr. 1819. 1. D e 3 - d 4.

Løsning av bokstavkvadratene i forr. nr.: 1. G N O M, N E R O, O R A N, M O N A. 2. N O E L, O L G A, E G O N, L A N D.

Løsning av beregningsoppgavene i forr. nr.: 1. 176. 2. 15 tremastede.

Løsning av bokstavoppgaven i forr. nr.: Crossword puzzle solution with words like LIBANON, KALOMEL, BUSENTO, etc.

Talkvadrat. I denne kvadrats tomme felter skal anbringes følgende tal: 5, 5, 5, 10, 10, 10, 10, 15, 15, 15, 20, 20, 25, 25, 25, 30, 30, 35, 40, 40, 50, 50, 50 saaledes, at hver vandret og lodret rad utgjør 120 likesom de to diagonalrader.

Beregningsoppgaver. 1. Summen av cifrene i et trecifret tal er 14. Produktet 54, og de to første tals forhold, multiplicert med det tredje ciffer, er 6. Hvilket trecifret tal er ment? 2. En remskive paa 1 meters diameter trækker en mindre skive. Dersom den lille skiven blev gjort 25 mm. større i diameter vilde den gjøre 200 omdreininger pr. minut. Hvor stor var den lille skiven naar man vet, at den store remskiven gjør 100 omdreininger pr. minut?

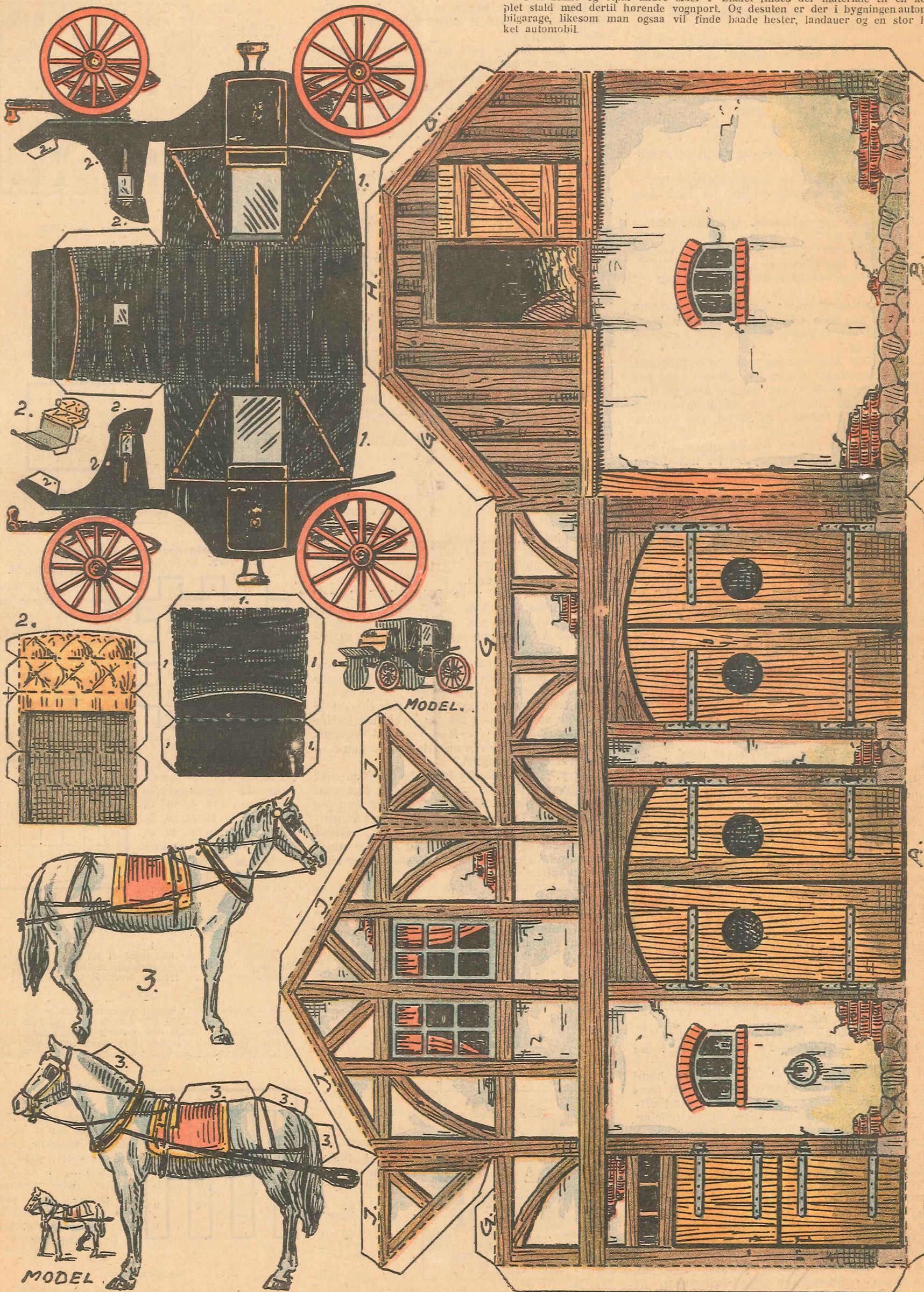
Geografisk kamgaade. Bokstavene skal ordnes saaledes, at der i den øverste vandrette rad læses navnet paa et kongerike og i de fire lodrette rader navnene paa to byer og en provins i samme kongerike samt desuten navnet paa et andet kongerike.

En stald med vognport og automobilgarage.

En fiks og morsom modellerkarton. Tekst og model paa side 20.

Paa denne og etpar andre sider i bladet findes der materiale til en komplet stald med dertil horende vognport. Og desuten er der i bygningen automobilgarage, likesom man ogsaa vil finde baade hester, landauer og en stor lukket automobil.

*Jorgensen
Stanwood
Wash*

Den fortryllede tangplante.

„Snak ikke til mig om alfer, for jeg tror ikke paa at de eksisterer!“ utbrød Lars og kastet en sten ut i vandet.
 „Nei, gjør du ikke det?“ ropte Paula sint. „Jeg tror du heller ikke mener at dette her er stranden og det er muslingskal som ligger derborte?“
 „Jo, naturligvis tror jeg det,“ svarte hendes bror idet han tok et muslingskal og kastet ut i vandet. „Jeg kan se vandet og stranden og muslingskalene. Men altene —“ han reiste sig op og rystet sanden av sig — „du kunde likesaa gjerne si at der er en alf indt det muslingskallet der!“
 „Der kunde gjerne være en alf for det jeg vet.“
 „Der kan du selv se, du mener at det kunde være! — Men nu vil jeg gaa mig en tur. Vil du bli med?“
 „Nei tak! Jeg blir heller her og ser efter alfer.“

Muslingskallet aapnet sig og en alf kom frem.

„Du maa endelig fortælle mig hvis du finder nogen,“ sa Lars erlende idet han løp sin vei.
 Paula fik taarer i øinene. Hun visste at der var alfer til.

Set at der virkelig var en alf i det muslingskallet som Lars ka tet i vandet! „Jeg vil ta det op og se,“ sa hun og prøvde at aapne det. Men det lot sig ikke aapne.

„Hallo! Hvad skal du med den muslingen? Læg den straks ned.“

Paula vendte sig om og fik øie paa en stor krabbe (maken til dem vi ser i fiskehandlernes vinduer) som saa sint paa hende. Hun blev litt forskrækket men lot sig ikke merke med det.

„Hvorfor skal jeg lægge den fra fra mig?“ spurte hun, og saa kom hun med ett til at huske paa at krabben hadde snakket akkurat slik som du og jeg.

„Jo,“ sa krabben og kom nærmere. „for indt den siller min fangne alf, og den tid er endda ikke kommet at hun skal slippe fri.“

„Jeg visste jo at der var alfer til!“ utbrød Paula og hoppet av glæde. „Du

Lars.

er vel en krabbealf?“ spurte hun ivrig.
 „Nei, det er jeg ikke! Jeg hader alfer og naar jeg fanger en av dem sperrer jeg hende inde.“

„Men hvad vondt har hun gjort dig da?“ Paula tok muslingskallet og saa paa det med et medlidende blik. Stakkars den lille alfen som var fængslet indt der av en grusom krabbe!

„Hun har ikke gjort mig noget vondt! Men jeg liker dem ikke! Og jeg leter og leter til jeg har fanget dem alle.“

Paula saa forferdet paa ham.
 „Det mener du da ikke?“ Det kan du da ikke gjøre?“

Krabben hoppet med en fornøiet mine. „Jo, jeg baade kan og vill! Der er bare en ting som kan forhindre mig i det, og det er hvis nogen finder den fortryllede tangplante, men det er der ingen som kan.“

Nu blev Paula dygtig sint. „Det skal du ikke være saa sikker paa. For jeg agter at lete efter den! Hvorledes ser den ut?“

„Ha-ha! Den er god! Saa du vil lete efter den! Naa, den er mørkebrun og paa en av luftblærene sitter en bitteliten sølvstjerne. Tror du at du kan finde en bitteliten sølvstjerne mellem en million luftblærer? Hvis du virkelig er saa flink og bringer den hit til mig, saa vil jeg befri alle alferne! Tror du at du kan gjøre det? Ha-ha!“

Paula tænkte at det var et lemmelig haabløst arbeide, men det vilde hun ikke si.

„Jeg vil forsøke,“ sa hun og gikk bort over langs stranden.

Hun gikk og saa efter tang, men først var der bare det lange lysegroenne havgræs, saa kom der et stykke ren sandbund, og saa først kom hun til et sted hvor der laa store dynger av almindelig brun tang med luftblærer paa. Her var det Paula be-

gyndte at lete.
 Hun undersøkte den ene tangplante etter den andre meget nøiagtig og kastet den saa tilside. Hun hadde set paa hundrevis av luftblærer og det begyndte at verke i ryggen og hodet hendes.

„Jeg finder den aldrig!“ sa hun og satte sig ned et øieblik for at hvile. I tankene saa hun en alf, fængslet indt et mørkt muslingskal uten at kunne se solskinnet. Paula løftet hodet og lot solen skinne i ansigtet.

„Jeg maa prøve igjen! Jeg vil holde paa til der ikke er en eneste tangplante i hele verden som jeg ikke har undersøkt!“ Hun ga sig alter til at lete. Det gikk tungere end før, men Paula var fast bestemt paa

Paula.

at gjennomføre sit forsæt. Hun syntes hun hørte krabbens haanlatter, og hun lette endda ivrigere end før.

Pludselig sprat en liten ræke like forbi hende og vinket til hende. Den hoppet bort paa en tangplante som laa helt skjult og ventet paa hende der. Saa gjorde den et hop og sprat ut i vandet, der laa en masse brune tangplanter med luftblærer som holder dem oppe i vandet. Den øverste var stor og blank og Paula saa til sin store glæde at luftblæren paa tangplanten hadde en liten sølvstjerne. Med et glædesrop rev hun planten løs og løp tilbake til krabben.

„Ha-ha! Har du fundet den?“ sa den spottende. „Jeg vedder du ikke har!“

„Jo, det har jeg!“ Paula viftet med tangplanten. „Kan du ikke se stjernen?“ Husk paa hvad du lovt!“

Krabben før ned i vandet og forsvandt, vandet skummet og bruste, det var let at se at krabben var sint; men i det samme aapnet muslingskallet sig og en yndig liten alf, klædt i sjøgrøn silkekjole og med lange gyldne lokker kom frem. Hun hilste paa Paula og sa:

„Kjære Paula, jeg maa si dig saamange tak baade fra mig selv og fra alle mine alfesøstre, fordi du har befridd os. Nu er krabben gaat tilbake til havet og kan aldrig plage os mer. Se, nu er mit fængsel lukket igjen. Men vi skal aldrig mer sættes i fængsel, nu skal bare muslinger leve derinde. Farvel! Og tænk paa mig sommetider!“

Saa sprang hun op paa toppen av en bølge og forsvandt i havet og Paula vinket smilende igjen, hun var saa inderlig glad over at hun hadde kunnet hjelpe den lille alfen ut til frihet og solskin igjen.

Hun gikk tilbake til stranden hvor hun og Lars hadde lekt sammen; skulde hun fortælle broren det?

Nei, det nyttet ikke! Paula visste godt at der er mange ting som folk ikke vil tro og historien om alfen er netop en av dem.

DR. X's AVDELING med lomme penger.

Alle indsendte løsninger henligger ulæst indtil den 9. mars. — Indsenderen av den paa denne dag ved hver opgave først uttagne, rigtige løsning tilsendes 5 kroner som lomme penger, de 2 følgende faar 2 kroner hver. Alle læsere kan delta. Hver løsning skrives paa sit særskilte papir, men flere løsninger kan indlægges i samme konvolut. Porto skal ikke indlægges.

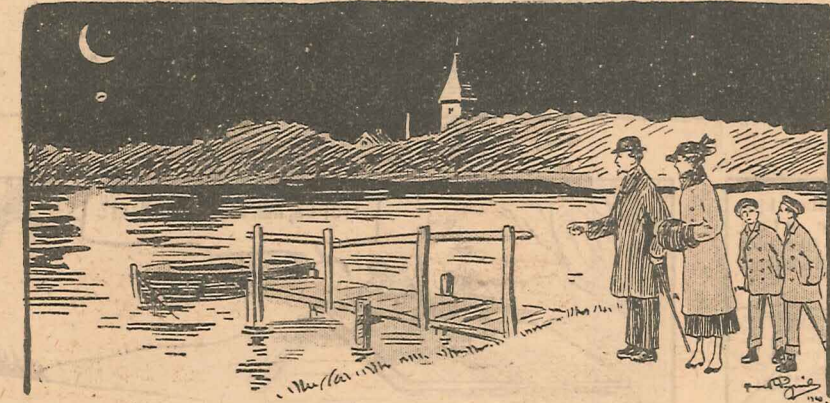
Lomme penge-opgave nr. 27.

Hvormange penger hadde hver av disse to mænd i lommen før de væddet?

To gode venner, elpar ældre herrer, Sam og John, traf en dag hverandre efter længere tids adskillelse. De hadde begge i sine unge dage været ivrige til at indgaa væddemaal, og det synes som om denne tilbøielighet hos dem ikke var blitt mindre med aarene, for neppe hadde de utvekslet de første hilsener, før de kom til at skifte ord om, hvor og hvad tid de sidst hadde set hverandre og da de absolut ikke kunde bli enige, kom et væddemaal istand paa staaende fot. Den dag blev det ikke konstatert hvem som hadde ret. Men en ukas tid efter blev det vidnefast godtgjort, at Sam hadde tap og John vundet. Summen de væddet om er ikke angit. Derimot har dr X bragt i erfaring at da Sam hadde betalt John den paagjældende sum hadde han formindsket det beløp, som han hadde i lommen den dag væddemaallet blev indgaaet, med en fjerdedel, mens John ved at motta summen forøket sin beholdning med en sjettedel. De hadde begge tilsammen 150 kroner i lommen. Hvem kan nu si hvormange hver av dem hadde, før væddemaallet fandt sted?
 Om lomme penger se ovenfor.

Lomme penge-opgave nr. 28.

Hvorledes kom denne mand, hans hustru og to sønner over vandet ved hjælp av den ene baat, naar hver voksen veide 70 kilogram og hver av sønnene 35 kilogram, og baaten bare kunde bære 70 kilogram?

Dr. X har faat ovenstaaende problem til løsning, men han har endnu ikke hat tid til at beskæftige sig med det. Problemstilleren er blitt utaalmodig og vil ha svar. Vil ingen av læserne gjøre

dr. X den tjeneste at opgi hvorledes de fire mennesker kom over vandet, naar forholdene var som de angis i underskriften under billedet?
 Om lomme penger se ovenfor.

Lomme penge-opgave nr. 29.

Hvem kan finde de i nedenstaaende sætninger begravde ti byer, fjelder og elver?

„Rør os ikke, for saa skyter vi!“ ropte de hvite mænd til indianerne. Tre ganger i løpet av natten faldt guldrappen ned av væggen, saa vi ikke fikk blind paa vore øine. At skulle nødsages til at omhugge det store valnøtte-træ er mig en sorg. Men dets top raker fra buren attor langt ind over naboens grund, saa det maa falde. Et held er det, at vort klima ikke er koldere. Spare ham at møie kan vi med vor bedste vilje ikke
 Om lomme penger se ovenfor.

Lomme penge-opgave nr. 30.

Logogrif.
 2. 3. 4.

En gang i fordums tider ved hjælp av mig man fandt en kraft, hvis virkning siden den hele jord ompandt.

2. 8. 1. 5.
 Hvis du vil gjøre dette, da maa du først bli stor, for ellers er jeg bange du faar dig skjænd av mor.

4. 5. 6. 7.
 Her er et klædningsstykke, som brukes mest av mænd.

6. 7. 8. 9.
 Og dette farer ofte paa vei og gate hen.

10. 8. 9.
 Til sommeren jeg hører, jeg gir dig ly og læ, du finder mig i mængde paa skogens grønne træ.

1. 3. 9. 3. 10. 11. 12.
 Ifald til denne klasse du helst dig regne vil, de fineste manerer du lægge maa dig til.

8. 4. 11. 10. 6. 5.
 Og vil du mester være, du denne drive maa, for ellers vil til maalet du sikkert ikke naa.

3. 7. 7. 11. 6. 7.
 Men har du dette gjettet, en saadan du kan faa, som viser at det hele du kunde godt forstaa.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12.
 Ved vinter sine føtter man disse trækker paa, dog gjælder det vel nok at de brukes kun av faa.

Om lomme penger se ovenfor.

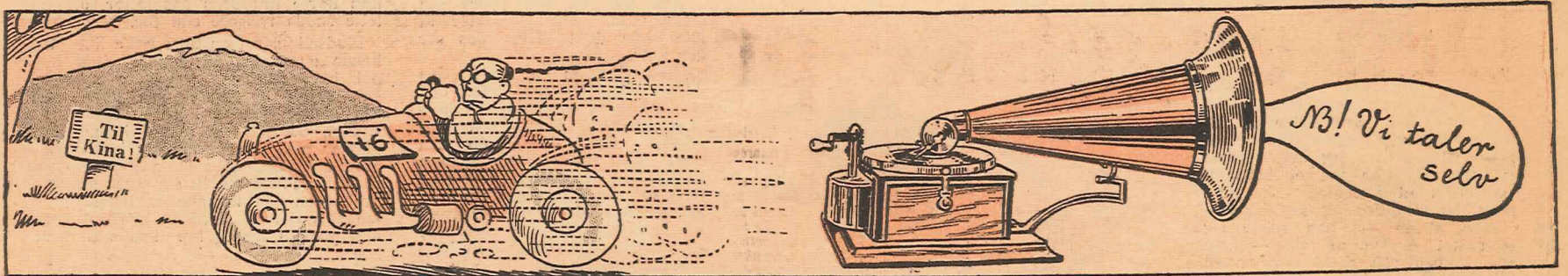
Mottagerne av lomme pengene for opgavene i nr 6:

- Opgave nr. 18: Olav Ova, Elvegt. 3, Fredrikshald, 5 kr.; Daniel Hillesland, Skutesnes, 2 kr.; Jacob Fredriksen, Fjellberg, Fredrikstad, 2 kr.
- Opgave nr. 19: Sigrud Kristiansen, Øvre Strandgt. 28, Stavanger, 5 kr.; Hedvig Øverby, Snoka, Granli st., 2 kr.; O. Torkildsen, Thornegt. 16, Drammen, 2 kr.
- Opgave nr. 20: Theodora Soder, Dale i Bruvik, 5 kr.; Johannes Nord, Kleivaviken, Odda, 2 kr.; Andreas Mjaaland, Braastad st., Arendal, 2 kr.

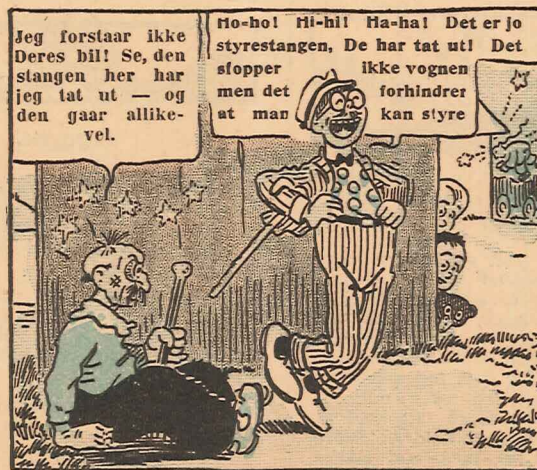
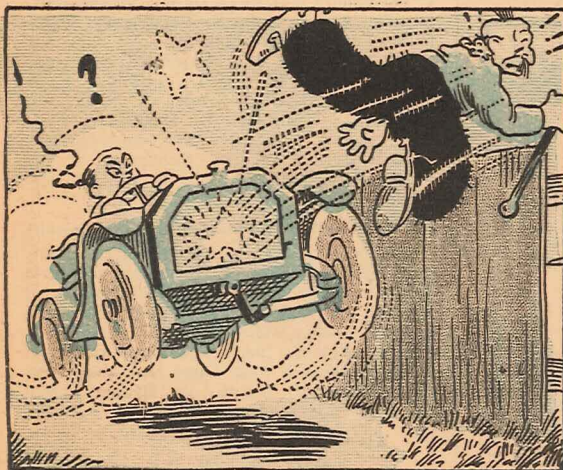
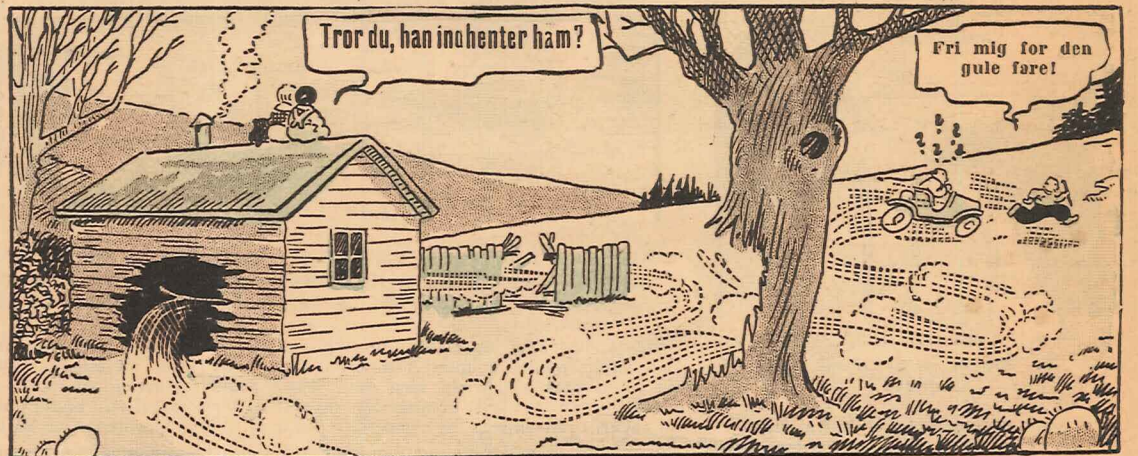
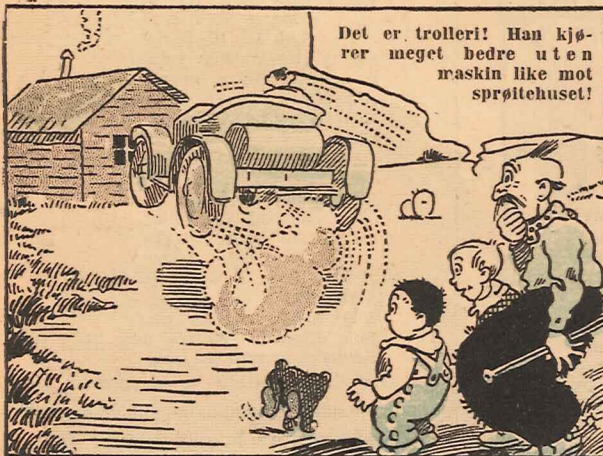
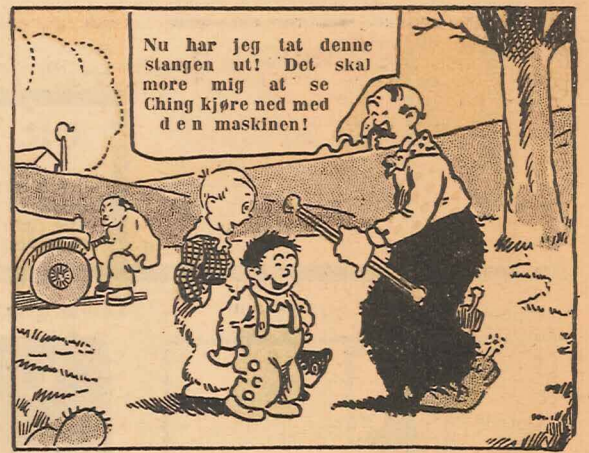
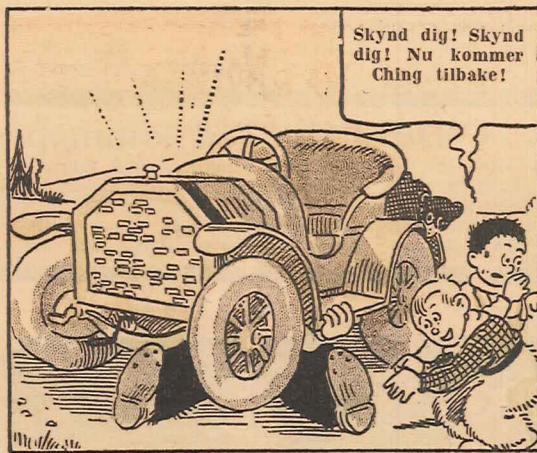
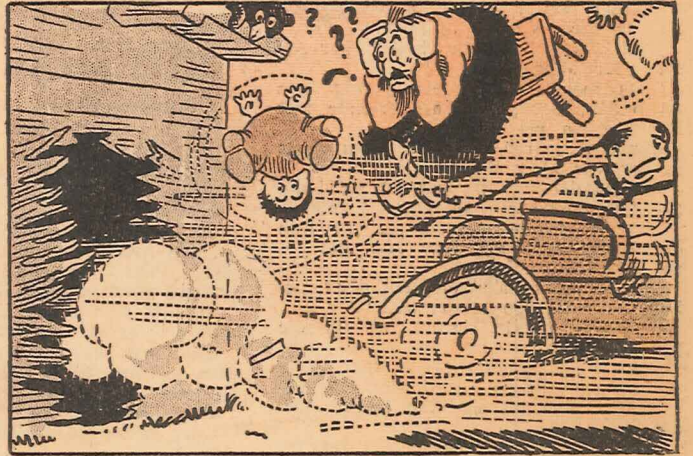
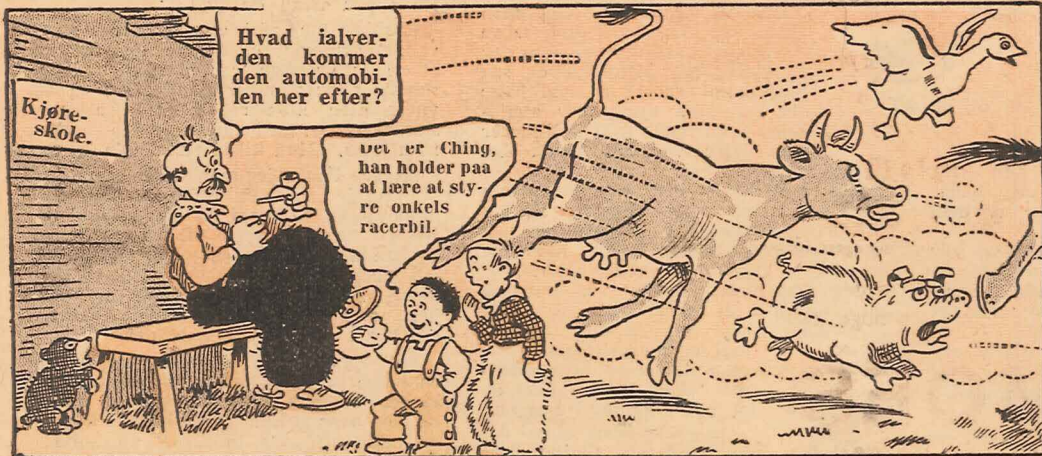
Løsningene paa opgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lomme pengene i bladets nr. 12. — Løsningene paa opgavene i dr. X-avdelingen i nr. 6 findes i dette nr. av bladet paa side 19. — Besvarelsene maa være dr. X ihænde inden den 9. mars og brever med løsninger adresseres saaledes:

Til dr. X (9)
 „Allers Familie-Journal“,
 Kristiania.

Talende billeder: Da Ching skulde være chauffør.

Den engelske presse

Malvina Longfellow, the famous film star, who writes: —
„Jeg har prøvet Deres Håmoes haar-kultur og finder, at det er det ypperligste saavel for haarets sundhet og vækst som for dets skjønhed.“

Yours very truly,
(Signed) Malvina Longfellow.

beskjæftiger sig i stigende grad med vor haarkultur og dets udmærkede resultater. Saaledes skriver bl. a. tidskriftet »Pictures« i sit nummer for den 9. oktbr.

„Skjønhet er aldrig fuldstændig uten et meget smukt haar, ligesom grimhet aldrig er komplet med et smukt haar. Sagen er den, at kvinden, som ønsker at være smuk eller manden, som vil være indtagende, mangler noget til opfyldelse av sin ønske, naar det smukke haar mangler. At der er mange tusinder av vore læsere, som anerkjender dette, ses paa det antal anbefalingsbreve som Håmoes Limited mottager hver uke. Håmoes Limited er naturligvis firmaet, der staar bag ved Håmoes haar-kultur systemet, og resultaterne av dets vidunderlige haarføde ses paa de hundreder av kvinder og mænd, som kan gjøre fordring paa skjønhet og indtagethet som følge af regelmæssig bruk av denne vidunderlige haarkultur.“

Indehaveren av det verdenskjendte firma: The Atlas Safety Petrol Filler Co., Capt. A. C. French — Brewster, New Bond Street, London, skriver til os:

„Det glæder mig at kunne erklære, at den flaske av Deres patent haar-føde (kultur), som De har sendt undertegnede, har haft den mest enestaaende virkning, fuldstændig standset haaravfald og bragt haarbunden i den bedste kondition.“

Prisen er kun pr. flaske kr. 3³⁵.

3 flasker sendes portofrit. Beløbet kan ogsaa indsendes i frimerker.

Faas over hele den civiliserede verden hos d'hr. apotekere, parfumerier og drogeriforretninger samt direkte fra:

HÅMOES LTD LONDON,

for Norge: A/S Håmoes Generaldepot,

Skippergaten 14, Kristiania.

Telef.: 3270.

Tag ikke feil CHAMPO PULVER naar De kjøber

HÅMOES haarrensingskultur i pulverform til haarkultur har forlængst overgaaet alt paa dette omraade. Diskret parfumeret med vor verdenssucces THE FLOWERS DREAM, derfor millionsalg over hele verden.

Pris 30 øre pr. stk.

Ovenstaaende varemerke skal findes paa hver pakke.

BROWNING Kal. 6,35 Kr. 34,
Kal. 7,65 Kr. 36. Jagtvaaben,
Prismeglas, Prislister 50 Øre.
Benekendorff, Berlin-Friedenau.

Tegn Dem som abonnent paa „Nordisk Mønster-Tidende“

Tilskjærerkursus 100 kr. Program sendes. Tilskjærerskolen, Nørrebrogade 26, Kjøbenhavn N.

tilbake til et altfor livlig temperament og en for stor virksomhetsstrang. Hvem husker ikke fra sin barndom begivenheter som fik et trist utfald, men som var utænkt som straalende luftkasteller. Jeg husker en liten episode fra min egen barndom: Min uadskillelige lekekammerat dengang var naboens søn som nu i mange aar har været en skikkelig professor ved universitetet. Etter et voldsomt uveir moret vi os begge med at danne figurer: kaker, smaa brød, mænd og koner osv. av den fugtige, lerholdige havejord. Til arbeidsbord brukte vi stengesisen utenfor bedstemors soveværelsesvindu og snart var arbeidet i fuld gang og gesimsen dækket med den vaate lerjord. Bedstemor hadde besøk saa vi kunde leke i fred, men endelig opdaget hun hvad vi drev paa med og sa idet hun gik forbi med sin gjest: „Det var da en motbydelig lek dere driver paa der, barn, den gesimsen blir nok aldrig ren mer“ — Neppa var bedstemor ute av syne før vor virksomhetsstrang drev os ind paa et nyt felt: Vi skulde vise bedstemor at gesimsen blev ren igjen! „Men vi maa ha etpar børster“, mente min lekekammerat, og til det kunde vi jo udmerket godt bruke bedstemors tandbørste og neglebørste som laa paa servanten. En, to, tre fik vi fat i dem og nu la vi med iver iver for at rense karmen ved hjelp av børstene og vand som vi tok fra vandmuggen i soveværelset, og da denne var tom fra en vandtønde i haven. Da bedstemor kom tilbake glødet vore ansigter av iver og jeg roppe triumferende: „Bedstemor, nu er vinduskarmen aldeles ren!“ Det var den ogsaa, men tandbørsten og neglebørsten hadde mistet haarene og saa frygtelig ut. Bedstemor tok det imidlertid som altid naar vi hadde været paa spil, paa en kjærlig forstaaelsesfuld maate, hun hadde livserfaring nok til at

opfatte barns begreper. Hvor ofte vil ikke bara bli straffet i lignende tilfælder, og naar de saa ikke riktig er sig sin brøde bevisst sætter den tanke sig fast hos dem at man gjør dem uret.

Mangel paa beskjæftigelse har ofte en uheldig indflydelse paa barn, hvilket jeg engang fik et eklatant bevis for. En arbeiderkone som bodde i etagen over os var gaat ut og hadde latt nogen barn som endda ikke var skolepliktige bli igjen i leiligheten. Vi kunde høre smaapikene graate og klage og da jeg omsider gik derop for at se om der var noget alvorlig paaferde stod de hukende ved vinduet og holdt forgjæves utkik efter moren. Jeg saa mig omkring i værelset og opdaget ikke det allerminste som kunde tjene til underholdning for barna eller som de kunde beskjæftige sig med. Jeg kunde se de hadde fat i morens strikkesoi, det laa henslængt paa gulvet og pindene var trukket ut. — Da barna stadig graat etter moren tænkte jeg mig om hvorvidt jeg paa en eller anden maate kunde avlede deres tanker; jeg gik ned i min leilighet, hentet en æske med kulørte perler og tok med noget garn. Da jeg forklarte smaapikene kvæledes man kunde trække perler paa traad og viste dem det, holdt de næsten øieblikkelig op at graate. De trådte perler helt til moren kom, og moren opbevarte herefter perleæskan og ga den bare til barna naar hun var nødt til at gaa fra dem. De glædet sig nu altid til det morsomme tidsfordriv og graat ikke mer fordi de skulde være alene hjemme.

Dette er et bevis paa hvor let man med litt eftertanke og god vilje kan beskjæftige og more et barn. Og det er noget som den fattige mor kan gi sine barn like saavel som den rike

Der hvor barn leker og færdes kan man næsten altid opdage spor

av det, det lar sig ikke negte. Rop og larm kan heller ikke helt undgaas. Men fornuftige forældre maa være klar over at det tilkommer dem mer end fremmede at ta disse ubehageligheter med paa kjøpet, og de bør ikke bli forundret eller bestyrtet naar fremmede føyer klage over yderliggaaende anoter eller næsvis optræden fra barnas side. Forældre og især mødrene bør kontrollere sine barns færd og beskjæftige dem paa en fornuftig maate saa de ikke er henvist til sig selv. Det er ialfald ikke alle barn som kan taale det, og deres utilfredsstillede virksomhetsstrang kan da ofte faa uheldige utslag, ja, kan resultere i dyreplageri og beskadigelse av andres eiendom.

Hjemmet.

Naar man skal kjøpe lerret.

Ved valg av lerret maa man lægge godt merke til jarens utseende og erindre at jo mer ret den er des bedre er lerretets kvalitet; dette kommer av at det er slaat tettere sammen i isletten. Helt hvitt lerret skylder sin hvilhet at det er blitt bleket ved kemiske processer, hvilket har en ødelæggende virkning paa stoffets fibrer. Det er derfor i langden billigere at kjøpe lerret som er ubleket. Selv om det ikke ser saa pent ut med en gang bedrer dette sig for hver gang det blir vasket, særlig hvis det engang imellem blir bredt ut paa en græsplen og tørket i solen. Enten man kjøper bleket eller ubleket lerret er det godt for man bestemmer sig for en kvalitet at vaske en prøve. Man kan da se om den har været sterkt appeturholdig hvis stoffet etter vasken ser tyndere og mer gjennemsiktig ut.

Bølget haar.

Det er ikke mange damer som er blitt begunstiget med med haar som har et vakkert

bølget fald og heller ikke alles haar laaler at krolles og brændes hver dag. Men de fleste kvindelige væsener ønsker jo at deres haar skal ta sig saa pent ut som mulig, blandt andet for at hatten derved kommer til at sitte bedre og være klædeligere. Men ved at flette haaret to eller tre ganger om uken i fire faste fletter kan man gi frisuren det nydeligste, bølgede fald; dog maa man for haaret flettes om aftenen lugte det godt med lunkent vand. To av flettene anbringes foran tætt ind til hodet de to andre bak. Paa den maaten faar haaret et vakkert fald og gir man hodebunden regelmæssig massage, hvilket man udmerket godt kan gjøre selv, vil haarets vekst fremmes.

At flette haaret paa denne maaten er aldeles uskadelig og hvis man synes denne natrisyr er uklædelig kan man jo bruke en siks liten kappe.

Grannaaler som røkelse.

Grannaaler kan benyttes som et billig røkelsesmiddel. Bare nogen fag grannaaler som kastes paa varmen gir den deiligste skogduft i værelset, og hvis melken koker over strør man i en fart en næve grannaaler paa komfyrplaten og den stygge, svidde lugten kjendes da næsten ikke.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderiavdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 9.

Pris.....kr. ....øre.

For beløp under kr. 300 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen med tillæg av porto tas pr. postopkrav.

MUSIK. Prislister mot 30 øre i porto.
Musikinstrumenter, strenge og tilbehør bedst og billigst. Violiner, gitarer, messinginstrum., sextetnoder, taleapparater og plater, ital. trækspil m. m.

A. TH. NILSSONS
MUSIKHANDEL,
NORRKÖPING 1.

Køb i Tide!

30 forsk. Krigsm. Kr.	1.-
50 >	3.-
150 >	20.-
100 forsk. f. Skand.	0.90
150 >	3.50
Kat. gratis. Alle M. køb.	
500 forsk. L.	5.50, 1000 15, 2000 50 Kr.

Frimærkebørsen,
KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN

Barberknive
fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv eft. Katal. og Prislister.

MUSIK-
instrumenter,
bedste Kvalitet.
Katalog mod Indsendelse af 50 Øre.

Jul. Heinr. Zimmermann,
Leipzig. Querstr. 25 28.

Noter gratis
faar De naar De indsender ordre paa vor reklamepakke som leveres for **kr. 4,75 + porto.**
Læs forøvrigt vor annonce angaaende samme i „Allers Fam.-Journ.“ nr. 50.

Standard Musikforlag,
Bodo.

Reumatisme
og
Nerve-sykdomme.

Til gjengivelse og bevarelse av helsen paa naturlig vis, har galvanisk elektricitet, saaledes som »Ajax«-batteriet frembringer den, vist sig at være enestaaende. Principielt bekjendtgjort vi ikke vore kunders uttalelser, som i mængdevis strømmer ind til os, men for deres skyld, som endnu er ubesluttsomme, vil vi dog anføre et par:

Oskar Olsson i Vranarp, skriver: »Batteriet har været til min fulde tilfredshed. Jeg har anvendt det mot nervesvaghed og er nu fri for sygdommen.«

Helene Persson, Tvårlandsmølle, Sörflärke, skriver: »J. Ø. bestilte for flere aar siden et batteri til mig, paa grund af at jeg var lam og ikke kunde skrive. Takket være batteriet gjenvandt jeg helsen og kræfterne og anbefaler det gjerne.«

Lignende og endnu bedre resultater bragte »Ajax« i tusindvis i aarenes løp. Det fylder hele legemet med ny livskraft. Bæres kun en time pr. døgn og fuldstændigt diskret. Ingen ladning av batteriet behøves. Giv os Deres adresse i dag pr. post og vi sender Dem omgaaende gratis og franko vor utførlige brochure. Utsæt ikke at gjøre dette, thi De forpligter Dem ingenlunde ved at forlange brochuren tilsendt.

Svenska Elektriska Institutet,
Avd. 45, Jakobsbergsgatan 33,
STOCKHOLM.

Deres graa Haar
gjenantager sin naturlige farve ved 8 dages bruk av det prisbelønnede, vandklare, franske haarmiddel **Jouventine de Junon.** Faas å kr. 3,00 pr. flaske i parfumerier, damefrisørsaloner. Hovedoplaget **Olga Bakke, Akersgt. 20, Chr.a.**

Tyske, Wiener, italienske og Bøzener Harmonikaer leverer vi til billigste Priser. Katalog gratis og franko.

Herfeld & Co., Neuenrade Nr. 88, Tyskland.

Spar
skotøiet
ved at indgaa overlær og saaler med
PINGVIN LÆDEROLJE.

Lagerpriser for Private

Perleringe, diamantringe, arminge, naale og smykker. **Forlovelsesringe** 14 karat, kr. 36-42 og 48 pr. par. Staaltraadnaal indsendes. Navnegravering udføres. Uhrkæder og armbaand 14 karat massivt guld kr. 4,90 og 4,50 pr. gram. Sølvplet, frukt, kake, crembolle elegant moderne facon reklamepris kr. 32,00. Til utenbys boende ekspederes omgaaende som postoprav.

Obs! **Fast guldkontrol ved herr Chemiker Schmelck.**

GULDVARELAGERET,
(Norsk Guldmedaljeties. Finnell).
Hægdchaugsvæien 27, 3. etage, Kristiania.

Avorter i
Allers Familie-Journal.

HAARARBEIDE!
Send mig Deres avrettede haar, jeg reder det ut, renser det kemisk (rotvending), og leverer Dem en smuk fletning, lokker, valker og haarunderlag.
Teaterparikker i alle genre til karneval, historiske optog og dillettantforestillinger til utleie. Stort udvalg i alt haararbeide. Utenbys ordrer ekspederes omhyggelig paa 3-5 dage.
Bjertnes Damefrisørsalon, Parykmaker og Parfymeri. Telf. 1115. Bragerøns apotekes gaard, Drammen.

Bruk HUDSON'S SÆPEPULVER
Til Klædesvask.
A/S Brødrene Lever, Kristiania.

ERNEMANN
KAMERAS og projektiionsapparater

Objektiver, kinoer, plater er de beste. Prislister og konkurrencebetingelser gratis.

Foto-Kino-Fabrik. **ERNEMANN-WERKE A.G. DRESDEN 269.** Optisk Anstalt.

750 kr. om maaned!
Tjentes av mine agenter i aaret 1920 paa forhandling av moderne kobberbroscher i forskjellige mønstre, pris pr. dusin kr. 12,00, 2 dusin kr. 20,00 fragtfrit til Norge, naar mindst 5 kr. følger ordren, resten pr. efterkrav. Bestil idag fra **A. H. Thorén, Kyrkogaardsgatan 16, Årebro.**

PHOSPHO-ENERGON PILLER
ORDIN. AF LÆGER
ved alm. Svaghed, Nervositet, Overanstrengelse og Søvnløshed
SÆLGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

Allers Familie-Journals sykurv. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den tilkøbet 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Stortg. 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Enkelt forklæ til barn
paa 4-6 aar.

Striper i samme farve som forklædets bundfarve omgir alle kanter paa dette forklæ. Det syes med lommer. Dør med-gaar 75 cm. stof av 90 cm. bredde.

Mønsteret bestaar, som billedet viser, av 1 del.

Fig. 1. Det halve forklæ.

Ved tilklippingen lægges mønsteret langsmed stoffet. Midten av forklædet langsmed stoffets bred.

Bestillingsseddel paa
Sykurv nr. 9. Pris 15 øre.

RAAD-GIVER FOR HUS OG HJEM

Navnkundige kirker. Trondhjems domkirke.

Barns unoter.

Hvem har ikke nu og da klaget over barns uskikkelighet? Hvem har ikke maattet døie deres støj og larm eller lide under deres ødelæggelsestrang og hensynsløshet?

Paa forældre utøve kjærligheten til barna og vanens magt saa velgjørende virkninger at de ikke følger uroen saa meget, men paa mer fjertstaaende mennesker som husfæller, naboer eller gjenboer virker barnas unoter som en plage, og mangen stridighet, mangt et fiendskap mellem mennesker som tidligere levet i den bedste forstaaelse med hverandre kan føres tilbake til barna. Ve de utenforstaaende som vaager at ytre et dadlende ord om barnas mindre heldige bedrifter. »Barn er barn og kan ikke ha samme forstaaelse eller innsigt som voksne! Barn maa ikke hemmes, men maa ha lov til å tumle sig og leke!» slik undskylder mødrene barna og oprøres over sine medmennesker hvis de beklager sig over deres barns uskikkeligheter eller gjør dem artsvarlig for en skade de har foraarsaket, »den er begaaet av barnet i ufor-

stand og maa ikke tas høitidelig.»

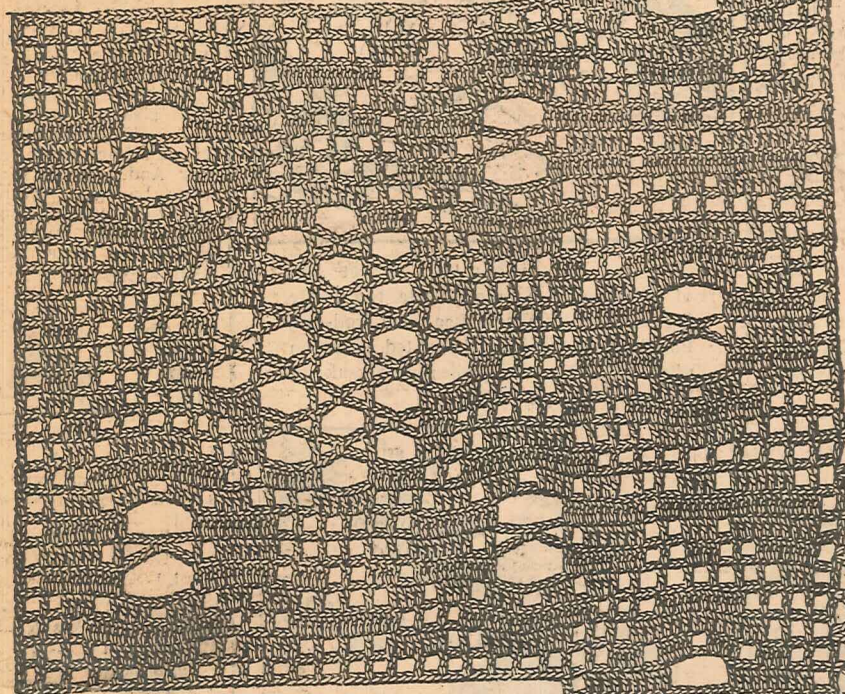
Naturligvis er det sandt at barn ikke har de voksnes forstaaelse og ikke altid kan beregne følgene av sine handlinger, men netop derfor er det forældrenes og særlig mødrenes sak at lede barnas virksomhetstrang ind paa de rette baner, saa den ikke kommer til at gaa ut over fremmede mennesker. At ha opsigst med barna og stadig kontrollere deres handlinger samt at vænne dem til regelmæssig beskæftigelse, det er en mors ofte meget trættende opgave. Men ulykken er at mange mødre vil være fri for barnas larm og spetakkel, og vil heller ikke gi hjemmet til pris for deres ødelæggelseslyst, og saa hjælper de sig paa følgende bekvemme maate: de lar barna løpe omkring paa veier og gater og lar dem drive sine spilopper og skøierstreker overfor andre mennesker. Naar saa de fremmede ikke vil taale det som de selv skyver fra sig, blir de sinte og oprørt og snakker høit om de andres manglende forstaaelse og kjærlighet til barn.

Mange unoter hos barn utspringer i virkeligheten slet ikke av slette egenskaper, hvilket jo de fleste vet; de kan tvertimot føre

NB. Utydelig skrift volder feilekspedition.

Hvad der interesserer damerne.

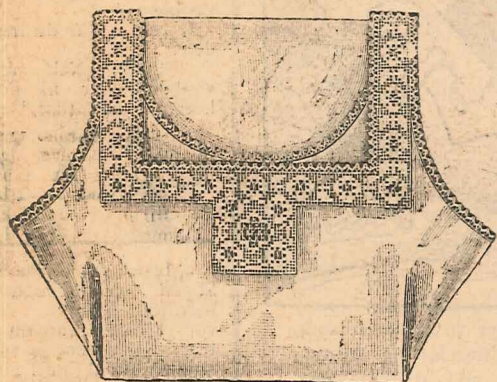

Bill. 2. Hekleprøve til chemisetten bill. 1. Naturlig størrelse.

Heklet chemiset.

(Hertil hører bill. 1 og 2.)

Med helegarn nr. 60 eller 70 hekles man saaledes (paa monsteret bill. 2 er det sted, hvor man begynder, merket med et †): 38 l. (luftmasker) slaas op. 1. rad: 1 st. (stang- eller pindemaske) i den ottendesidste l., 10 ganger avv. (avvekslende) 2 l. og 1 st. i den tredienæste l.; 5 l., vend. — 2. rad: Kant (det vil i begyndelsen av alle radene si 1 st. i den næstsidste st., altsaa i den fjerdefølgende maske), 3 ganger avv. 2 l. og 1 st. (hver enkelt st., som kommer

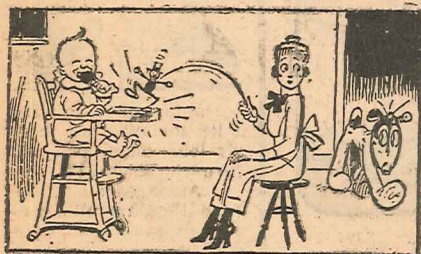
Bill. 1. Heklet chemiset.

efter 2 l., træffer i den tredienæste maske, det vil si i den følgende st.), 9 st. ved siden av (d. v. s. 1 st. i hver av de følgende 9 m.), 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st. ved siden av (i gjentagelsen hekles istedenfor de sidste 3 st. 2 l. og 1 st.), 5 l., vend. —

3. rad: Kant, 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 15 st. ved siden av, 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 5 l., vend. — 4. rad: Kant 4 ganger efter hverandre 2 l. og 4 st., (den 1. st. av grupperne træffer stadig i den tredienæste maske), 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 5 l., vend. — 5. rad: Kant, 9 st. ved siden av, 9 l., 1 st. i den niende maske, 9 st. ved siden av, 2 l. og 1 st., 5 l., vend. — 6. rad: Kant, 6 st. ved siden av, 2 l. og 1 st., 4 l., 1 f. m. (fast maske) om midten av de følgende 9 l., 4 l., 1 st. i den næste st., 2 l. og 1 st., 6 st. ved siden av, 2 l. og 1 st., 5 l., vend. — 7. rad: Kant, 9 st. ved siden av, 8 l., 1 st. i den næste st., 9 st., 2 l. og 1 st.; 5 l., vend. — 8. rad: Kant, 4 ganger efter hverandre 2 l. og 4 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 5 l., vend. — 9. rad: Kant 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 15 st. ved siden av, 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 5 l., vend. — 10. rad: Kant, 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st. ved siden av, 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st. i gjentagelsen hekles istedenfor 3 st. 1 st., 2 l. og 1 st.; 5 l., vend. — 11. rad: Kant, 3 st. ved siden av, 7 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st., 2 l. og 1 st., 5 l., vend. — 12. rad: Kant 6 st. ved siden av, 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st., 2 l. og 1 st.; 6 st., 2 l. og 1 st.; 5 l., vend. — 13. rad: Kant, 9 st. ved siden av, 2 l. og 4 st., 2 l. og 9 st., 2 l. og 1 st., 5 l., vend. — 14. rad: Kant, 27 st., 2 l. og 1 st., 5 l., vend. — 15. rad: Kant 2 l. og 7 st., 2 l. og 4 st., 2 l. og 7 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st., 5 l., vend. — 16. rad: Kant, 10 ganger avv. 2 l. og 1 st., 5 l., vend. Derpaa gjentas 2.—16. rad og 2.—7. rad hver anden gang. Til det brede midtmotiv slaas derpaa masker op, saa man i det hele har 71, og nu hekles man videre (vi begynder radene med 1 igjen): 1. rad: 1 st. i den ottendesidste l., 23 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st. ved siden av, 3 ganger efter hverandre 2 l. og 4 st.; 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 5 l., vend. — 2. rad: Kant, 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 15 st. ved siden av, 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st., 4 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 5 l., vend. — 3. rad: Kant, 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 15 st. ved siden av, 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 12 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 15 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st., 4 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 5 l., vend. — 4. rad: Kant, 3 st. ved siden av, 7 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st., 4 ganger avv. 2 l. og 4 st.; 4 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st., 4 ganger avv. 2 l. og 4 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 5 l., vend. — 5. rad: Kant, 9 st. ved siden av, 9 l., 1 st. i den niende maske, 9 st., 2 l. og 4 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st., 2 l. og 9 st., 9 l., 1 st. i den niende maske, 9 st. ved siden av, 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st., 2 l. og 1 st., 5 l., vend. — 6. rad: Kant, 9 st. ved siden av, 2 l. og 4 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st. ved siden av, 2 l. og 1 st., 4 l., 1 f. m. om midten av de næste 9 l., 4 l., 1 st. i den næste st., 2 l. og 7 st., 6 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st., 2 l. og 1 st., 4 l., 1 f. m. om de næste 9 l., 4 l., 1 st. i den næste st., 2 l., 1 st., 6 st. ved siden av, 2 l. og 1 st., 5 l., vend. — 7. rad: Kant, 9 st. ved siden av, 8 l., 1 st. i den næste st., 9 st., 6 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st., 8 l., 1 st. i den følgende st., 9 st., 2 l. og 1 st.; 18 st., 2 l. og 1 st., 5 l., vend. — 8. rad: Kant, 2 l. og 1 st., 6 st., 2 l. og 4 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; derpaa 3 st., 3 ganger avv. 2 l. og 4 st.; 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st.; 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st.; 3 ganger avv. 2 l. og 4 st.; 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 5 l., vend. — 9. rad: Kant, 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 15 st. ved siden av, 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st., 7 l., 1 st. i den syvende st., 6 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 15 st., 10 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 5 l., vend. — 10. rad: Kant, 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st., 4 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st., 3 st., 7 l., 1 st. i den syvende st., 3 l., 1 f. m. om midten av de næste 7 l., 3 l., 1 st. i den næste st., 7 l., 1 st. i den syvende st., 3 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st., 2 l. og 4 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 5 l., vend. — 11. rad: Kant, 2 l. og 4 st., 6 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st., 3 l., 1 f. m. om midten av de næste 7 l., 3 l., 1 st. i den følgende st., 7 l., 1 st. i den næste st., 3 l., 1 f. m. om midten av de næste 7 l., 3 l., 1 st. i den næste st., 3 st., 5 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 15 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st., 5 l., vend. — 12. rad: Kant, 5 ganger efter hverandre 2 l. og 4 st., 4 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st., 7 l., 1 st. i den næste st., 3 l., 1 f. m. om midten av de følgende 7 l., 3 l., 1 st. i den næste st., 7 l., 1 st. i den følgende st., 6 st., 4 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st., 2 l. og 4 st., 2 l. og 1 st.; 5 l., vend. Nu hekles det brede motiv videre efter billedet, og den andre halvdel av chemisetten gjentas motsat av den første. Derpaa begynder man at hekle skulderdelene til der, hvor der paa billedet er trukket en mørk traad igjennem. Man begynder med den 8. rad av den først beskrevne, smale del og hekles til 16. rad derpaa gjentar man endnu 3 ganger 2.—16. rad. Halsutringningen og ærmehullene begrænses med en blonde, som hekles saaledes efter billedet: 1 f. m. i en lodret st., 3 l., 2 ved 1 picot (d. v. s. 5 l., 1 f. m. i den 2. av disse, 1 l.) adskille dobbelte st. om den næstnæste, vandrette kantstangmaske, 3 l., 1 f. m. i den næstnæste, lodrette st., fra * gjentas stadig i hjørnene (se bill. 2) hekles 1 istedenfor 2 dobbeltst. i hjørnemasken. Før den heklede chemiset syes i chemisen, spændes den fugtig ut i den rigtige størrelse, for at den ikke skal trække sig.

1 st., 5 l., vend. — 13. rad: Kant, 9 st. ved siden av, 2 l. og 4 st., 2 l. og 9 st., 2 l. og 1 st., 5 l., vend.

Hvad en hundehvalp kan brukes til.

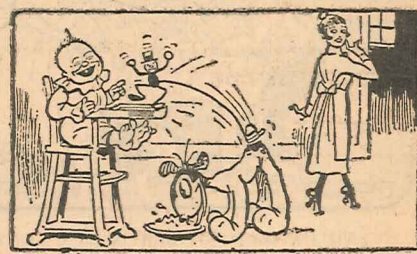
Barnepiken som skuede underholde Baby moret sig nærpe saa godt som Baby. Arbeidet faldt hende ensformig i længden.

Heldigvis var den kloke hund i nærheten og heldigvis var barnepiken opfindsom: Hun bandt en dansedukke til dens hale.

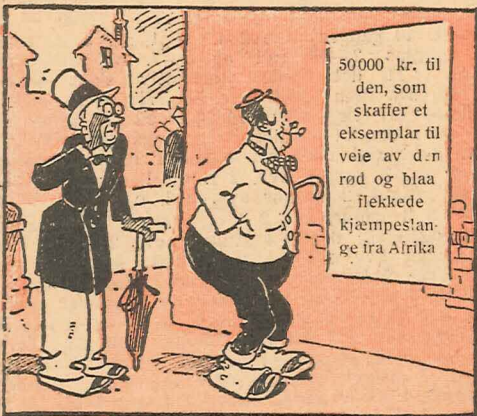
Og saa hentet hun et iat med delige kjøtben som hun anbragte like foran Babys stol. Og saa — ja saa gikk resten av sig selv.

Den kloke hund logret med halen av taknemlighet, dansedukken danset og Baby moret sig kostelig. Og barnepiken? Hun gikk!

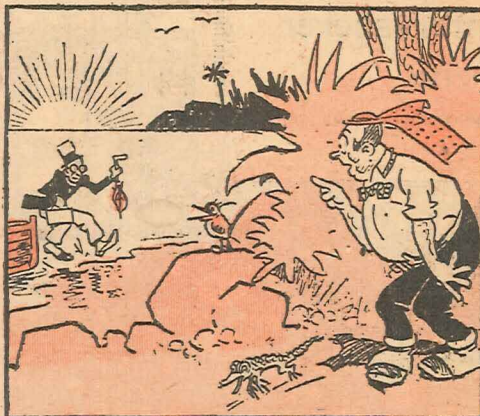
Da den lærde professor blev narret.

1. „50.000 kroner til den som skaffer et eksemplar av den rød- og blaa-flekkede kjæmpeslange fra Afrika!“ saa jeg forleden det stod paa en plakat og straks tænkte jeg høit: „De lompenene maa du tjene!“

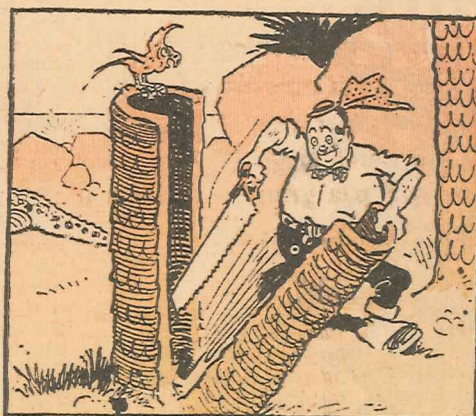
2. „Hold dine fingre fra de ting du ikke forstaar dig paa!“ horte jeg pludselig en stemme rope like bak mig. Jeg vendte mig om og saa den lærde zoolog, professor Saks. „Jeg vil tjene belønningen!“ sa han.

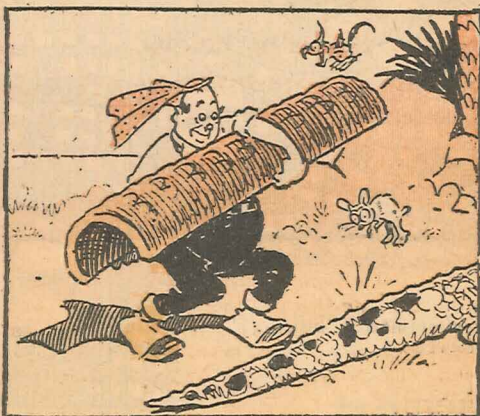
3. „Ja, ja,“ tænkte jeg, — „det skal vi bli to om,“ og med næste tog reiste jeg direkte til Wamaguga, den rød- og blaa-flekkede slanges hjemsted. Dagen efter ankom ogsaa professor Saks til Wamaguga.

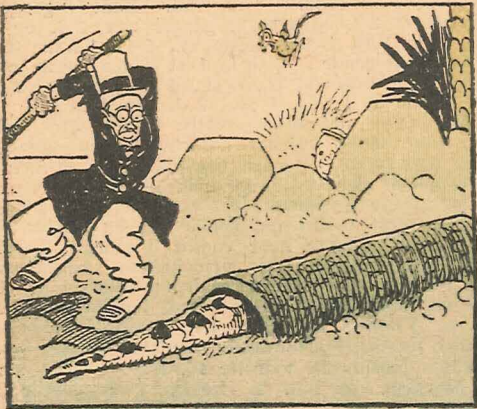
4. „La ham bare komme,“ sa jeg tiliidsfuldt til mig selv. „Er en lærd professor ikkē bli narret for saa skal han bli det nu!“ Og dermed opsøkte jeg en sovende krokodille og ma'te dens hale rød og blaa.

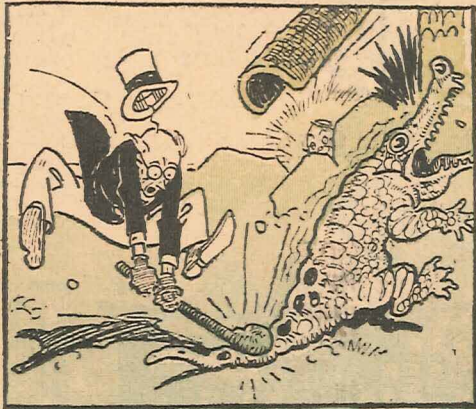
5. Krokodillen merket ingenting, den sov søtt videre, og imens skyndte jeg mig hørt og saget gjennom en meget tyk bambusstamme. Jeg hadde nemlig været saa forsynlig at ta med mig en sag.

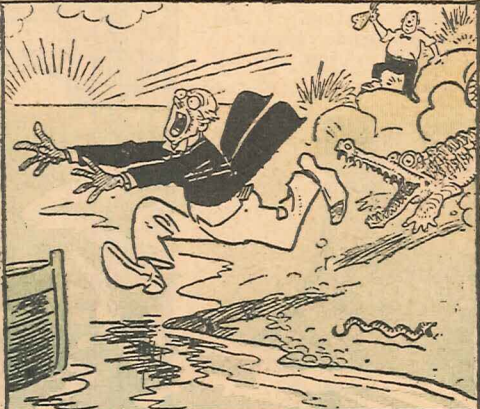
6. Med den ene halvparten av bambusstammen gik jeg tilbake til krokodillen. Jeg lyttet efter om den sov endda. Jo da, den snorket til og med! Saa la jeg behændig bambus skjermen over kroppen paa den.

7. Men slik at den rød- og blaa-flekkede halen stak utenfor, og den lignet paa en piik den eftersøkte slange. Det syntes vist professor Saks ogsaa da han kom til, og med stokken sin vilde han...

8. ... sikre sig at det sjeldne dyr blev hvor det var. Men rimeligvis er han kommet i skade for at være for haardhendt — nok er det: krokodillen vaaknet pludselig op av sine drømmer om smaa negerunger...

9. ... og satte efter professoren som nu erkjendte sin feiltagelse og flygtet, idet han overløt til mig at finde den rød- og blaa-flekkede kjæmpeslange. Behøver jeg at tilføie: Jeg fandt den og fik de 50.000 kroner!“

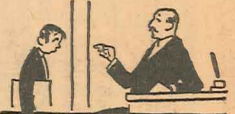
Smaapluk.

I gamle dager.

Kunden: „Vil det vare længe for jeg kan bli klippet?“

Barbereren: „Nei, De skal straks komme til...“ (til læregutten): „aa løp bort til skrædder Andersen og si at naar han har klippet det toiet maa jeg ha igjen saksen min... det er en herre som skal klippes her.“

Fuidmægtigen (til kontorgutten): „De skal ikke bry Dem om at chefen kalder Dem en idiot! Jeg er nu fuld-mægtig, men jeg begynde ogsaa som idiot.“

Damen som har faat ny hat: „Damen i butikken mente at b'omster kledte mig bedst... jeg selv har altid likt fjær bedst... saa indgik vi et kompromis og valgte frugter!“

Ellen: „Jeg er bli anbefalt at læse en meget interessant bok: Einsteins relativitets-problem!“

Karen: „Har du læst den?“

Ellen: „Nei! Jeg venter heller til den kommer paa film.“

„Jeg saa „Maria Stuart“ paa kinematografen igaar... det var storartet kan du tro! Hun hadde en bedaarende kjole paa sig i henrettelses-scenen.“

„De vennelige papir-pengene — de hænger fast i fingrene!“

„Ja, jeg fik nylig seks maaneders fængsel av den grund!“

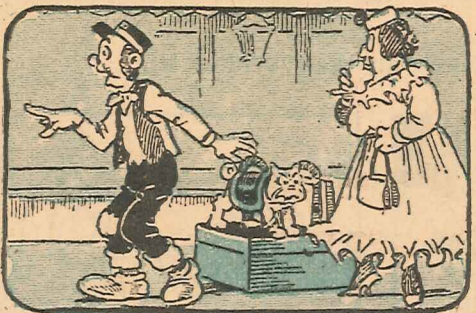
Dommeren: „Kan De ikke fortælle mig hele stridens gang paa en fornuftig maate?“

Anklagede: „Det mundtlige har altid været min svake side, herr dommer; jeg vil meget heller levere hele slags-maalet en gang til!“

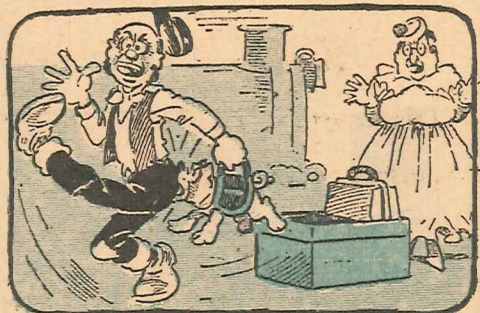
Haandbagage.

„Vil De sørge for min bagage!“ sa en dame til Jens bærer og Jens bærer som ikke la merke til at damen hadde med sig en mops med bærerem i dækenet, sa: Jo, det skulde han gjøre!

Mens Jens bærer snudde sig et øieblik sprang mopsen op paa kufferten, op ved siden av haandvæskan. „Der kommer toget!“ ropte han pludselig og grep fat i det han selv trodde var haandvæskan.

Men det viste sig at det var mopsen han hadde faat fat i, og den blev meget indignert over at bli behandlet paa en saa skjodesløs maate av en bærer. Den tok et glefs i Jens saa han nær var besvint!

Erfaringen

viser at **undervisning pr. korrespondence** byr eleven de fleste og største fordeler. Læs derfor denne annonce nøie igjennem, og skriv saa i Deres egen interesse efter vor plan.

Fagkundskaper er nemlig en uomtvistelig nødvendighet for enhver som vil frem i livet. Enten man er forretningsmand, offentlig funktionær, haandverker, tekniker eller jordbruker —

det gjør ingen forskjel. Den som har de bedste kundskaper i sit fag, vil **altid naa længst**.

Norsk Korrespondenceskole kan gjennem den overalt i verden anerkjendte og skattede metode

undervisning pr. korrespondence

gi Dem den **bedste, billigste og mest praktiske** undervisning i de fag De trenger.

Undervisning pr. korrespondence efter **Norsk Korrespondenceskoles metode** foregaar i Deres hjem i Deres fritid og er derfor den ideelle undervisning, som passer for **alle**, uanset alder eller livsstilling.

Vi har nu undervist ca. **28,000 elever**, som alle har været meget tilfreds med undervisningen. En lang række elever har ogsaa faaet gode poster og forøvrig kommet sig godt frem paa grundlag av vor undervisning.

En elev som had tat *middelskoleeksamen* skriver til os ¹⁵/₁ 21:

„Jeg vil ikke undlate å meddele Dem, at jeg ved å gjennom-gaa et kursus i matematikk samt et kursus i norsk (ny rettskrivning) klarte „middelskolens krav“ (eksamen november 1919 Kr.sunds middelskole for postvesenets regning efter ordre fra Handelsdepartementet).

Det skyldes utelukkende Deres utmerkede undervisningsmetode at jeg klarte eksamen i de 2 nevnte fag. Jeg har ikke superlativer sterke nok til å uttrykke min anerkjennelse av Deres skole.“

Efter at ha bedt om raad angaaende videre sprogkurser ved vor skole, skriver han:

„Tilslutt vil jeg takke skolen for arbeidet i det gamle aar samt ønske den held og fremgang i det nye.“

Ærbødigst

Elev nr. 5984 c.
Kristiansund N.

En av vore elever i *landbruksfag* skriver til os ¹⁵/₁ 21 bl. a.:

„Vil med det samme faa uttale min oprigtige tak for de interessante fag. Jeg har i mange aar gransket den faglitteratur om jordbruget, som jeg har kommet over, men da jeg saa at Deres skole hadde optat landbruksfag, tog jeg skolebænken fat igjen og det er jeg meget fornøiet med. Det er nemlig et faktum, at man ved skolemæssig gjennomgaaelse kommer til langt større og grundigere kjendskap til tingene end bare ved læsning.

Tror netop Deres skole er noget for smaabrukere. Tid er nemlig ogsaa penge, og om der er smaabrukerkurser at faa, saa kan mange ikke avse tid, og desuten blir det snart kostbart med arbeidstap, reise og ophold. Hos Dem kan man faa lærdommen i doser i den takt som interessen og pengepengen tilsiger, desuten skaffer de interessante lærebrevne en behagelig underholdning baade under skoletiden og efterpaa. I det haap at flere og flere vil faa øie for skolens store nytte og med de bedste ønsker om held og fortsat fremgang for Deres skole tegner jeg med ærbødig hilsen
Gudbr. Holmen.“

Vor skole er delt i 4 avdelinger med **lektor, cand. mag. M. Gran** som cheffagleder.

A. Merkantile avd.:

Leder: Skolens direktør.

Dobbelt bokholderi.
Norsk handelskorrespondence.
Handelsregning.
Skrivning med rundskrift.
Stenografi.
Norsk I (rettskrivning 1907).
Norsk II (ny rettskrivning).

B. Tekniske avd.:

Leder: Ingeniør Einar Olafsen.

Praktisk regning.
Matematik.
Mekanik.
Bygningslære.
Elektricitetslære.
Maskinlære.
Maskintegning.
Konstruktions- og projektionstegning.
Fagtegnning for tømmermænd.
— - murere.
— - snekkere.
Bygningstegning.

C. Sprogavd.:

Leder: Cand. mag. A. Steen.

Engelsk sprog.
Tysk sprog.
Fransk sprog.
Norsk I (rettskrivning 1907).
Norsk II (ny rettskrivning).
Engelsk } handelskorrespondence.
Tysk }
Fransk }
Tysk stil.
Engelsk stil.

D. Landbruksavd.:

Leder: Agronom Birger Ree.

Jordbrukslære I.
Jordbrukslære II.
Husdyrlære.
Havebrukslære.
Praktisk regning.
Norsk I. Norsk II

Fordelene ved vor undervisning er mange og store, og læser De vort prospekt og plan for 1920—21 nøie igjennem, vil De utvilsomt finde at denne undervisning er noget ogsaa for **Dem**.

Planen indeholder alle oplysninger om metoden, undervisningen, pensum, lærerkræfter etc. og sendes enhver gratis og franko paa forlangende. (Benyt vedstaaende rekvisition eller send brevkort)

Norsk Korrespondenceskole,

KRISTIANIA.

Direktør: **Ernst G. Mortensen.**

Kontor: **Drammensveien 20.**

Postadr.: **Boks S.**

Fru **Anna Staakkan**, indehaver av N. A. H. Staakkans trælastforretning i Porsgrund, skriver i »*Bratsberg-Demokraten*« 1. oktober 1919 bl. a.:
— Jeg behøver ikke her at gi nogen nærmere redegjørelse for skolens plan og arbeidsmaate. De som har interesse derav, kan selv skrive efter skolens plan. Jeg ønsker kun at faa sagt som min personlige erfaring, at skolen for mænd og kvinder, som vil noget, har virkelig betydning. Da jeg selv i sin tid uten spor av forutsætninger maatte overtage ledelsen av en meget stor og omfattende trælastforretning, lærte jeg bokholderi her. Flere av mine kontorfolk har ogsaa med iøinefaldende utbytte gjennomgaaet dens forskjellige kurser. Skolen fortjener at bli kjendt blandt ungdommen, og derfor skrives disse linjer.
Porsgrund, 22. september 1919.

Anna Staakkan.

Aller 9.

Rekvisition.

Herved utbedes Norsk Korrespondenceskoles illustrerte prospekt og plan 1920—21 (7. skoleaar) samt aarsberetning gratis og franko tilsendt.

Navn .....

Adresse .....

En stald med vognport og automobilgarage.

En usædvanlig pen modellerkarton som sikkert vil glæde vore unge læsere. Hvorledes man bygger stalden og garagen staar forklart paa side 20.

